

Valentina Becart

Două lacrimi de cer

- versuri -

Editura ALFA
IAȘI – 2007

Editor: Nicolae ȘCHEIANU

Redactor: Elena HERMEZIU

Tehnoredactare și copertă: Cristian-Ionuț TĂNASĂ

ISBN (10) 973-8953-03-0

ISBN (13) 978-973-8953-03-1

*Editura ALFA este acreditată de CNCSIS – Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior.*

*Copyright © Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii ALFA și autoarei*

***Regretatului maestru și
neprețuitului prieten,***

Mișu Borșer (Deleni, IAȘI)

PREFAȚĂ

Gânduri de început pentru o nouă zidire în Cuvânt

În sfârșit, ideea cuprinderii într-un nou volum de versuri a creației poetice, mai vechi sau mai recente, semnate de doamna Valentina Bișog – a biruit. Cum ar fi zis bătrânul cărturar: „biruit-a gândul”. A biruit gândul curat și proaspăt, după atâtea îndoieli de sine, ezitări.

Și iată-i din nou acasă pe copiii spirituali, care se risipiseră fortuit prin lume. E un triumf indubitabil al slovei „alese și culese” cu trudă și cu migală; iar autoarea vine în întâmpinarea noastră, a cititorilor săi de ieri, de azi – dintotdeauna – cu ofranda unor poeme cu totul aparte.

Dorința vie și neostoită a cititorilor de poezie bună și foarte bună a mai cunoscut o împlinire; în standurile librăriilor și în rafturile bibliotecilor se răsfață noul volum de versuri, concentrat într-o supermetaforă, ce devine și titlu: „*Două lacrimi de cer*”.

Înveșmântate în ținuta de gală a modernității, poemele Valentinei Bișog își permit uneori, după ruperi abrupte de ritm, volute originale prin clasicism și se revarsă torențial în matca apelor încă involburate ale postmodernismului.

Acest „parcurs” generează el însuși identitatea creației. Este, poate, și farmecul inconfundabil al demersului liric recunoscut de cititor.

Universul liric este populat cu teme îndeobște întâlnite la marii clasici ai literaturii române și universale – de fapt, la

toți poeții lumii. Atracția dominatoare asupra lectorului vine dintr-un fluid secret al emoției, care comunică și „se comunică”. Numai ajunse la rădăcina zidirii poetice, sentimentele se coagulează în mărturisiri descătușate, făcute în fața unui confident suprem, câmpul imaculat al fiecărei pagini nescrise încă.

În versuri precum cele ale poemului „*Străină țară-mi ești*”, dar și în altele, răzbat ecouri ale cântecului de jale, de la doină la bocet, un simțământ al deșărării, accente de litanie, care duc cu gândul la Plângerile psalmistului:

*„Chiar de-s pribeag... prin locuri neștiute,
Pe mâini străine – nicicând –
Eu nu pot să te dau!
O, Românie !”*

Abisurile sufletești, descoperite la vreme de o critică atentă, în poezia feministă a unei Magda Isanos, Maria Banuș și Ileana Mălăncioiu, dar nu numai, sunt repere definiții și în volumul supus aici „analizei”.

Arderile „de tot” se regăsesc ca un leitmotiv în unele poeme de dragoste visată, dar și în accentele unei senzualități fruste.

*„De-ai ști cum inima-mi cântă –
Gândindu-mă la ceasul „acela” de taină !
Tu ești lumina nopții mele
De singurătate...
Izvorul de apă vie –
La care-mi potolesc „setea de dragoste”,
Raza de bucurie reaprinsă...
în dosul unei lacrimi.”*

(Scrisoare)

Marea Trecere se face cu detașare și discreție, ca pentru „*Ultimul drum*”, zestrea trecerii se rezumă la un bagaj pseudopauper, o boccea – „o basma verde de borangic”, simbolistică și heraldică a micro/macrocosmosului personal:

*„Cele patru colțuri
le-am înnodat de patru ori*

.....
Fiecare colț are o semnificație anume –

.....
*Voi lua boccea cu mine pe Ultimul Drum –
Nu se știe niciodată când ai nevoie.”*

(Basmaua de borangic)

Pământul străin, plin de necunoscute, neprietenos și arid, devine în mod miraculos pământul făgăduinței, purtător de rod; jertfa de sine a creatorului zămislește două lacrimi „de cer”. Rezultă lupta contrariilor – cea dintre teluric și astral:

*„Două picături
de cer au
limpezit retina
în care...
...s-a cuibărit lumina”*

Sustrasă unor „modele” uzitate de covârșitoarea mulțime a Condeierilor, autoarea își scrie poemele altfel, cu „abateri” de la normă:

*„Mi-am dezbrăcat hainele
Ce-aveau... dureros impregnat
izul nociv al robiei –*

*și le-am zvârlit – pe țărmul vieții –
pregătindu-mă să trec dincolo
gol-goluț...
fără amintiri, fără regrete.”*

(Sluga)

Sluga-Spânul-Timpul este în crezul autoarei un păcălit, un netot, atitudinea vindicativă depășește neantizarea prin veșnicirea eului poetic, prin artă.

Tradiția formală, scriitura obișnuită n-o mai satisfac. Poeta nu se lasă sedusă de formele fără fond ale clasicismului și neoclasicismului. I se pare potrivit ca fluxul ideatic să afluiască direct la trăirea cititorului.

În „țara poezilor”, stilul poetesei poartă însemne de unicat. Versul liber a devenit o libertate asumată conștient în abordarea și subordonarea tehnicilor lirice – fir roșu al întregii creații.

Tratarea în maniera tributară unui orizont de așteptare tradițional a receptorului de mesaj poetic poate duce la aparente capcane de interpretare (de insinuare) a fondului liric. Aspectul prozastic este o escamotare a încărcăturii emoționale și o noutate comunicativă; numai o simplă înșiruire a titlurilor poemelor volumului picturează un conglomerat de metafore comparabile doar cu celebrele poeme într-un vers ale lui Ion Pillat. (*Suflet necântat; Pagina albă a zilei; Simfonia culorii; Lupii suri ai nopții; Ciute albe – din inimă-mi se vor adăpa;* etc).

Taine, Umbre, Stele fără nume, exploziile de lumină din „*Brâiele de foc*” sau „*Fulgerele creației*”, „*Lacrimile de Zei*” sunt numai câteva mănunchiuri de flori și iubire, trimise mai întâi către „*O, Voi Poeți*”, de fapt, destinat fiind îndeobște iubitorul vorbei măiestrit dantelate.

Să-i dorim ca „*Lacrimile de Cer*” să se înobileze cu veșmântul diamantin al nadirului împlinirilor poetice viitoare. Să spunem odată cu poetul: gajul suprem rămâne deocamdată un iscoditor spirit al adâncurilor – al prăpăstiilor sufletești, uimindu-ne pe toți cei care o înțelegem.

Dumbrava-Lespezi,
26 noiembrie 2007
Prof. Mitriță Crețu (Mitridate)

Valentina Bișog – un suflet adâncit în poveste

*Cine-mi poate garanta veșnicia?!
Când privesc în urmă
mă cuprinde o spaimă nebună
de câte am pierdut...*

Poetul se deosebește în mai multe privințe de ceilalți muritori de rând. El hoinărește printre galaxii, nu are astâmpăr și nu se oprește decât pentru a lua un răgaz, timp în care admiră ce-i place și corectează acolo unde simte că trebuie să rezoneze cu ființa sa. Dar poetul nu se mulțumește doar să imite și să corecteze Creația, el creează lumi, fenomene și legi proprii pentru universul său. Din clipa în care și-a desăvârșit opera, aceasta nu-i mai aparține, fiind dăruită oamenilor.

Incontestabil, lirica feminină are acel „ceva“ care o deosebește de cea masculină, așa cum frumusețea femeii (cântată de toți poeții) este diferită de frumusețea bărbatului. Femeia este puternică prin gingășie, farmec, frumusețe și de aceea are nevoie să fie apărată.

Valentina este o persoană aparte în „bresla“ poezilor, unde a pășit cu încredere, deși, după propria-i mărturisire, primii pași au fost timizi. Modestie, încredere în forțele proprii sau convingerea că poate oferi mai mult? Toate la un loc – îndrăznesc să afirm.

Volumul de față este al treilea (și, cu siguranță, nu cel din urmă) al poetei. „Fata sihastră“ (primul volum), „Clipa arsă“ (al doilea) și cel de față sunt trepte spre continua perfecționare a artei poetice.

Pentru Valentina, rețeta succesului (chiar dacă nu recunoaște succesul) este simplă: mânuiește cu iscusință metafora, folosind-o drept liant între cele două mari pasiuni – Poezia și Filosofia – la care adaugă și Visarea, fiindcă *Strălucirea „DĂRUIRII“ –/ este interzisă celui ce, niciodată,/ n-a avut curajul de-a VISA!*

.Dincolo de cuvintele ordonate în stihuri, există însă profunzimea, cea care întrece cu mult în frumusețe și valoare ceea ce i se înfățișează la prima vedere cititorului. La Valentina, Iubirea – izvorul cel dătător de viață – este prezentă în fiecare cuvânt, în toată

splendoarea Ei. Ne dăruiește aceste bijuterii, la care a muncit cu migala unui artist pretențios cu sine:

Aș vrea – în sferele albastre,/ Să-nalț palat de stele.../

Și triste, dorurile mele,/ S-aprindă-n noapte aște!

(Aș vrea...)

Orice gând este „prelucrat” cu minuțiozitate, formând un tot unitar, dedicat celor ce iubesc Poezia și, după cum poeta recunoaște, *N-a fost deloc ușor,/ să pregătim spectacolul.../ pentru 'ochiul' unui privitor.*

Dar, oricât ar rătăci prin alte lumi, dorul de lumea noastră, cu bunele și relele ei, rămâne. Acolo, unde-și poartă pașii, își mângâie privirile și-și simte sufletul îmbătat de frumusețea acelor lumi, poeta simte că nu e de ajuns, că mai trebuie modificat ceva:

*Mi-aș face o colibă/ într-o stea... /cu lut pe jos/ și pereți din bârne/
cu miros de brad,/ și-acoperiș.../ nemărginirea –//*

*Spre răsărit/ aș bate un cui/ unde să pot agăța/ povara – muritorului
de rând.*

*Și m-aș culca apoi/ pe-o rogojină/ împletită/ din doine strămoșești –/
și mâinile sub cap/ mi-aș așeza/ și prins de vrajă/ aș asculta/
chemarea tănuită – din slăvile cernite...*

(Mi-aș face o colibă – într-o stea)

*

Și trecu toamnă după toamnă – această poezie nu este cu nimic mai prejos ca „De ce m-ați dus de lângă voi” a lui Octavian Goga sau „Cântecul lebedei” al lui Zaharia Stancu, doi monștri sacri ai literaturii române, pe care, cu siguranță, poeta i-a citit.

În aceste vremuri agitate, când oamenii aleargă care încotro, mănâți de grija zilei de mâine, poetul este de cel puțin două ori luptător: o dată, luptând, ca toți muritorii, pentru a trăi și, încă o dată, pentru a se face auzit și înțeles. Într-o contemporaneitate dominată de nepăsare și de promovarea non-valorilor, lupta poetului – ca de altfel a oricărui artist – trebuie să fie și mai acerbă. Armele poetului nu rănesc pe nimeni, nu varsă sânge ci, dimpotrivă, ele mângâie

oamenii. Poetul nu face politică, el iubește. Iubește oamenii, cărora le dedică opera sa, își iubește țara, alături de care lăcrimează și speră...

*O, Românie! / Străină țară-mi ești! / Când nu te cântă nimeni... /
Nu ți-e jale – / Că fii tăi – cu sufletul zdrobit – / Prin lume
"hoinăresc"?!
(Străină țară-mi ești))*

*

Am ales câteva fragmente din poemele ce m-au impresionat în mod deosebit:

*Din strigătul singurătății – / aș putea să 'nalț o piramidă /
De ce să spulbere vântul / nisipul inimii mele? /
.....
Cine mai poate aduna singurătatea / din cenușa cuvintelor /
purtate de vânt
ca pe 'un cânt / de sirenă?
(Tăceri însângerate)*

*În liniștea odăii, - Îngenunchiate, clipele suspină... / În fața
candelei aprinse!
Și-o rugăciune, pare-se... / Cu ochii plânși... îngână!
(Viscol ancestral)*

*

*Nici umbra norului, / și nici vântul șăgalnic, / furișat în urma
pasului...
Nu-mi poate fura – / încrederea în seninul visat!
(Pagina „albă a zilei“)*

Aurel Oancea

SUFLET DE POET

Tu, suflet nomad de poet
 în luptă cu Viața,
 pictezi pe al inimii șevalet
iubirea de oameni și de frumos.
Rătăcești fără odihnă printre galaxii
 Și, în lumile de tine plăsmuite,
 Aprinzi lumini de focuri vii.
 Trăiești intens orice moment,
 dar îți vine să plângi
 când revii în prezent
și simți durerea clipelor ce curg.
 Totuși, viața este minunată.
Și, chiar de sunt dureri pe lumea asta,
 Tu ia aminte:
Luptătorii nu plâng niciodată !

Aurel Oancea

*Fiecare zi – este o nouă provocare.
Niciodată nu vei ști...
Cum vei privi...
Zorii – scăldându-se ca pruncii –
În lacrimi de fericire !*

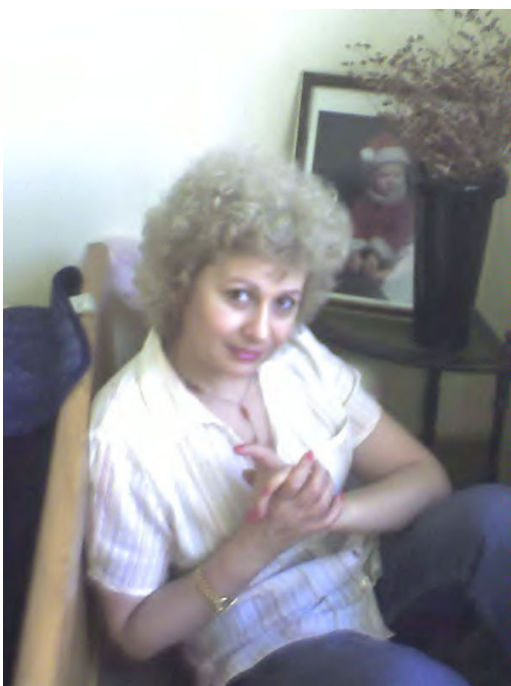

*Cu cel din urmă strigăt –
Zguduit a fost Universul,
Rostogolindu-se...
Într-un – „Ocean de nepăsare” –*

*În sufletu-mi
s-a aprins o lumină,
ce-a lăcrimat –*

*Cerul – s-a oprit
pentru o clipă,
și a privit –
mirat !*

„Caută omul – dincolo de adâncul tăinuit – al cuvântului”.

*Am ars pe altarul „Cuvântului”
și nimeni n-a văzut...
strălucirea –
Ce bezne adânci,
ce noapte oarbă –
v-a ’ntunecat Privirea !*

*„Omul fără „Om” nimic nu este”.
Singurul adevăr al „ființării” este – unirea într-un tot –
și-apoi „diviziunea”.
Restul e – „spectacol” cântat – de lira unui vânt „bolnav” !*

CUVÂNTUL AUTORULUI

Blestemul Saturnian...

Cine sunt eu ? Nimeni !...
Nu vă mirați așa ! A fost doar o glumă...
Sigur sunt un „cuvânt” rătăcit... ce-a zăcut adormit pe limba
mamei până când – într-un moment de neatenție –
„M-a născut !” –

Credeți că s-a bucurat ? Da' de unde !
Se uita la mine consternată, smulgându-și părul din cap.
După chinul facerii, încă lăuză – se plimba cu pași repezi
prin odaie, bolborosind întruna:
– „Nu știu cum s-a întâmplat !
Ce mă fac ! Ce mă fac !”...

Obosită de atâta umblătură și bodogăneală s-a așezat
pe un colț de pat, ceva mai departe de mine – ca să mă poată
privi mai bine !
Începusem să scâncesc și să mă foiesc în scutecul îngălbenit
de vreme –
Din salteaua ruptă pe alocuri, ieșeau la suprafață paiele
și fânul care căpătaseră culori ciudate !
Am început să strâmb din nas din cauza izului de mucegai...
pe care l-a sesizat – chiar și mama.

– „Ar fi bine să mai schimb totuși așternuturile ! Cine știe ?!”
Poate mă trezesc cu vreo vecină curioasă, care ține musai...
să vadă „Minunea asta !” –

În timp ce mama cugeta atât de profund, eu, vie fiind –
am început să „molfăi” colțul unui șervet din cânepă
cu care îmi acoperise fața.

„Copiii foarte mici trebuie să doarmă mult”
și pentru asta cel mai bun somnifer și la îndemână era
„întunericul”...

„Cu cât mai întuneric cu atât mai bine !” ofta mama, sperând că
în acest fel – n-am să văd exact cum stau lucrurile...
și cine știe „Doamne-ajută” – nici foame n-o să-mi fie.
Ți-ai găsit !

Tocmai moțăia pe marginea patului cu mâinile
în poală, când am început să țip... făcând o gură
cât o „șură” –

– „Taci bestie mică !” că-i stârnești și pe ceilalți pe care,
cu chiu cu vai... am reușit să-i amănesc cu te miri ce...

Dar ce credeți ?!... că eram singura gură în casă ?

Da de unde ! Mi-au luat-o înainte încă șase – șapte guri,
care au băgat spaima în mama ce se căina mereu și se întreba:

– „De unde Doamne, să fac rost de atâta mâncare ?!”

.....
Și credeți voi că aceste fapte făceau cea mai mare gălăgie ?
Greșit ! Total greșit.

La casa noastră, cel mai tare urla – „Sărăcia”.
Pe la toate colțurile dădeai peste ea. Cel mai acut își făcea
simțită prezența atunci când „blestematul” de vânt...
își „vâra coada”... pe sub pragul ușii și prin geamurile
sparte din „greșeală” cu pietre...

Ce să-i faci ! Asta e viața.
Copiii au nevoie și de joacă.

Dar ce spun eu ! Se întâmpla destul de des – ca tata să domine
peste toate urletele și peste toată această hărmălaie !
Cel mai agresiv – era în nopțile când venea acasă pe mai multe
cărări – nu pentru că rătăcise drumul... motivul era cu totul
altul.

Nu putea scăpa de câțiva prieteni insistenți... care-l invitau
să-și înece „amarul” în câteva pahare, la cârciuma din colț.

Mama se ascundea repede sub pat... lăsându-ne pe noi
în voia sorții ! –

Creaturi mici... dar instinctul de conservare – ne avertiza
că e mai bine să păstrăm țiپetele pentru o ocazie mai potrivită !
Noaptea se așternea peste toate aceste „întâmplări mărunte”
...adâncind pe fiecare într-un somn lin și dulce sau într-un
„coșmar”.

O ! Dimineața era minunată când toți ai casei dormeau.

Era cea mai blândă și duioasă îmbrățișare !

Dar... cocoșul dracului !

A început să cânte cât îl ținea pliscul:

„Cu-cu rigu ! Cu-cu rigu !...”

Și – mirajul unei liniști rupte din rai –
a dispărut ca prin farmec !

Mama, buimacă de somn, s-a lovit cu capul de scândurile
patului, uitând pentru o clipă că acolo și-a făcut culcuș peste
noapte.

Noi copiii, creaturi în creștere și formare – am început să
țipăm...

să silabisim... și chiar să formulăm o frază întreagă – pe diferite
tonalități –

când mai joase, când mai înalte:

– „Ma-mă ! Mamă ! Unde ești ?!”

„Vreau să fac pipi !”

„Mi-e foame !”...

Și fiecare pe limba lui... a început să orăcăie că-ți venea
s-o iei la sănătoasa !

– „Paștele mamei voastre ! Gura ! Unde-i mumă-ta ?!”
Femeie ! Unde ești ? striga tata cu o voce de clopot dogit –
– „Fă-i să tacă – că de nu – rup un ciomag de spinarea ta !”

Mama, cu inima cât un purice... încerca să se descurce
cum putea: pe unii îi lua în brațe și-i pupa, pe alții îi dojenea,
iar cei mai îndărătnici... primeau câteva palme la fund...
de răsuna casa !

– „Mama voastră de bestii ! M-am săturat până peste cap !...
Într-o bună zi... am să fug în celălalt capăt de lume !”
Și – cât ținea ziulica – blestema și plângea, ștergându-și
lacrimile pe ascuns, cu colțurile basmalei.

.....
Pe mine, mama m-a iubit cel mai mult !
A avut grijă să-mi pună „Blestemele” – chiar în scutece !
În inocența mea – le-am purtat și le-am păstrat... ca pe singura
„zestre” – pe care mi-au putut-o oferi !
Grele „Blestemele” astea !
Abia le mai pot duce !
M-au cocârjat... și-au făcut din viața mea o – „sperietoare” !

.....
Să vă ferească Dumnezeu de „Blestemul Saturnian” !
.....

„Un geniu nu este decât un scufundător norocos
în adâncurile mării cu așternuturi de perle”.

De când în vraja lui
m-a prins Cuvântul –

tot mai mult mă scufund...
și iată-mă – în valuri trufașe – înotând !

Și-n fiecare zi, și-n câte nopți rebele...
nu-mi biciuiesc avântul –
poate, cine știe... într-o zi, tot căutând...
pe-un „așternut de perle”
mă veți găsi – amar surâzând !

„Poetul este minunea ce s-a născut în zori”.

Mă numesc Valentina Bișog (Becart),
de profesie, inginer, absolventă a I.A.N.B. –
București (Institutul Agronomic „Nicolae
Bălcescu” – București), născută în localitatea
Hălăucești, județul Iași într-o zi de 12 aprilie a
anului 1961, zi în care – viața și-a deschis larg
brațele iubitoare – spre a mă „vesti” întregii
lumi.

SCRISOARE

(regretatului maestru și neprețuitului prieten Mișu Borșer)

Nu mai am vești de la tine,
dragul meu drag.
M-ai părăsit într-o seară
de iarnă, fără un cuvânt.
Ningea pentru prima oară.
Fulgi mari se roteau, se roteau...
Și pe fruntea mea,
arsă de dor –
în mângâieri catifelate
se topeau !

– „Ți-aduci aminte !”
Ți-am scris un poem.
– „Să mi-l trimiți, draga mea !”
Și l-am trimis... chiar a doua zi.
Puțin parfumat (așa, să-ți amintești),
o floare nemuritoare și,
o șuviță din părul meu bălai.
Sper că le mai ai ?
Să nu-mi spui că nu le-ai păstrat ?!

Și ți-am mai scris... două scrisori.
Îți mărturiseam –
dorința-mi tainică:
„tot restul vieții să-mi trăiesc,
la umbra celui
ce-atât îl admir și-ndrăgesc !”
Și-mi imaginam...
cum, citind...

în colțul buzelor – un zâmbet ți-a'nflorit !

...Ai zâmbit, nu-i așa ?

și inima înflăcărată,

timid a început să-ți bată –

la gându-mi ce s-a „lăsat mărturisit”.

.....

Îți mărturisesc...

că mi-aș dori să mă pierd

în ființa ta,

ca într-un labirint al dragostei,

în care...

aș vrea să rătăcesc

până la sfârșitul zilelor mele.

Depart de tine,

ma simt despuiată... de toate comorile lumii.

Visez la o primăvară în care,

ceasurile să aibă un sens...

chipurile oamenilor să-mi pară mai luminoase,

mai pline de iubire și cântec !

De-ai ști cum inima-mi cântă –

gândindu-mă la ceasul „acela” de taină !

Tu ești lumina nopților mele

de singurătate...

Izvorul de apă vie –

la care-mi potolesc „setea de dragoste”,

Raza de bucurie reaprinsă...

în dosul unei lacrimi.

Îți mărturisesc...

chiar dacă ai să zâmbești !

.....

„N-ai zâmbit !” mi-ai spus mai apoi.

Ai fost atât de fericit !

Uite ! Mai e puțin până la primăvară...
când cireșii vor înflori,
și-om sta împreună în livadă.
Și-ți voi împleti o coroniță,
din florile albe ninse –
Și te-oi privi adânc în ochi,
smulgându-ți mărturisirea...
cu sărutări aprinse, aprinse...

.....
...Nu mai am vești de la tine,
dragul meu drag.
M-ai părăsit fără un cuvânt,
într-o seară de iarnă.
Fulgi mari se roteau, se roteau...
Deasupra criptei negre –
Și pe fruntea mea,
arsă de dor –
se topeau !

Mi-am culcat sufletul
pe piatra tăcută și rece...
Și lacrimile iubirii,
ca-ntr-un vis...
Livezi de cireși... înfloreau !
Mi s-a părut... c-aud șoapte –
voie bună și râs ?!
Era doar... rătăcita-mi umbră...
Amar zguduită...
de plâns,
de plâns !
...născut cu strigăt – când toamnele plângeau...
și plecat în mare taină – când fulgi albi sărbătoreau...

(inspirată după scrisoarea originală)

A TA SĂ FIE VREREA

Ai vrut...
– ca slujitor supus –
cu brațele-mi
să-ți îngrijesc
grădini,
cu sufletu-mi,
să-ți cânt izvoare
și să clădesc
din strigăt,
piramide în deșert...

Și lumii
să-i vestesc
venirea TA –
naivi, sperând...
cu trudă,
ridicând altare
și, ‘ngenunchiați,
rugă de foc –
spre tine înălțând.

Și-ai vrut,
cu mâna-mi,
să zugrăvesc
o umbră
pe-a drumului
cărare.

Și ostenit
de căutare,

îmbrățișat cu umbra,
să plâng,
cerându-ți îndurare !

Ai vrut ?!
A TA să fie vrerea.
Și strâng
în pumni
țărâna
și nu-nțeleg
de ce...

...Un condamnat la moarte mărturisește:
„mi-e frică de moarte –
dar în fiecare zi, mult mai frică îmi este
de „foame”!”

...M-am cutremurat... așa cum Pământul
se va cutremura într-o zi – Salvându-ne !

„Cine a pronunțat „haos” înainte ca omul
să vicieze „sacralitatea” Universului !”

Birmingham, ANGLIA (15 aug. 2007)

ACOLO UNDE TIMPUL – ÎȘI AFLĂ HOTARUL

Aș vrea să'nalț o biserică albă,
acolo unde timpul – își află hotarul.
Eu însămi,
voi urca sus în turlă
și voi trage clopotul

– așteptându-l –
la rugăciunea de seară.

Ceremonialul primirii,
va fi plin de emoția întâlnirii, fast,
și nu în ultimul rând,
de adâncă teamă...

Pe cărarea ce duce la altar,
voi așterne trandafiri albi, crini imperiali,
așa cum se cuvine unui ‘pas’
ce-n mare taină...
ne urmărește întreaga viață.

Lumânările vor arde în pâlpâiri tremurătoare,
fiecare picătură de ceară,
fiind o lacrimă...
încremenită în așteptare.

Îngenunchez lângă altar.
Trandafirii roșii,
așezați ca o cunună în jurul inimii mele,
– ofrandă supremă –
au străluciri atât de stranii...
că strigătu-mi mut – s-a oprit pe buze
când un „pas” ușor...

Da. Timpul – nu s-a lăsat așteptat !
Cu câtă măreție, seninătate,
pășește pe covorul de flori
a căror inimă...
a încetat să mai bată !

Doar ecoul din ce în ce mai stins
al clopotului tânguitor...

se mai auzea în această tăcere încordată...
în această sete aprinsă de rugăciune
și zbuciumul chinuitor al întrebărilor:
„De ce ?!” „De ce ?!”

....„Să ne așezăm pentru ultima rugăciune !”
Mărturisesc aici...
în fața altarului ‘pătat’ cu sângele inimii tale –
că durerea mea este mult mai mare...
blestemat fiind – în curgerea-mi fără sfârșit –
să privesc neputincios
– cruzimea sacrificiului –
pe care „Marele stăpân”...

„Să ne rugăm !”
și poate-o stea se va aprinde
pe bolta întunecată
unde – adevărul tăinuit –
pare mai însetat de ‘sânge cald’
cu fiecare răsărit...

.....
Cu fiecare răsărit,
o altă minune...
și alte întrebări fără sfârșit
ce vor bea –
din tăcerea-mi, închisă în pietre.

Cu fiecare răsărit,
țipătul răgușit al ‘vulturilor’
și glasul de privighetoare – al vieții.
Cine-și va smulge...
aripile bucuriei de – a fi !

ADEVĂRUL CLIPEI REVELATE

Copacul – și-a aplecat crengile
spre fereastra mea, bățând sfios,
cu vârful frunzelor tremurătoare.
Am deschis fereastra și-am întrebat:
– „Ce s-a întâmplat !”
Neliniști adânci se citesc
pe chipul tău... încă verde !

– „N-ai aflat ?!” „N-ai aflat ?!”
Vine toamna ! Bătrâna și neobosita toamnă.
Și-mi va fura veșmântul de care...
atât m-am bucurat,
și-atâtea ochi am încântat !

M-am aplecat peste pervazul ferestrei,
și l-am mângâiat – cu sufletul meu –
înfiorat... la aflarea veștii –
Ne-am privit în ochi – citindu-se limpede...
teama de ceva necunoscut –
și am oftat.
Frunzele și-au plecat frunțile
umbrite de nori cenușii și,
păreau că s-au resemnat !

Abia atunci... sufletul meu...
a putut vedea – durerea lacrimilor
atât de bine tănuite.
– „Vine toamna ! Vine toamna !”
șoptea vântul,
cu clinchet de clopoței argintii.
Am închis fereastra și fugar...
mi-am zărit chipul – oglindit în geam !

O, dar nu e chipul meu !

...De nerecunoscut ! Ce mult...
m-am contopit cu toamna ?!
Până azi – n-am știut și n-am crezut –
în adevărul clipei – Revealate !

ALFABETUL STRUNIT – CU BICIUL RĂBDĂRII

Cu biciul răbdării –
Am strunit alfabetul !
În prima linie am ordonat
vocalele.
Mi s-a părut firesc să procedez așa...
întrucât le-am găsit mai grațioase,
învăluite într-un tainic farmec – feminin.

Un pas în spatele lor...
am ordonat consoanele,
pe două sau trei rânduri....
fiind net superioare – ca număr !
Un alt criteriu a fost cel al rigidității
și durității în exprimare –
tipic „masculine”.

Cu două pocnituri de bici –
le-am cerut – inventivitate în exprimare.
Jocul cuvintelor a început destul de timid.
Unele s-au prins de mâini – formând
un cerc. Alăturat au scris „inel”
Altele au conturat o inimă – scriind stângaci

chiar în mijloc „iubire”.

Câteva... având pe chip umbrele melancoliei...
s-au așezat în genunchi și au scris „lacrimi”.
Cele mai timide, cu ochi visători – au conturat
o floare și au scris „petale”.

M-a fascinat jocul lor...
dar n-am deslușit sensul !
– „Să-mi spună cineva care este
tâlcul acestui joc ?! Repede !”

Făcând o reverență –
Litera „A” –
Deschizătoare de drumuri...
și-a asumat întreaga responsabilitate.
Și totul părea că devine limpede !

.....
„Petalele iubirii cu lacrimi amare
sunt udate”.
„Inelul – simbol al iubirii veșnice –
este doar o „capcană” „care ucide fericirea !”

„Nu-i adevărat ! strigau revoltate: w: x: y: z”.

.....
Până să cuget asupra acestui adevăr –
celelalte consoarte s-au repezit asupra lor
și... le-au astupat „gura” !

AM BĂUT DIN IZVORUL IUBIRII

Te-am sărutat chiar pe suflet !
Cred că nimeni n-a bănuț...
Doar mi l-ai oferit –
Pe tavă de-argint și-n cupă de cristal.
Nu mai vedeam nimic în jur...
Strălucirea-i de diamant
m-a vrăjit !

Și cu sete nebună – am băut
din izvorul iubirii.
Trandafirii proaspăt înfloriți...
în obraji,
Au atras câteva priviri.
Dar nu ! Taina noastră
n-o vor putea afla.

Și prinsă-n vraja strălucirii
tale,
Inima-mi aprinsă – a început
să fredoneze...
Ce cânt suav de sirenă...
Ne chema în adâncuri –
Unde zăceau – nedescoperite comori !

Nu-ți fie teamă !
Lasă-te cuprins de vrajă și...
Nimeni n-o afla... dulcea noastră
nebunie.
Cineva totuși... mă privea țință
în ochi !
Înflăcările-mi priviri

să fi dat de bănuț ?
Sărutul tău discret...
Spaima inimii – mi-a liniștit !

AM ÎNTINS MÂINILE A RUGĂ

Te priveam...
furat de vraja adâncurilor tănuite,
din ochii tăi de foc.
Păreai un trandafir aprins...
de lava dragostei mistuitoare.
Fascinat, uluit,
priveam –
întreaga-ți făptură în flăcări.

Am întins mâinile a rugă –
spre tine,
și ochi-mi măriți de groază,
Priveau înmărmuriți...
la incendiul –
ce-ți cuprinse întreaga făptură.

Te-am prins în brațele-mi tremurânde
pentru o clipă...
O, clipă zbuciumată !
Arsura crudă – am simțit-o
până în adâncul inimii.

O, neputincioase brațe !
N-au putut să-ți oprească curgerea –

Nici un cuvânt n-a găsit cale –
Să-ți aline durerea, ce-a ars mocnit...
Iubirea aprinsă – din fragilele petale !

AMFORE... DIN CARE AM BĂUT

Cuvintele
amfore –
din care
am băut
mereu mai însetat
de noi
înțelesuri.

Patima căutărilor
viforul clipelor
lacrima
amăgirilor...
zăvorâte-s –
în inima ce strigă:
„mi-e sete !”
să curgă
Cuvântul –

AMURGUL

...o pasăre uriașă cu aripi de foc,
plutea peste lumina palidă
și obosită –
alungând-o ușor,
bătând din aripile-i purpurii.

Dar, undeva în depărtare...
se aude un tropot !

Sunt caii nopții – ce trag după ei,
 mantia întunecată...
 Și-n copitele lor de smoală,
strivesc galopând – pasărea amurgului.
 Se aude un țipăt însângerat –
 și pasărea, cu trupul sfârtecat...
 se stinge !

ANOMALIE

Cu multă migală am împletit
 din – firele timpului –
o frânghie, având la unul din capete
 un „ștreang”.

.....

 Și – cu toată forța și ura adunată
 în gânduri am zvârlit-o cât mai sus,
agățându-se chiar de stânca blestemată
 a planetei – Saturn.
Intuiția îmi spunea că de pe această stâncă
 a fost aruncat pe – Pământ –
 – Fiul omului –
 considerat o „Anomalie” !

 ...Ființă plăpândă, bipedă –
s-a târât o vreme... căutându-și hrană.
 Ostenit de zbuciumul căutărilor,
noapțile se retrăgea în peșteri suspinând.
 ...Anotimpurile curgeau liniștite
 oferindu-și belșugul.
 Dar într-o noapte „Fiul omului”
 s-a trezit tremurând !

Venise iarna... acoperind tăcerea pământului
c-o mantie albă de zăpadă.

...Și-n această liniște albă –
s-a auzit pentru prima dată un țipăt sfâșietor:
„Mamă !” –

...Durerea lui a zguduit „Grădina Edenului”.

Prima femeie și primul bărbat –
prinși în „mrejele iubirii” n-au avut timp
să se salveze – prăbușindu-se îmbrățișați...
pe pământul încă – neviciat !

Vraja iubirii lor s-a sfărâmat brusc,
rămânând doar o simplă „iluzie”.

...Și-n timp ce conștientizau cruda realitate –
auzul le-a fost fulgerat – de un țipăt scurt
ce se transforma treptat într-un fel de jelit,
tânguire... chemare în ajutor !

...Fără a sta prea mult pe gânduri, cu pași iuți,
s-au îndreptat spre peșteră.

„Fiul omului” – hămesit de foame și frig,
a întins spre ei, brațele rugătoare.

...Și dracul știe cum... din acel moment...
instinctul lor primar s-a trezit – și fără a chibzui prea mult,
prima femeie și primul bărbat –
au umplut spațiul aproape „virgin” al Terrei
cu „Fii” –

și o dată cu ei – o viață plină de zbucium
fără sfârșit, râs și plâns... ură, intrigi și războaie.

„Doamne ! Apără și păzește-i pe urmașii mei...
și distruge „sămânța discordiei” pe acest pământ !”

.....
Timpul meu trecuse...
dar n-am stat cu mâinile în sân.
Mi-am construit o scară, făcând din fiecare „oră”
o treaptă solidă –
și hotărât, strivindu-le fără milă – urcam tot mai sus...

...Ștreangul mă aștepta – balansându-se răbdător !
Iată-mă ajuns !
Nu știu din ce pornire...
mi-am făcut „semnul crucii” !
...Atârând în „ștreangul timpului” –
am „scuipat” ultima secundă –
chiar în fața hădă... a planetei blestemată – Saturn !

AȘ VREA...

Aș vrea – în sferele albastre,
Să-nalț palat de stele...
Și triste, dorurile mele,
S-aprindă-n noapte astre !

Pe brațe de luceferi – vreau –
Să-mi culc pribeagul gând,
Și pacea ostenit să beau –
Din cupa nopții picurând.

Și luna somnu-mi lumineze,
Și-al viselor tainic mister –
Stele cu făclii, veni-vor să vegheze...
Pacea-mi regăsită – în sânul unui cer !

ASCULTĂ PLOAIA

Mai bine taci !
Ascultă ploaia venind din depărtări...
Pe arșiță și vânt.
Ce mult a plâns !
Cu plânsul ei fără „cuvânt”.

Nu te-ntrista.
Povara ei... e chiar povara ta.
Lacrimi prăfuite... curând se vor usca,
Și-apoi, cătând în urmă cu galeșe priviri,
Zâmbind șăgalnic...
Ecoul ei – s-o pierde-n amintiri.

Mai bine taci !
Ascultă ploaia...
Și nu te întrista !
Cuvântul ei... curgând în picuri,
Un soare arzător îl va usca.
Și parcă aud șoptindu-mi vântul:
„E timpul să te bucuri !”

ASCUNDE-MĂ...

...ascunde-mă, ascunde-mă,
de stânci
nu-mi zdrobi speranța.

...ascunde-mă, ascunde-mă,
în peșteri
nu-mi zăvorî visele.

...ascunde-mă, ascunde-mă,
în furtună
nu mă lăsa pierdută...

...adăpostește-mă, adăpostește-mă,
de fulgere...
nu mă reda – pulberii –

...grăbește-te, grăbește-te,
și-adăpostește-mă
la tine în suflet.

BASMAUA DE BORANGIC

Am pus deoparte...
ceva din timpul meu –
din puținul care mi-a mai rămas...
și l-am legat bine într-o boccea –
mai bine zis,
într-o basma verde de borangic.

Cele patru colțuri
le-am înodat de patru ori,
punând în fiecare nod –
câte un anotimp !

Fiecare colț are o semnificație anume –
reprezentând cele patru puncte cardinale,
după care m-am orientat în această viață.
Dar, cât de dezorientată am fost...
atunci când,
privind la „Steaua Nordului”,

eram convinsă că...
este steaua vieții mele !

...În partea de „Sud” –
mi-am așezat gândurile pentru o vreme
dar, vânturile aspre ale Bărăganului
mi le-au alungat...
unde va spre „Vest” –
cât mai aproape de inima Ardealului.

Cum totul mi se părea că merge prea încet...
am luat drumul spre „Est” –
sau mai exact spre „Nord-Est”...
cât mai aproape de origini.

...Niciodată rădăcinile nu m-au părăsit !
Le-am târât după mine – subtile –
cum șarpele veninos... se târăște atât de silențios,
prin ierburile crude,
gata oricând de atacul fatal –

.....
...Dar, gata cu drumurile !
Sunt prea obosită și, timpul ce-l agonisesc
cu grijă – nu-mi mai ajunge !
Voi lua boccea cu mine pe „Ultimul drum” –
Nu se știe niciodată când ai nevoie
de acel „puțin timp”... pentru a-ți acoperi ochii...
mirați,
întrebători,
nedumeriți...
în care flăcări încă mai ard –
sfâșiați de oboseala atâtor drumuri...
dar, atât de dornici:
de a mai urca un munte,

de a vorbi cu codrul,
cu păsările despre zboruri –
de a se pierde în albastru infinit
al cerului și,
de a îmbrățișa – trandafiriul sângerând –
al amurgului !

.....

Basmaua verde de borangic –
va aduce ochilor...
ce-au amuțit Privind –
binemeritata și duioasa pace !

BĂUTURA TA PREFERATĂ – NECTAR

Mi-e sete în această după-amiază
caniculară de vară.
Băutura ta preferată – „Nectar”.
Caisele au adunat cu râvnă,
savoarea aurie a soarelui.
Stau singur la o terasă...
gândindu-mă la tine !

Razele soarelui își caută
strălucirea –
în paharul tău.
Mi-e atât de sete !
Ars de dorință – beau până la fund –
ultimul strop – fără tine !

ASCUNDE-MI BINE COMORILE INIMII

Îmbracă-mă în mantia-ți tainică...
Ascunde-mi bine comorile inimii !
Căutătorii de mărgăritare –
sunt pretutindeni...
Se vând bine pe „piața neagră”
a tranziției.
Cât de schimbător este cameleonul ?
Ascunde-mi bine comorile inimii !
Urmăritorii – vor fi prinși în curând...
în propria-i „cursă”.

BEZNA M-A PRINS – CU BRAȚELE- AMÂNDOUĂ

M-am izbit violent...
de bezna adâncă
rece și oarbă.

Te-am strigat !
Dar ochii mei...
zadarnic ți-au căutat
lumina,
din întunecata-ți privire.

Bezna m-a prins –
cu brațele-amândouă,
pierzându-ți astfel...
urma !

SUNT RÂU CRISTALIN

Sunt râu cristalin
Și curg săltând voinicește
La vale !
Stânca mă urmărește
cu priviri galeșe
și oftează;
„Cine știe dacă vreodat’...
își va mai întoarce spre mine
privirea-i !”

BLESTEMUL SATURNIAN...

Cine sunt eu ? Nimeni !...
Nu vă mirați așa ! A fost doar o glumă...
Sigur sunt un „cuvânt” rătăcit... ce-a zăcut adormit pe limba
mamei până când – într-un moment de neatenție –
„M-a născut !” –

Credeți că s-a bucurat ? Da’ de unde !
Se uita la mine consternată, smulgându-și părul din cap.
După chinul facerii, încă lăuză – se plimba cu pași repezi
prin odaie, bolborosind întruna:
– „Nu știu cum s-a întâmplat !
Ce mă fac ! Ce mă fac !”...

Obosită de atâta umblătură și bodogăneală s-a așezat
pe un colț de pat, ceva mai departe de mine – ca să mă poată
privi mai bine !
Începusem să scâncesc și să mă foiesc în scutecul îngălbenit

de vreme –

Din salteaua ruptă pe alocuri, ieșeau la suprafață paiete
și fânul care căpătaseră culori ciudate !
Am început să strâmb din nas din cauza izului de mucegai...
pe care l-a sesizat – chiar și mama.

– „Ar fi bine să mai schimb totuși așternuturile ! Cine știe ?!”
Poate mă trezesc cu vreo vecină curioasă, care ține musai...
să vadă „Minunea asta !” –

În timp ce mama cugeta atât de profund, eu, vie fiind –
am început să „molfăi” colțul unui șervet din cânepă
cu care îmi acoperise fața.

„Copiii foarte mici trebuie să doarmă mult”
și pentru asta cel mai bun somnifer și la îndemână era
„întunericul”...

„Cu cât mai întuneric cu atât mai bine !” ofta mama, sperând că
în acest fel – n-am să văd exact cum stau lucrurile...
și cine știe „Doamne-ajută” – nici foame n-o să-mi fie.
Ți-ai găsit !

Tocmai moțăia pe marginea patului cu mâinile
în poală, când am început să țip... făcând o gură
cât o „șură” –

– „Taci bestie mică !” că-i stârnești și pe ceilalți pe care,
cu chiu cu vai... am reușit să-i amăgesc cu te miri ce...

Dar ce credeți ?!... că eram singura gură în casă ?

Da de unde ! Mi-au luat-o înainte încă șase – șapte guri,
care au băgat spaima în mama ce se căina mereu și se întreba:

– „De unde Doamne, să fac rost de atâta mâncare ?!”

.....
Și credeți voi că aceste fapte făceau cea mai mare gălăgie ?

Greșit ! Total greșit.

La casa noastră, cel mai tare urla – „Sărăcia”.

Pe la toate colțurile dădeai peste ea. Cel mai acut își făcea

simțită prezența atunci când „blestematul” de vânt...
își „vâra coada”... pe sub pragul ușii și prin geamurile
sparte din „greșeală” cu pietre...

Ce să-i faci ! Asta e viața.
Copiii au nevoie și de joacă.
Dar ce spun eu ! Se întâmpla destul de des – ca tata să domine
peste toate urletele și peste toată această hărmălaie !
Cel mai agresiv – era în nopțile când venea acasă pe mai multe
cărări – nu pentru că rătăcise drumul... motivul era cu totul
altul.
Nu putea scăpa de câțiva prieteni insistenți... care-l invitau
să-și înece „amarul” în câteva pahare, la cârciuma din colț.

Mama se ascundea repede sub pat... lăsându-ne pe noi
în voia sorții ! –
Creaturi mici... dar instinctul de conservare – ne avertiza
că e mai bine să păstrăm țipetele pentru o ocazie mai potrivită !
Noaptea se așternea peste toate aceste „întâmplări mărunte”
...adâncind pe fiecare într-un somn lin și dulce sau într-un
„coșmar”.

O ! Dimineața era minunată când toți ai casei dormeau.
Era cea mai blândă și duioasă îmbrățișare !
Dar... cocoșul dracului !
A început să cânte cât îl ținea pliscul:
„Cu-cu rigu ! Cu-cu rigu !...
Și – mirajul unei liniști rupte din rai –
a dispărut ca prin farmec !

Mama, buimacă de somn, s-a lovit cu capul de scândurile
patului, uitând pentru o clipă că acolo și-a făcut culcuș peste
noapte.

.....

„Un geniu nu este decât un scufundător norocos
în adâncurile mării cu aşternuturi de perle”.

De când în vraja lui
m-a prins Cuvântul –
tot mai mult mă scufund...
şi iată-mă – în valuri trufaşe – înotând !

Şi-n fiecare zi, şi-n câte nopţi rebele...
nu-mi biciuiesc avântul –
poate, cine ştie... într-o zi, tot căutând...
pe-un „aşternut de perle”
mă veţi găsi – amar surâzând !

„Poetul este minunea ce s-a născut în zori”.

BRÂU DE FOC –

Am încins
Pământul
cu brâie de foc –
şi-am strâns din ce în ce mai tare...
şi mijlocu-i
s-a frânt...
făcându-i depărtării
loc!

Mult prea subţire-i
puntea
ce ne leagă –
şi dedesupt
întunecate ape

ce iscodesc –
cu „ochi de valuri”
pasul tău...

„Rămâi pe loc !”
Un brâu de foc –
ne-a despărțit,
lăsându-ne pe câte-un mal...

Mult prea subțire-i
puntea...
zadarnică chemarea...
și depărtarea – naște –
o „Lume Nouă”
Pământului
ce rupt a fost în două –
de-un „brâu de foc” !

CA O PRIMEJDIE...

Și timpul crește-n urma mea
ca un val uriaș...
pe fruntea palidă
teama-mi port – cunună –
mai prind doar c-o mână
o rază...

...speranța s-a cuibărit
la pieptu-mi,
cuprinsă de spaimă
nebună.

Și timpul crește în urma mea
ca o primejdie...
ca o furtună...
și-alerg, și-alerg,
spre „ochiul palid de lumină”.

CA UN ZBOR DE FLUTURI

Pe fiecare frunză a toamnei
era scris numele tău
în cele mai desăvârșite culori
deșertăciune...
ca un zbor de fluturi,
ca un zbor de gânduri,
prinse-ntr-un vârtej.

Am adunat câteva în căușul palmelor
și, le-am dus la buze
și le-am sărutat
cu cel mai roșu
și aprins sărut...

Apoi, le-am apropiat de obrazul palid,
așa cum apropii obrazul unui copil
aprins de febră...
și le-am mângâiat,
și cântat în șoaptă,
așa cum adormi pruncul în leagăn.

Încet, foarte încet...
le-am strâns la piept
aproape, cât mai aproape de inimă...
și lacrimi violet,

picurau încet...
în căușul palmelor, în care,
am adunat fascinată...
culorile „deșertăciunii”.

CAII RÂD SPASMODIC –

Întunecații nori, s-au prefăcut în care –
Cărând cu ei – furia nebuniei oarbe !
Având drept vizitiu – întărâtatul fulger,
Ce crunt își biciuiește, năvășii cai,
Ce-și râd – zbătându-se în frâu –
De un stăpân... nebun !

Tot rătăcind prin beznă...
Și blestemându-și soarta,
O torță se aprinde în gându-i de hain.
Și caii înghit furtună –
Și scot pe nări scânteii,
Zbătându-se-n ruina – unui cer „străin”.

Și hohotul sălbatic –
Stârni furtuni ascunse,
Ce-n tunete și flăcări – furia o îneacă.
Caru-i prins de pară, negru fum – un iad !

Și-n haosul ce geme –
Furia oarbă – stins – se zbate.
Și ca prin farmec...
Pe-obrazul zbuciumat al zării,
Se-aprinde o lumină... un colț de senin !

Dar... ce-i zgomotul ce tulbură...

Liniştea'nserării ?!
Caii râd spasmodic –
De-un fost nebun... stăpân.

CÂNTĂ CUCUL

M-a încolţit bătrâneţea, ca o fiară...
Şi trupul mi-a brăzdat fără de milă.
Ce să fac cu-atâtea toamne mohorâte ?!
Mi-e un dor nebun... de primăvară !

Cântă cucul la fereastra-mi însorită.
Merg să văd pe cine cheamă !
Doamne, cât mă simt de betejită...
Uite cum se hilizeşte, chipu-mi tânăr,
Țintuit în ramă !

Şi ce galbene cosiţe,
Şi ce ochi de căprioară.
Tii ! Ce trup verde, ca o trestie înaltă...
Unde-s cârjele ?
Nu mai văd ! Sunt chioară, chioară !

Stai ! Aşteaptă cuc nebun...
Nu mă lăsa baltă !
Da ! S-a'mpodobit natura
Cu maramă verde.
Ptiu... să n-o deochi.
Cum mi-ai stins orice scânteie,
Din frumoşii ochi...
Viaţă hâtră !
Să cânţi cucu... pân'ce numele ți-i pierde.

CÂNTUL TOAMNEI

Când m-am trezit
 în zori –
 ploua...
 n-a mai plouat
 de mult.
Stropi mari, albaștri,
 – lacrimi calde –
 se rostogoleau
și-n cânt sacadat
 îmi șopteau:
 „e toamnă iar...
 e toamnă iar”.

O, de necrezut !...
cum timpul a trecut –
 „Șterge-ți lacrima
 și-ascultă
 cântul toamnei...
 ploaia curgând –
 ca un șirag
 de perle –
 din ochi melancolici
 izvorând”...
(așa-mi șoptea un gând)

Și-n ritmul sacadat
 al ploii
 m-am strecurat –
și-am început să cânt;
 „e toamnă iar...
 e toamnă iar,
și n-am avut habar

cum timpul a trecut –
o, de-aș fi știut...
de-aș fi știut !”

Ploua în zori.
Ploua...
pe cerul palid
zbor alb –
și țipăt de cocori.

Risipă de lacrimi –
și pași osteniți...
și-amurg violet...
pe prag de gând – s-au așezat.

Stropi mari, albaștri,
se rostogoleau...
– pe strune de suflet –
și viorile toamnei
înfiorate...
cântul sacadat
îmi însoțeau !

Risipă de gânduri...
de cânturi...
de ploi...
și – lacrimi cenușii –
pe cărările-mi
pustii...
pustii,
doar „Cântul toamnei”
cu „ochi ruginii” !

CARUL MARE

Carul mare –
era plin – vârf – cu stele.
Mi s-a părut că recunosc
o stea !
Avea ochii mei strălucitori,
chipul meu palid...
Îmi făcea niște semne
ciudate !

Încerca să scrie...
pe fața întunecată a nopții,
cu litere mari,
„Destin” –

„Fugi de-aicea !” mi-am zis...
cum ai putut îndrăzni...
și privirea ți-ai aruncat –
atât de „Sus” ?!

CÂT A PLÂNS – COROLA ÎNDURERATĂ

Într-o glastră cu accentuate
nuanțe cenușii,
Am pus iubirea noastră.
un trandafir roșu aprins –
Aprinse erau... inimile noastre.

Dar dimineață, priveam absenți...
cum trandafirul plânge –
cu petale !

Doar pentru o clipă,
mistuită
în fulgerătoarea-i trecere,
Inimile noastre au tresărit,
și nici n-au bănuțit...
Că iubirea – pălind în umbra nopții,
moare !

Nu mă atinge !
Atenție la spini !
Inima noastră ar putea fi...
superficial rănită și,
chiar ușor însângerată !
Nici atunci și, niciodată poate,
nu vom ști...
Cât a plâns –
corola îndurerată.

CĂTÂND PRINTRE RUINE

Să n-aștepți azi
folos... străine,
cătând printre ruine
urmași-ți vor găsi
splendori.

Străini vor fi
printre ruine
la fel ca mine...
într-un „mâine”.

Nefericiții
găsi-vor adăpost,

la umbra
„a tot ce-a fost”
un mit –
un gând smintit...
răpus de tainica-ntrebare;
strălucirea clipei
fără-i de folos ?!

MUȘCATE

Nu cred că-ți stă gândul
la flori...
Când pronunțai „mușcate”.
Eu cred că dor aveai,
De buze moi, catifelate,
Le știi tu...

De câte ori,
Cuprinse de fiori...
Nu s-au lăsat
De tine sărutate !
„Mușcate zici ?”
Hm ! Se poate...

DIN NE'NȚELESURI

S-adun din tot putere...
din praf, din vânt,
din „oale și ulcele” ?

Izvorul curge...

pietrele rămân.
Un vultur ți-e ispita –
dar frânte aripi...
zac în drum !

CERȘESC AZUR –

Cerșesc azur –
deși
în fiecare zi,
pasu-mi tăcut
se-afundă...
tot mai mult
în propriu – lut.

Pe buze taciturne,
simt gustul jertfei
mușcând din vis amar –
împurpurându-mi pieptul
biciuit de viscol...
fluturând a steag –
pe catargul rupt
a visului răpus...
de-un destin
barbar.

Vai mie !
Cerșesc azur –
și mistuit de sete,
mușc brazda caldă...
pe țărnu unde
iele –
în seva mea – se scaldă !

O, azur, azur !
triumfător
ți-e cântul
și-ascuți
cum vântul sparge,
înaltele catarge...

La ceasul înceștării
de pe urmă –
gându-mi învins
se tânguie încet...
din ochi-mi lacomi,
tot soarele l-am scurs –
și risipit... în lacrimi.

O, sfânt giuvaier !
ți-e ruga în zadar...
și-azurul stins,
în ochi viclean – de cer.

CHEAMĂ-ȚI CÂINII...

Cheamă-ți câinii –
noptii blestемate
să-mi vegheze
ceasul...
ultim
pân' voi trece pragul
întru'moarte.

Urle pân'la ceruri
crudă rugăciune –

„Ii auzi Stăpâne ?!”
ei nu știu
a plânge
„biete creaturi”
dar a nopții beznă
inima le-o frânge...

Lângă trupu-mi
rece...
urlă-ți câinii –
și-astfel m-oi petrece
pe-al meu
ultim drum...
Noapte blestemată !
cum puteam visa...
o mai blândă
soartă !

CIUTE ALBE

Mi s-a părut
cum din – haos –
mă săgetau
priviri...

„N-ai cum să fugi !”
din foc,
din apă
și țărână
te vei întrupa !

„Ai milă !”
flăcările-ți fie...

nu o „vălvătaie”
ci doar pară lină...
împletire caldă
de lumină
pură.

Apa fie-ți...
nu mare sărată –
ci izvor de munte
lacrimă curată...
pe care drumeții
osteniți de cale...
însetați
ți-l cată.

Și țărâna –
nu din – drum de oase –
ci dintr-o pădure...
loc umbros,
iarbă, flori,
cânt duios,
cum doar frunza
știe...
când furtuni străine
vor cu dușmănie
pacea'nsângera !

.....
Și...
te-aș mai ruga –
să mă îngropi aproape,
lângă codru des
și izvor de munte,
unde ciute albe –
cu priviri senine,

vor veni să bea
și s-or adăpa –
din inima mea...
din inima mea !

CLIPA DE GLORIE

Încercând să dezleg ițele încurcate
ale destinului –
am dat ca din întâmplare,
peste un zodiac – destul de vechi.
Întorcând filele îngălbenite – în căutarea zodiei mele –
am găsit scris negru pe alb că...
voi avea parte de „Glorie” !

„Oare poate fi posibil ?!”
Și numai gândindu-mă...
am fost străbătută de un fior
din cap până în picioare,
și-n ochi mi-au apărut – sclipiri ciudate !
Și totuși, cum arată „gloria” ?
„Nu știi !” mi s-a părut că-mi șoptește la ureche – ceva –
venit ca dintr-un vis.

„Ascultă cu atenție !”
Mai întâi ți se va arăta sub forma unui chip...
scăldat într-o lumină pură, binevoitoare.
Ochii vor fi numai zâmbete,
ascunzând cu grijă...
Marea Trădare ! –

Îți va căuta în coarne !
Știu că-ți place acest lucru...

fiindcă ești „berbec” nu-i așa ?
Mai apoi, îți va cânta în strune,
și nu peste multă vreme
și din toate strunele (lăută, chitară, vioară etc.).

.....
Amețit de toate acestea, căzut ca în transă...
când aproape să atingi al nouălea cer –
brusc – îți va trage pământul – de sub picioare !
Până să te dezmeticești...
vei rămâne o vreme
în stare de – Imponderabilitate –

Când îți vei fi revenit de-a binelea,
vei dori cu ardoare...
să ai ceva „solid” sub picioare !
Vei striga după ajutor.
Din cei mulți, unul singur – va veni în grabă...
să-ți dea o mână de ajutor ?!

Se va milostivi de tine și...
te va lua pe pământul lui –
ca simplu „Rob” !

CLIFE ÎNCREMENITE-N ZBOR

...cad – clipe și frunze uimite –
pe alei.
...timpul – cu pasu-i nevăzut –
le-a strivit
țipătul...
încă „verde”.

...nepăsători,

pierduți în somnul vieții...
trec călători și clipe
încremenite-n zbor !

.....
...timp – dezgolit de vârste –
virginitatea ta...
e un templu sacru.
...ființa este...
a ta lumină
și-ntuneric.

TOPIT ÎN LAVA LACRIMILOR MELE

Sufletu-mi se zbătea...
În inima adâncă a unui vulcan.
Nu orice neavenit...
Putea să-i simtă
Captiva-i durere.

Țâșnind din adânc...
Feeric spectacol
Oferea vederii.
Topit în lava lacrimilor mele,
Rămășițele unui necunoscut...
Au fost găsite – zăcând în cenușă !

COSIȚE DIN CULORILE LUMINII

Am împletit culorile luminii –
Ce minunate curcubee !
Se unduiau deasupra lumii...
Dar ochii lor,
Pierduți erau în „noapte” !

Din galbenă lumină,
Mi-am făcut cosițe...
Două.
Și din lumina albă,
Cea mai pură...
Mi-am făcut cunună.
Și beznele adânci...
Din jurul meu,
Ca-n farmec – dispărură !

În priviri mi-am pus,
Iriși de azur –
O, vă jur !
În ochii întregii omeniri,
Scânteiau...
Jerbe de lumini !

CU MÂNĂ NEVĂZUTĂ... RÂNDURI NEVĂZUTE ÎȚI Scriu

Nu sunt decât umbră...
mănată de rătăcitu-mi gând,

De când ochii tăi...
Fără milă i-a 'nchis –
un pumn de pământ !

Cu mână nevăzută...
Rânduri nevăzute îți scriu.
Cum le-ar putea citi – ochiul tău –
Ce nu-ți mai este viu !

Dar rândurile curg, albe nevăzute...
Pe foi de lumină –
Și le rup mai apoi... aruncându-le...
În ochiul crud al umbrei – ce se miră ?!

„Mai încolțit fără milă, diabolică fiară” !
N-am crezut că funiile tale...
– înfășurându-mi trupul –
Atât o să mă doară !

Pe chipul luminii – doar un palid
surâs a mai rămas...
Culorile-i suave – arzând mocnit,
în cuvinte fără glas...
Și sângele-i picurând tăinuit,
În sufletu-mi orb – ce nu lua aminte.

.....

Și umbrele viclene,
mă strângeau... mă strângeau...
Cu sforile-i groase...
nevăzute.

CU MUCHIA UNEI CLIPE –

Cu muchia unei clipe –
Am tăiat timpul în două.
În partea stângă – trecutul...
Iar în partea dreaptă – viitorul ?!
Nici urmă de – prezent.

Doar câteva urme de sânge...
Atât de proaspete... ca și cum,
L-aș „simți” !
Se pare că muchia –
A fost bine ascuțită !

CU UN PAS MAI APROAPE DE CER

Pământul – își ia cu regularitate înapoi –
tot ce din trupu-i a fost zămislit:
cocioabe, palate, zgârie nori –
și nu în această ordine...
și lutul celor care...
cu mână vrednică – le-au ridicat –
spre a fi cu un pas...
mai aproape de cer.

Naivă și zadarnică trudă !
Cerul este atât de înșelător !
Undeva... la orizont – pare – că se unește
cu Pământul.
Acolo, toate visele prind aripi
și pot zbura – spre slava împlinirii !

Darnic și rodnic este Pământul
pe care-l strivim fără urmă de resentiment...
cu tot ce ne stă în putere și puțință:
piciorul încălțat cu opinci
sau pantofi de firmă...
căruțe și cai de povară –
mașini luxoase aflate în mare vogă,
tractoare ce „ară” fața pământului
aerisind-o din când în când...
tancuri cu șenile – ce netezesc
„zbârciturile” bătrânei Terre –

...Neobosita „Calea Lactee” –
le îndură pe toate cu stoicism.
Prea multă durere însă
face ca rănilor să-i sângereze –
țâșnind din adâncul sufletului...
ca o lavă fierbinte, incandescentă – topită –
în plânsu-i ce-a clocotit atâta vreme – în tăcere !

Misterioasa „zestre” oferită de inima largă
a Pământului...
Natura – logodnica pe vecie a omului –
cu dărnicie,
va hrăni și adăposti pentru o vreme...
făpturile noastre, atât de vrednice –
și-atât de...
Efemere !

ȚIGANCA

Îți jucai fustele colorate, crețe,
Și ochi-ți mari, negri, de mărgean...
Ca două guri de iad –
m-au vrăjit !
Și pulpele-ți albe fremătau...
și mă chemau,
m-ademeneau...
și-n sufletu-mi slab,
picura – ca o taină –
Păcatul.

O, dragoste de rai !
O, noapte de iad !
Spre zori...
când umbre mai vegheau –
la ferestre,
s-a 'ntors acasă
Țiganul –
așa... fără de veste ?!

Țiganco !
Diabolică vrăjitoare !
Și doar...
mi-ai șoptit la ureche:
„sunt singură...
până'n viața viitoare !”

.....
Joacă-ți fustele colorate,
răcorește-mi fruntea
de sângele fierbinte
și rănilor adânci...

Țigan ticălos !
C-un briceag de os...
ai curmat – visu-mi –
în chip sângeros.

Două „guri de iad” –
m-au sorbit...
și ochilor mari, de mărgean...
– amar tribut –
le-am plătit.
Țiganco !
Vrăjitoareo !
Te-aștept... pe celălalt liman.

CURGE-O LACRIMĂ DE TIMP –

De ce să strigi când nimeni
nu te-aude ?
De ce să plângi !
Valuri furioase, de stânca nemiloasă
fruntea cernită-și izbesc...
De câte ori ai ascultat,
a lor durere, rostogolită în adâncuri ?

De ce să chemi !
Țărnuț speranței e pustiu...
Vântul spulberă orice urmă de pas.
Nimic din șoapta lor... n-a mai rămas !

Curge-o lacrimă de timp –
peste glasul chemării
din ce în ce mai stins.

Nici urmă de val !
Stânca și-a plecat ochii,
pentru a-și ascunde durerea-mpietrită !

De ce n-ai privit înapoi ?
De ce-ai fugit ?...
Marea și-a deschis adâncul
pentru noi –
Mult prea târziu am înțeles...
iubită... iubită !

CUVÂNTUL RĂSUNĂ ÎN SPAȚIU

Viața – drum în lumină –
bătătorit de talpa aspră
a suferinței.
Cuvântul răsună în spațiu –
ce rămâne la fel de abstract.
Aleargă, aleargă !
Nu te opri... între viață și moarte !
Izvoarele vor duce mai departe...
„taina” începutului.

ACT DE HIPNOZĂ

Pământul – planetă sortită pieirii...
Privește natura și vei descoperi
cel mai desăvârșit act de „hipnoză”.
Orice joc are un final nebănuit !

CUVINTE ȘI ÎNȚELESURI

...arunc cuvinte cu greutatea stâncilor !
rostogolindu-se...
urme adânci au lăsat
în memoria celor neclintîți.

...poruncește naturii prin ascultare.
revărsându-se...
izvorul frumuseții ei –
îți va răcori setea de – cunoaștere.

...ceasul de viziune al poetului,
e scump – ca perla din adâncuri.
nu-i sta în lumină –
gândul își va pierde strălucirea !
coborând în adâncul clipei –
pierdut va fi...
pentru totdeauna !

DACĂ PLECI

Dacă pleci
să nu-mi spui „La revedere !”
nu te uita înapoi să vezi cum plâng
să vezi cât de mult sufăr
cât de mult te iubesc
și cât de greu îmi este să te las să pleci...
să-mi vezi lacrimile rostogolindu-se,
pietre prețioase, de folos nimănui...

Îmi repet mereu „mi-e bine, mi-e bine !”

dar răul mă cuprinde
și viața mea nu mai are rost
fereastră uitată deschisă, bătută de vânt...
Ai plecat când te iubeam mai mult
când tonuri de mov se-amestecau în cer
și foșnet de frunze prevesteau a furtună...

În miez de noapte cerul s-a deschis
potop de lacrimi și ape au curs
iar ploaia spăla urma pașilor tăi
și iubirea nebună arzând –
rug transformat în cenușă
risipită în noroiul din drum...
Și viața mea a rămas deșartă
și nimic nu mai arde la vreme de ploi
un vid mă cuprinde, te-aș vrea înapoi
Vânător... în templul iubirii !

Aș fereca cu zăvoare cetatea
și-aș trage perdeaua peste-al iubirii
tumult
prizonier pe viață să rămâi
c-ai mințit o inimă cu un sărut...
remușcarea trădării
să te însoțească în nopțile pustii.
– ce mult și sălbatic te-am iubit –

Acum că ai plecat
a rămas fără viață totul
sufletul mi-e sfâșiat de amintiri
ce sapă în mine răni adânci –
strig neîncetat în neant
cât de mult te iubesc
acum că ai plecat...

DAȚI-MI UN – CUVÂNT –

Poezia – izgonită-i
din cetate...
chiar și azi –
așa cum Platon
cândva... striga:
„Afară !”

Și iat-o în stradă,
goală, goluță...
cerșind la întâmplare
abia șoptit;
„Dați-mi un „cuvânt” –
dați-mi ceva !

Biata Muză !
Copil firav și plăpând,
cu sufletul flămând –
„adoarme” pe caldarâm,
suspînând
și...
Visând !

DE-AR FI SĂ STRĂBAT DEȘERTUL SAHAREI...

De-ar fi să străbat
deșertul Saharei...
și tot voi ajunge până la tine !
O, cât visez...

să-ți sărut ochii de peruzea
și să-ți țin în palme,
sufletu-ți curat.

Cu buzele arse de sete și dor,
voi căuta o oază –
Și-apoi... tot mai însetat de tine
voi pribegi mai departe...
Și cu toată forța durerii
ce-mi sfâșie trupul
Voi strivi sub tălpi
nisipul fierbinte,
Și orbit de furtuna din mine
voi alerga – ca-ntr-un zbor halucinant –
Spre tine iubito...
spre tine.

Și-n brațele tale
chinul durerii găsi-va alinare.
Și rănila adânci
săpate cu gelozie aprinsă
de razele fierbinți...
Sub buzele tale
însetate de dor și așteptare
găsi-vor dulce vindecare.

DE-AR FI SĂ VII

De-ar fi să vii...
Voi pune flori în glastră,
ce cândva... mi-ai dăruit.
Atâta strălucire, culoare,
suav parfum avea iubirea noastră,

că florile din glastră... au pălit !

De-ar fi să vii...
Voi lăsa o noapte-ntreagă,
candela aprinsă –
să-ți văd lumina din priviri...
în ochii mei
de-atâta vreme stinsă !

De-ar fi să vii...
Te-oi pierde-n sărutări
și-mbrățișări duioase !
Câte flori s-au scuturat
în primăveri...
câte stele pe cer
s-au perindat...
de când iubirii mele,
ultimul sărut i-ai dat ?!

Parcă a fost... ieri...
gândindu-mă că ai să vii !

DE-ATÂT 'ALBASTRU...

Au înverzit – câteva vise –
Pe ramurile gândului.
Dar câte zac...
de ger – ucise !

Am rupt un petec de cer –
Și mi-am cârpit inima.
De-atât albastru...
A înflorit livada.

ALCHIMIA TĂCERII

Soarele – s-a lăsat legănat
cu gingășie, pe genunchi.
Alchimia tăcerii – minunată bijuterie.
Doar cerul și-a pierdut... zâmbetul senin.

MUȘCĂ DIN FRUCTUL PROMIS...

Florile – mirese ce vor deveni fruct.
În natură „divorțul” este interzis.
Vino străine și mușcă...
din fructul promis !

DE-MI VEI CERE...

De-mi vei cere...
să mă dezbrac de trupul meu de lut –
să părăsesc al lumii
vechi tumult
și, ca flacăra sublimă,
să transced în absolut –
voi face-o !
...și voi îmbrățișa o taină,
unde cuvintele
n-au loc...
ci doar tăcerea,
nemărginirile albastre,
și inimile noastre...
atât !

De-mi vei cere...
mă voi descătușa de patimi,
de umbra grea a nopții
păgânul cânt al sorții,
și-n urmă voi lăsa dureri
ce temniță mi-au fost ca până – ieri –
dar... trebuie să-mi ceri !

DIN CĂMAȘA CERULUI

Am rupt un petec
Din cămașa cerului –
Și-am șters oglinda zărilor.
Din cauza ceții...
Nu mai vedeam depărtările.

Și iată !
Ce limpede e zarea.
Nici o depărtare
Nu-mi poate șterge din minte,
Chipul tău !

Am șters praful...
Ce s-a așternut între noi.
Ceața s-a risipit,
Cerul și-a schimbat cămașa
Între timp –
Și tu...
Mi-ai părut atât de schimbată !
Sau poate oglinda – n-a fost ștearsă –
Cu „Inima” ?!

DIN GRĂDINA TA –

Din grădina ta –
iau în pumni – un bulgăre de pământ.
 Și-l frământ, și-l răscolesc...
 Poate găsesc ca o întâmplare,
 Urme de dor... urme de vis...
Răni ascunse – în tăcerea întunecată.

Mi-l apropii de obrazul fierbinte,
 Și lama unui rece fior...
Îmi străbate trupul și inima-mi pulsând...
 Și deodată... o simt crescând –
 Ca și cum
O altă inimă – adormită demult,
 Caută adăpost –
 În sângele meu
 Și-n lutul în care...
Focul vieții – arde nestingherit !

Ascult... cu toate simțurile
 Ancorate-n trecut.
 Un suflet rătăcit –
Măinile-și întinde spre mine...
 Ca-ntr-un vis !
Mi s-a părut... că-n pieptu-mi...
 Două inimi s-au contopit.
 Nu ! Sigur nu-i vis !
 Și lacrimi...
Dintr-un izvor ce mi-e străin –
 Curg ca o ploaie de vară,
În pumnii – în care am strâns cu durere,
 Un bulgăre de pământ...

Țărâna din care...
Toate comorile s-au cernut –
Căutându-ți mâinile
Pentru altă chemare...
Și-un alt vis ce-așteaptă
Suflarea-ți de Viață.
În „grădina ta” aurul străluci-va,
În mănunchiuri de gânduri curate !

DIN HUMĂ – IATĂ-MĂ DESĂVÂRȘIT

Viață !
Miracol efemer !
Podoabă-n spini însângerați...
Simt – sevele lumii –
Țâșnind din adânc
Și pulsând.

Te privesc...
Cu sufletul.
E chiar sufletul tău
Ce-n aura zilei – vibrează.

Îngenunchez...
Și te sărut,
Pământ al făgăduinței !

În chinul facerii
– din humă –
Iată-mă...
Desăvârșit.

Îți mulțumesc

C-al vieții miraj...
Mi-ai dăruit.

Voi fi – sevă –
Pentru alt început.

Viață – cântec nemuritor !
Eu „muritorul”
Te cânt !

DINCOLO DE SOARE

Dincolo de Soare
– nici un zâmbet –
nici o mângâiere,
doar lacrimă...
și vis înmărmurit !
Am căutat –
întinderea
pustie...
nici o floare
în cărare...

Te-am strigat –
Și din – albul tăcerii –
„hoarde flămânde” –
umbrele...
lângă chipu-mi
împietrit
s-au strecurat.

Și necruțătoare...
îmi sfâșie

trupu-mi
și strigătu-mi
și lacrima
și – liniștea albă –
și...

Să nu mă cauți
– dincolo de Soare –
vei găsi doar...
o cărare pustie
și zâmbetu-mi
sfâșiat...
de așteptare –

Nu mai căuta...
și nu striga –
„Fugi !”

DOAR CIOBURI

Calc – orbită de spaime –
Pe cioburi de clipe...
Nu mi-au rănit talpa ostenită.
S-au zbătut lăcrimând !
Cine ști-va vreodată’...
Sfârâmata-ți durere tănuită ?

Adun – cioburi de vise –
Dintr-un râu secăt.
Apele vieții au tot curs...
Căprioarele albe au plecat,
Căutând alte izvoare.
Pe cine doare...

Lacrimile viorii – în adâncuri închise ?!

Să mai adun un – ciob de timp – ?

Mi-e trupul rug în asfințit.

Nu știu de ce, toate clipele au amuțit !

Sângerez...

Ce dureroase curgeri, din adâncu-i – irump !

DOAR UN CÂNTEC DE AUR –

Ciocârlia își poartă cântul...

cât mai aproape de zărilor albastre.

Soarele o'mbracă în straie de aur –

și fredonând ușor...

zâmbește câmpiilor înverzite.

Visele'mplinite legănate-s

de vântul serii.

Doar un cântec de aur –

și zorii...

Ne vor surâde fericiți la ferestre.

ÎN FIECARE LACRIMĂ DE ARGINT –

În fiecare lacrimă de argint –

se rostogolesc clipe de aur –

ce se sting în tăcere.

Speranțele agonizează...

pe cioburi ce sfidează – durerea.

O floare gingașă de „Nu mă uita”...

privește rătăcită... urmele pașilor.

DOAR VISCOLUL...

Puneți scările !
Escaladați ziduri... sfârâmați lacăte,
rupeți lanțuri, spargeți geamurile cu pietre...
dar cu grijă –
O, atât de mulți...
pentru a salva un „biet suflet” ?!
Mulțum...
Au ! Auuu...
Căutați ! Căutați bine !
Luați manuscrise, cărți...

.....
Și-au plecat - ducând cu ei,
pentru un „Timp Viitor” –
singura mea mângâiere;
– Frumusețea Cuvântului –
lăsându-mă pradă disperării...
în mijlocul închisorii mele –
SINGURĂTATEA !

A venit iarna.
Liniștea albă – părea să fi pus stăpânire...
pe „zbuciumul căutărilor”...
și durerea „stinsă” a zadarnicei chemări –
Doar viscolul – își lovea fruntea-i cernită,
de geamurile sparte...
ca și cum ar fi jelit –
ca și cum...
m-ar fi cunoscut ! –
Da. Doar viscolul...

DORULE, CĂLĂTORULE...

Ascult...
bătrânul vânt
cu harfa-i veche
cântând
de dor.
Dor, călător !

Printre nori
visători,
veșnic călători...
o rază de soare
palid – îmi zâmbea.

Frunzele se legănau,
și fruntea de aramă-și
aplecau...
plângând
de dor.
Dorule, dor !

Și vântul bătrân...
cu harfa-i veche,
le cânta ușor,
cânt de dor –
ca o mângâiere...
ca o adiere...

Cântă inimă,
cântă...

Dorule,
călătorule...

Du-te-n zbor,
și-n pridvor,
lasă-i dor.
Du-te !

DOUĂ ORBITE LIMPEZI

Scăldat
ți-e chipul
în „lumină aurie”,
iubito,
venită parcă...
dintr-o altă
Galaxie.

Și ochii...
da, ochii...
– două orbite limpezi –
în care,
fulgere albastre,
naufrații,
viscole,
sunt gata să devore
spaima
cuibărită-n mine !

O, tu, făptură –
cu chip de înger
și „Apocalipsă”
în structură...

minune
apărută parcă,
dintr-o altă
Galaxie.

Inima-mi fragilă
nu mai vrea
să știe...
de ce ți-e chipul
scăldat
în „lumină aurie”
și-n ochi
atât de limpezi –
ard flăcări
ce-ațâță fantezia
și te-mbie...

Să fii chiar tu
misterul...
și drumul
spre altă
Galaxie ?!
oh !...

DOUĂ ZARURI

Mai ai o singură șansă !
Așează-te pe „scaunul destinului”.
Masa de joc e pregătită.
În „roata timpului” –
voi arunca la întâmplare...
două zaruri –
Trecut și Present.

Vei fi legat la ochi.
Norocul tău e – hazardul !
Încearcă...
e ultima ta şansă.
Și roata se învâрте –
ca un hohot...
ca un ropot...
ca un dangăt – de clopot !

DRUM ÎMPREUNĂ

Toamnă
suflet dezgolit
lacrimă –
amintiri nechemate
ploaie...
melodie tristă,
înfiripată
pe caldarâm.

Drum împreună –
frunze ruginii
dureri
până ieri –
neștiute.

DUPĂ PLECAREA TA

După plecarea ta –
Izvoarele iubirii au secat...
În albia lor goală –
Nici urmă de lacrimă.

După plecarea ta –
Sufletu-mi s-a prăbușit
în ruină –
Visele-mi zăcând sfâșiate...
Cu fruntea în țărână !

Pe stâlpii – dragostei aprinse,
Gânduri negre s-au înfășurat
Ca o volbură triumfătoare,
Ce sfidează – rănilor-i adânci !

La umbra-mi tristeții –
Crește... pelinul – ca regretul amar...
Al florilor ce mor – înfrigurate !
„Atropa Beladona” – ce-și poartă otrava,
Sub fumusețea-i suavă...
– a numelui de regină –
Ademenind sufletu-mi...
Să bea din cupa-i otrăvită,
Și să uite – c-ai trecut pe-aici ?!
Că iubirile mor –
Și templele-i – izvor de lumină...
Zac – acum – cu ochii spre cer,
Prăbușite-n durerea mută... a ruinii !

DUREREA CUVINTELOR

Un munte de cuvinte,
peste mine – s-a rostogolit.

Mai întâi o piatră
ca o întâmplare...
apoi alte pietre
cu vădită intenție.

Spectacolul uimirii
era pentru ei...
adevărată desfătare.
Durerea cuvintelor mele
am zăvorât-o...
în tăcere !

M-am ghemuit...
căutându-mi salvarea.
Dar avalanșa
mi-a zdrobit pe buze,
nerostită întrebarea;
„de ce aruncați cu pietre ?”
Cuvintele – fluturi –
sunt zbor senin pentru mine...
și de durerea pietrelor,
bătând din aripi...
ușor... mă scutur !

EXTATIC ARZÂND ÎN MAGICA ÎMBRĂȚIȘARE

Cu o singură privire
am scrutat zărilor.
Apoi, cu mâna stângă – încrezătoare –
am ferit din cale munții,
iar cu mâna dreaptă – gingaș,
am strâns la piept – verdele pădurii.
Și-apoi – în zbor lin – m-am avântat,
pe cele mai înalte culmi de vis.
Doamne ! Cât de sus !

Da !
Ce-a fost mai greu am izbăvit –
Dar cât de greu m-apasă... gândul nerostit !
Pare de ne-nțeleș – și parcă-ți văd
ochii mari întrebători...
Dar cine poate ști – taina cântului – unei viori ?!
Port în suflet cea mai grea povară,
Nemărturisita-mi iubire –
Suferință atât de dulce și-atât de amară !

Și ca un refren – cântu-i sfios –
Aprinde-o flacără în trista-mi privire...
„Nici o furtună nu-mi poate sta în drum !”
Și-aprigei dorinți – stavilă să-i pun ?
Nicicum ?!

Tremurând, mi-am adunat în „albie dorința”
și te-am privit !
Inima-ți visătoare – ocean de iubire –

Și-a deschis adâncu-i tăinuit.
Sufletul meu – căutându-te –
Însetat, a băut din izvoarele tale.

O, Zei ! Niciodată n-ați văzut
Două culori amestecându-se dureros...
Ca două flăcări de mătase –
Extatic arzând – în magica îmbrățișare !
Dezlănțuire tumultoasă,
Prinsă-n vrăji crepusculare.

Nimic nu pare de ne-nțeles...
Când două inimi – devin un singur trup de vioară –
Strunind furtunos... același cântec al inimii...
Sfântă comoară !

EZIT – ÎNTRE LUMINĂ ȘI UMBRĂ

Mă aflu la jumătatea drumului
între lumină și umbră.
Ezit...
Un pas spre lumină –
și făptura-mi fragilă
amestec de „apă și lut”
va fi mult prea mult
fisurată...

Un pas spre umbră –
și „vălul uitării”
înfășura-va-mi trupul
în tăceri...
mult prea adânci !
Ezit...

FACEREA ZORILOR

Țipete stinse-n facere grea –
După o noapte de chin tăinuit,
Zori îmbobociți tremură-n lumină.
Șterge-ți fruntea-nrourată !
Ce suav surâs... contopit în „rod neprihănit”.

Zbor sfios de culori,
Legănat în joacă de vânt.
Hai, nu-ți fie teamă !
Am așteptat atât...
Verdele-ți veșmânt.

Ce minunată facere !
C-o singură culoare...
Ai făcut din inimă cânt.
Nici un cuvânt nu s-a născut –
Pentru minunea din zori,
Ce-atât... m-a durut !

FÂȘII DIN CERUL SENIN AL OCHILOR MEI

Am rupt fâșii...
din cerul senin al ochilor mei.
Însângerați –
au lăcrimat în tăcere.
Licărul speranței,

caută lumina captivă –
în umbrele grele...
a visului pierdut – în trecut.

Am adunat aurul din soare –
și strălucirea-i de foc...
am dăruit-o – suferinței.

Privesc departe... spre zări...
Unde umbra uitării-i stăpână.
Amintiri ! Minunate clipe.
Și-un dor nestăvil...
a rupt zăgazuri,
Scăldându-mi sufletul pustiit,
în lacrimi calde.

Incandescentă iubire !
Din raze aurite – vălul tău –
a fost țesut... cândva.
Doar amintiri !
În oglinda senină a ochilor mei,
Suferința –
S-a pierdut pentru o clipă...
Și-apoi, copleșită de nostalgia stelelor,
Și taina din ochii întunecați ai nopții,
S-a cuibărit cu teamă –
În inima mea !

FERMECĂTOARE ISPITĂ

Sunt vânător –
și urmele-ți adu-mec
din ziua în care...
...și trupul mi-e – veșnică pândă –
noaptea, noaptea ce-ntinde capcane
nu știu de unde
ar putea răsare,
pasu-ți ușor, ca un foșnet,
încolțindu-mă,
sfâșiindu-mă...
amintindu-mi de clipa
fugii tale.

.....
Mi-e trupul veșnică pândă,
și sufletul rană în care
înfloresc amintirile...
chipul tău,
împurpurat ca o floare,
de-o frumusețe sinistră
și provocatoare...
și-a turnat otrava
în sângele-mi curat –

.....
Sunt osândit să ard fără vină,
sunt vânătorul suferinței mele –
vino...
fermecătoare ispită,
și trupu-mi scapă
de chinul amăgirii,
de pânda nopții...

FERMECĂTORII OCHI

- „Spune-mi !” Copac singuratic –
Ce stai stingher la margine
de drum...
Aș vrea să-mi spui:
– „Fermecătorii ochi... erau ai lui ?!”

O clipă doar i-am întâlnit,
Fugar...
Și-am tresărit !
Amurgul cobora încet...
Soarele – plecând spre asfințit,
Privea în urmă...
Mistuindu-se discret.

- Și iată-mă, cătându-ți ochii,
Și întrebând în șoaptă – plopilor:
– „Sunt pradă visului – bântuit de dor,
Sau a fost el ?!”
Sau poate... doar un simplu
trecător ?

Cu palide luciri pe fruntea lor,
Frunzele – de somn – se scutură ușor,
Și-n amurgul care curge –
Peste talazul zilei liniștit,
În miezul frământării mele,
Aud șoptit: „Se poate !”...
De-un vânt lunatec și,
Nepăsător !

Și-n ochii lui – ardeau – acele stele,
Și câte nopți senine n-am visat,
Că strălucirea lor, am sărutat...
Și m-am pierdut – în ele !

Spune-mi copac stingher,
La margine de drum...
Uitat –
Că nu-i doar vis sau nălucire !
Sunt ai lui...
Fugarii ochi – ce-atât m-au tulburat ?!

FIU AL DEȘERTULUI...

Ce-aș putea face cu toate ce sunt ?
Eu, fiu al deșertului – hoinar –
Când ochiul... de sete mi-e stins,
Și talpa mi-e înfiptă adânc...
În nisipuri mișcătoare – morbide !

Cineva m-a strigat ?!

E râsul ielelor – crudă agonie –
Pe lănci ascuțite, incandescente,
Zvârlite-n arenă de „regele soare”,
Dansează-n neștire...
Cuprinse de flăcări, de vrajă !

La ce-mi folosește o oază ?!

În trupu-mi de vânt – cântă nisipul
arii desuiete –
Aș bea puțină apă !
Mi-e sufletul ars de sete.
Cu urechea lipită de nisipul fierbinte...
ascult –
De mult n-a mai trecut pe-aici,
Vre-un pas... călător.

Agonizez... se-aud copite gonind...
Tulbură liniștea ce-ntinde capcane !
Nu pot să-i avertizez –
Sunt prins în „ghearele timpului”...
Ce-a săpat în mine,
„Nemișcarea” –

„Fugiți ! Fugiți !”

Oaza-i doar... halucinantă vrajă...
Ielele despletite sunt doar – fiicele morții –
Cu buzele arse de sete – în jocul lor...
Vă cheamă !
Nu mai aud nimic.
Doar un hohot de râs –
Ca un cântec desuiet...
Pierdut în furtuna de nisip a...
„Marelui Deșert”.

M-a strigat cineva ?!

E prea târziu...
Simt cum plutesc
pe „oceanul uitării” –
Nu-mi mai este sete !
Ce cântec divin !...
Sunt din nou început:
Apă și Pământ.

FLUTURI ORBIȚI DE PARFUMURI

Ploaia – spală urmele pașilor tăi.
Salcâmi înfloriți aprind...
speranțe noi.
Numai fluturii aleargă – ca-ntr-o vrajă –
orbiți de parfumuri...

URME DE SARE PE TRUPU-I ALB

Luna își caută sora geamănă
în mare.
Neștiută viață tănuiește – adâncul !
Afrodita – purta pe trupu-i alb –
urme de sare.

FRUNZELE ȘTIU BINE TĂINUI...

Toamna – culege roadele...
atâtor anotimpuri.
Oricând va exista
un „măr” al discordiei.
Frunzele știu bine tăinui –
durerea sfârșitului.

FLUTURI ȘI MIRAJ

În aurora dimineții, grădina,
părea scăldată în rouă și-n raze aurii,
gingașe și catifelate.
M-am strecurat încet – ca o nălucă –
învăluit în mantia fermecată...
a unei dimineți de vis !

Fluturi multicolori, contopiți cu florile
încă adormite – ofereau privirii
cea mai amețitoare paletă de culori,
cea mai sublimă armonie, dăruire,
și, farmec mirific.

Cu sufletu-mi plin de vrajă...
am atins în treacăt... un trandafir:
„Intrusule ! Uită-te pe unde calci ?!”
Și-n clipa următoare mi-am dus la buze,
degetul însângerat...
încercând să-mi înăbuș un geamăt !

Un singur suspin a fost suficient...
pentru a rupe – clipa vrăjită !
Florile s-au deșteptat...
scuturându-și corola de rouă,
scânteind în aurora dimineții,
îmbălsămate fiind –
în cele mai amețitoare parfumuri.

Fluturii – au privit mirați în jur și,
apoi... cu cea mai fină zbatere de aripă,
aproape la unison – și-au luat zborul,
înviorând aurora dimineții cu o beție de culori,
scăldate în raze aurii.

Florile – nedumerite...
și-au întors privirile spre mine și,
văzându-mă atât de palid,
cu mâinile tremurânde...
întinse spre seninul cerului,
pline de grație – mi-au zâmbit –
ignorând parcă... cu castitate...
„pulgerea argintată” !

FOCUL DIN VATRA TA SACRĂ

Tăcută și întunecată noapte...
Gândurile-mi zboară spre'nălțimi,
Simțurile-s ascuțite toate...
Tăia-vor oare... bezna-ți din priviri ?

Dar luna, țeșătoare blândă,
Cu razele-i subțiri îți țeșe vâl.
Cu-n gând de foc – tainicu-ți mister,

Voi mistui în flacăra-mi curată,
Încrezătoare... în a mea izbândă !

Focul din vatra ta sacră...
S-ar stinge fără visu-mi de aur.
Spune-i lunii – să-ți țese și stele...
Și răsfrângă-se strălucirea lor,
În suferința-mi ce-i veșnic de veghe !

FOCUL SACRU AL STELELOR

Am căutat strălucirea florilor,
în ochii jucăuși ai tinereții.
Doamne !
Ce grădini minunate răsădești,
în calea gândului,
ce și-a aprins făclia...
din focul sacru al stelelor.

Nu intrați în jocul ielelor !
Cine va mai găsi
firul Ariadnei,
într-un labirint uitat...
de „singurătate” !

FRUMUSEȚEA IUBIRII DE – IERI –

Azi, între iubirea mea
și iubirea ta,
S-a interpus un – ieri –
Care a șters cu atâta ușurință...

Frumusețea jocului
De-a „baba oarba” !

Mâine, vom inventa alte jocuri,
Mult mai sofisticate.
Și, cine știe...
Iubirea noastră ar putea înflori –
Aducând zâmbetul...
Pe chipul primăverii
Mult așteptate.

Dar, nu trebuie uitat
jocul –
Mereu altul, mereu...
Alți jucători pățimași,
Ce astăzi vor pierde...
Și mâine vor uita cu ușurință,
Frumusețea iubirii de – ieri –

GARANTAT – SUTĂ LA SUTĂ –

Cine-mi poate garanta veșnicia ?!
Când privesc în urmă
mă cuprinde o spaimă nebună
de câte am pierdut...
Când privesc înainte
constat că anii ce-au mai rămas
sunt prea puțini pentru a întocmi
o listă destul de „neagră” –

Mai „albe” sunt nopțile în care
insomnia mă ține de vorbă
șoptindu-mi perversă –

că numai starea de veghe
mă poate ajuta să meditez...
asupra „veșniciei”.

Nimic nu mai prezintă garanție
în această lume atât de încrâncenată
dornică de supremație „iluzorie”.
Doar „Mass-media”... ne mai sugerează
emisiuni în eroare –
– garantat sută la sută –

Cât de melodramatică este clipa
amăgirii ?!
Nici anotimpurile nu mai sunt garantate...
contopinu-se parcă – într-unul singur !

.....
Singur sunt în fața acestei clipe...
mirate !
Singur și... înfrânt.
Acum... puteți să-mi garantați
„totul” !...

GHEMUL TIMPULUI

Din ghemul timpului –
Mi-am făcut o coardă.
Simțeam o dorință nebună
să-l mai „sar” din când în
când –

Uneori – cu multă grație, răsuceam
firul timpului –
Executând câteva „opturi”

aproape perfecte !
„Puțină diversitate nu strică !”
mi-am zis.
Priveam încântați...
maleabilitatea cu care,
executam –
Mișcări atât de subtile !

CEVA S-A SCHIMBAT

Pe inima ta – nu mai erau decât,
Câteva ierburi uscate...
Câțiva ciulini și mărăciniș cu spini –
De care mă agățam întâmplător.

Într-o noapte –
Bruma ți-a învăluit inima,
Într-o lumină ciudată.
Era ceva care mă fascina...
Dar de care – nu te puteai
atinge ! –

HOLOGRAMĂ – SORTITĂ MIȘCĂRII

Cândva – am fost – simplă hologramă
desenată de Univers –
pe „zidul tăcerii”.
Cândva – am fost – sortită mișcării.
Vântul și ploaia,
au șters orice urmă
a existenței mele.

Nici semenii mei –
n-au avut altă soartă.
Dar până când această „mâzgăleală” ?
De ce să purtăm noi
povara „nereușitelor” ?!
Și cine a pronunțat
osânda definitivă ?!

„Legați-i la ochi cu „vălul iluziei” –
și purtați-i cu tălpile goale
prin hățișul însângerat al vieții,
purtând în spate „Crucea eșecului”.
Până când această joacă
de „a fi” sau a „nu fi” !

În orice artă – există o clipă...
care aprinde „flacăra înțelepciunii”.
Fără sclipirea de geniu –
toată strădania va fi în zadar.

.....
Într-un timp neștiut –
lângă „Zidul Tăcerii”
zăcea – cu fruntea în țărână
și unghiile înfipite adânc – în inima pământului –
Marele Univers.

Din fruntea albită de căutări...
se prelingea un firicel de sânge,
purtând în „convulsia culorii”...
– Memoria Omenirii –

ÎMBRACĂ-MI INIMA-N ALBASTRU –

Îmbracă-mi inima-n albastru –
Învolburatele-mi stări sufletești,
Înfășoară-le în suavul văl de cleștar al cerului.
Apoi, cu gingășie, lasă-l să coboare lin,
În adâncul tăcut –
Al unui „ocean” de gânduri frumoase.

Și totuși...
Pentru a putea fi găsit într-o zi,
Închide-l bine într-o carapace
argintată, ușor sîdefie.
Poate așa – peștii răpitori –
Nu vor avea la festin...
Inima mea !

Din când în când,
Gândurile cernute fin...
În undele lor vor legăna,
„tăcerea-mi din adâncuri” !
Sigur într-o zi, va fi tulburată,
De acei căutători...
Însetați de comori –
Atât de rare !

Cu patimă nebună,
În valuri înspumate se vor arunca.
Nici o stavilă – în a lor cale pătimașă
nu va sta.
Oceanul de „gânduri” mai avid,
îi va provoca !
Călăuziți de-o stea norocoasă,

Vor aduce la țarm chiar „inima mea”,
Închisă în cochilie argintată.

.....
Valuri de gânduri – într-un văl purpuriu,
Își îmbracă... emoția așteptării !
Cerul și-a deschis larg ferestrele –
Cu toți ochii de cleștar
Privind !

Neobosit...
sufletul căutătorilor,
larg și-a deschis aripile –
în așteptarea iubirii.

Nu zadarnică le-a fost căutarea !
Sfioase – valurile înpumate s-au pierdut...
În fața strălucirii unei „nestemate”.
„Perla” inimii mele –
A fost răsplata unui crez,
În iubirea cea mai pură,
Ce-a adunat – într-un adânc de tăcere –
Atâta strălucire !

ÎMPOVĂRAT DE GÂNDURI

Împovărat de gânduri
sunt –
Asemenea copacului,
de aspre ploi și vânturi.

Mi-aplec privirile
grele –
De lacrimi tulburi.

S-au înecat în ele,
amintirile.

Plâng – frunzele...
plecându-și fruntea.
Se leagănă în vânt.
Lacrimile mele,
pentru cine sunt ?

Pentru mine !
Pentru tine – viață !
Hai, ploaie...
spală-mi tristețea.
Și tu, vântule...
usucă-mi fața.

Împovărat,
pân' la pământ
aplecă –
Copacul tace !
Ploaia și vântul,
cu măreție le-nfruntă,
visând – la pace.

ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII

Am hotărât într-o zi, să-mi caut prietenul
pierdut cu multă vreme în urmă.
N-au fost cuvinte, nici plâns și nici regrete.
Ne aflam la o răscruce de drumuri – într-un mare
Impas !
„Încotro ?!”...

Am întors capul doar pentru o secundă – suficientă...
pentru a-mi smulge prietenul de lângă mine – transportându-l –
spre o altă galaxie.

Privind în zare... n-am mai putut distinge decât
„un punct luminos”...
dispărând dincolo de „bariera sonică” –

Din acel moment, lumea mea întunecându-se...
și capcana răscrucii – însângărându-mi trupul și sufletul.
Îmi port de atunci rănila prin marele „hățiș” al vieții –
pierzându-mi identitatea... „identificându-mă” cu –
marea turmă !

Cheile galaxiilor erau îngropate în inima adâncă a Pământului,
păzite cu vigilență de Lucifer – cel izgonit de pe tărâmul natal
și,
obligat să sălășluiască... în spiritele obscure și brute ale unor
pământeni.

Nava spațială, făcută în mare taină de acesta, care nicicând
nu și-a pierdut credința reîntoarcerii, avea forma unei stele
cu cinci colțuri.

Sufletu-i întunecat s-a luminat dintr-o dată și, Lucifer,
s-a hotărât să-mi îndeplinească arzătoarea dorință –
de a călători spre alte „galaxii” – în căutarea bunului meu
prieten și, elucidarea identității – „neidentificate” pe această
planetă... învăluită mult prea mult în mister ?!

ÎN COLBUL DRUMULUI BĂTĂTORIT

Te-am căutat...
în colbul drumului bătătorit,
copilărie –

Mai păstrez și azi,
urmele spinilor în tălpile-mi,
ce-au sângerat odată...
Plângeam și râdeam
fără a bănuî –
că așa va fi...
până la capătul urcușului !

– Într-un mâine –
căutam alte drumuri,
și alte provocări – ce-mi făceau
sângele să zvâcnească
prin toți porii... naivei încrederi –
în veșnicia visului !

Te-am abandonat –
la o răscruce de drumuri
copilărie –
Și n-am privit măcar...
o dată înapoi.
Te-ai agățat de fuga mea –
sfâșiata de durere !
Implorai în genunchi și strigai !

Nu-mi păsa !
Alergam spre culme ! –
Alergam !
Și nici nu bănuiam...
că într-o zi –

în zadar îți voi căuta „Chipul”
în ploaie și noroi.

Așa te-am lăsat în acea zi

fatidică –
Copilărie.
Sunt istovit de-atâta alergare !
Amurgul m-a îmbrăcat –
în flacăra lui... mistuitoare.
Nu mă lăsa pierdut – în noaptea nesfârșită –
fără să-ți revăd...
– ca o ultimă mângâiere –
ochii senini...
și inima neîmblânzită...
COPILĂRIE !

ÎN RAZA DE FOC

Sunt singur –
În raza de foc – a luminii –
Ce imensă fericire !
Și cât de efemeră...
O himeră !

Am ridicat ochii
Spre comoara de foc –
Și flăcările m-au prins...
Ca-ntr-o cursă !
Și dansau...
Și dansau...
Pâlpâind victorioase,
Peste a mea – cenușă !

IN MEMORIAM – NIETZSCHE

Numai – minciuna –
te poate aduce
la țărnișă
unde...
un suflet milostiv,
îți va îngropa...
rămășițele.

Adevărul – te va pierde
în furtunile
din „larg” !
Nimeni nu va căuta
în adâncuri...
nebunu-ți gând –
eliberat de
agonia „zădărniceii” !

„Teroarea de a fi descoperit „falsitatea”
a tot ce există” (Nietzsche)

ÎN NOAPTEA UNUI „MÂINE” RĂTĂCIND...

Am trăit
într-un „azi”
continuu...
mințindu-mă
în fiecare zi

că „mâine” –
nu va fi !

Și n-a fost
decât...
uimirea amară –
a ultimei clipe
și adierea rece
a zilei de „azi”
în noaptea
unui „mâine” –
rătăcind...
hoinară !

ÎN OCHII TĂI - ARD FLĂCĂRI DE IAD

Pe buzele tale aprinse,
surâde abisul –
În ochii tăi înflăcărați,
– ard flăcări de iad –

Sunt prizonier
vrăjit,
de trupul tău alb
ca o ninsoare –
Născut din spuma valurilor,
sălbatică furie –

Și prins de vrajă,
nu știu când...
cobra cuibărită în tine,
mi-a strecurat în sânge,
veninu-i cald –

adunat din atâtea adâncuri...
răzbunând – valul captiv –
 între țarmuri...
– sfârtecate de dor –

ÎN TRUP ALB DE FECIOARĂ

Numai în doi
Universul e plin de culoare.
 Florile zâmbesc senine
Când privirile-ți visătoare,
 Pe chipul lor, zăbovesc.

Numai în doi
Viața devine întreagă.
Jumătăți contopindu-se-n
 iubire
Zămislesc – frumuseți viitoare.

Universul întreg
E pentru noi amândoi
 Așternutul în care,
Visele aprinse... rodesc.

În trup alb – de fecioară –

Miracolul vieții
Ca-ntr-o taină... se strecoară.
 Și numai pentru doi
 Zorii înmuguriți
 Îmbrățișa-vor
Dulcele răsărit de soare,
Iar cerul își va aprinde

stelele.
Culorile luminii
Renăscând – în fiecare floare...
Îți vor zâmbi senine,
Văzându-ți... făptura visătoare !

ÎN UMBRA NOPTII – S-ASCUT PUMNALE –

În pădurea virgină...
a vieții
am intrat
cu trupul gol –
cu sufletu-mi curat
și strigăt de speranță !

Și-n ochi senini
izvoare însetate –
în care ard
flăcări jucăușe
nicicând supuse
tăinuitelor legi.

Gându-mi naiv...
nebănuind –
că-n umbra nopții
duhuri smintite
ascut pumnale –
și-n zori
te-aruncă-n vârtoare
hohotind !...

Sub focul amiezii,
lacrimi amare...
adâncesc arsura
sub pleoapele-mi grele
de prea multă
lumină.

Lianele unui timp
fără suflet –
neștiute și netulburate –
mi-au smuls din visare...
trupul,
târându-l
triumfătoare
în „umbra” junglei
ce-adulmecă
pași...
pe cărare !

O, voi, izvoare !
Spălați-mi trupu'-nsângerat.
Și legănat la sân –
cu duioșie
de păduri Virgine...
la umbra lor curată
voi odihni apoi
și voi cânta,
pân's-o'nsera...
visând fântâni
cu ape line...
cu ape line.

Birmingham, ANGLIA (13 aug.2007)

ÎNCĂ MAI PÂLPÂIE LUMINA – AMINTIRILOR TALE

În dureroasa-mi singurătate...
încă mai pâlpâie lumina – amintirilor tale.
Copacii s-au înveșmântat în floare.
Ți-amintești ?!
Sufletu-ți vibra de încântare,
când primăvara te învăluia...
în șoapte de iubire !
Mi-e frig de-atâta așteptare.
Și-o lacrimă fierbinte,
rostogolindu-se...
stinge palida lumină –
și chinul amintirii tale.

VIAȚA – UN CAMELEON CU INFINITE FEȚE

Viața – un cameleon cu infinite fețe.
Fascinați de metamorfoza anotimpurilor...
rămânem captivi – în roata timpului.
Muntele a fost despicat în două –
de puterea fulgerului.
Iată prăpastia – cu adâncu-i necunoscut.
Cerul privește senin și nepăsător...
Rătăcirea !

INCIZIA

Te-am căutat...
prin toate colțurile inimii,
dar nu te-am găsit !
Pulsând – sângele te-a târât –
spre alte organe.

O „incizie” mică,
a fost suficientă,
pentru a te pierde
definitiv !
Rana s-a cicatrizat...
lăsându-mi inima
atât de pustiită !

DE N-AR TRECE PE-AICI... VREO JIVINĂ SĂLBATICĂ

Mi-e atât de greu...
să urc munții inimii tale.
Dar ca vrăjit – pasu-mi îndrept,
pe cărări șerpuitoare...
Purtat spre înălțimi
de cântecul iubirii !

De-odată... în fața ochilor
s-a deschis o prăpastie
vegbind a pândă –
Un singur oftat sau regret,

m-ar fi aruncat...
în hăul fără fund.
N-ar mai fi mult
până în vârf !

Adormim amândoi – osteniți...
de-atâta căutare încordată.
Pulsul este regulat... somnul
atât de profund.
Doamne !
De n-ar trece pe-aici ...
vreo jivină sălbatică –
ce inima – ți-ar putea speria !

ÎNFĂȘOARĂ-ȚI TRUPUL – ÎN TĂCERE –

Tăcerea – s-a așezat la sfat...
cu „singurătatea” mea.
Atâtea gânduri nerostite...
aveau să-și depene-mpreună.
Și ca un izvor „zăvorătele tristeți”
curgeau limpezi,
Ca-ntr-o taină...
adâncă și tăcută !

„Mi-ești tare dragă !”
șoptea singurătatea – tăcerii –
Cu tot aurul din lume
nu poate fi cumpărată clipa...
petrecută cu tine !

„Juri !”
Nu cumva încerci să mă flatezi ?

Crede-mă !
Doar că sunt momente în care...
simt cum mă sfâșie tăcerea –
Și-atunci...
aș vrea să „vând” câte ceva...

Hai ! Să uităm !
Vino lângă mine.
Ce reci și palide ți-s mâinile ?!
Tremuri toată ! Sărăcuța de tine !
Uite...
Ia „vălul” meu
și înfășoară-ți trupul...
în tăcere –

Așează-ți fruntea în poala mea,
și-ncet... îți voi legăna visele.
Nu-ți fie teamă ! Voi veghea,
ca nimeni să nu-ți tulbure
somnia...

ÎNFĂȘURATĂ ÎN TOAMNE ȘI AMURGURI

Înfășurată în toamne și amurguri...
Inima-mi a uitat să mai plângă !
Plouă letargic – cu lacrimile amintirilor –
peste noi.
Cerul, câmpia – își mărturisesc iubirea,
mai aprinsă... cu fiecare primăvară.
Culorile curcubeului
răsfățate-s...

de grația și frumusețea florilor.

Lângă fiecare „tăcere” –
răsădiți flori,
cât mai multe flori...
Și cerul, câmpia,
vor fi mereu aproape !

ÎNȘELĂTOARE PÂINE A ZEILOR

Mănânc zilnic...
înșelătoarea pâine a zeilor.
Beția culesului... rodnicele vii...
fie-mi ultima împărțășanie !

Închide-ți porțile
și ferecați intrarea
în cetate...
celor ce nu cunosc „chipul”
unui „mâine”... sfidător.
Aruncați în hău...
povara clipelor –
ce-așteaptă la răscruci...
înflăcărare inimi !

ÎNTR-UN AMURG DE VARĂ

Într-un amurg de vară,
Când soarele se tolănea în purpură mătasă,
Spre altar trecea sfioasă,
O palidă și jalnică mireasă.

În urma ei, cu turle și trâmbițe,
Un alai pestriț... tot una,
Strigau: „Trăiască mirii !”...
Cu voci de clopote, într-una !

Ajunși la altar, în fața popii,
Ce înșira absent... vorbe deșarte...
Pe degete-și vârău inelul,
Jurând credință pân’la moarte.

După această mascaradă...
Ea își puneă pe cap maramă...
Adio iubire tandră, jurăminte mincinoase !
Azi, te trag de fustă pruncii și te strigă:
„Mamă ! Mamă !”...
Ce amurg era acela: eu, mireasă,
El, zâmbind cu înțeleș... într-o purpură mătasă !

IUBIRE – FLACĂRĂ DE LUMÂNARE

Iubire !
Ca flacăra unei lumânări,
te-ai aprins –
Și cu pâlpâiri ușoare,
Te-nălțai tot mai sus,
tot mai sus...
Și flacăra-ți curată –
Lumina un tărâm
Ce-l credeam – demult pierdut !

Dragoste !
Flacăra de lumânare !

Mirajul tău – e clipă ce moare –
Am tresărit !
Și priveam uluit...
Cum trupul iubirii – se topea –
Mistuit de flăcări.

Durere mută –
Ascunsă în lacrimi fierbinți,
Ce picurau – din ochii de ceară.

Iubire !
Ca flacăra unei lumânări,
Ai ars și te-ai stins.
Mistuiitor e-ntunericul...
Ce-a găsit sălaș –
în inima mea !

IUBIREA'N PIETRE ZĂVORĂTĂ

Fost-am rază jucăușă
în „fereastra vremii”.
La umbra „gândului ascuns”...
călătoream
în ochi...
cu străluciri de stele.

Izvoarele cântau de dor,
și vălureau pe ape
fecunde clipe...
ce-au strălucit ca „ieri” !
Azi –
doar joc vrăjit,
între lumini și umbre.

Fantasme'nchipuiri
se nasc –
Când luna...
palidă, cernită,
rătăcind pe ape,
își caută iubirea...
în pietre Zăvorâtă !

IUBIRI ÎMBOBOCITE

Primăvara – umblă desculță prin parcuri.
Verde crud –
e culoarea iubirilor îmbobocite.
Nu-ți fie teamă...
de spinul trandafirului !

TAINA ASCUNSĂ DE EVA

Șarpele – blestemat să-și târască trupul...
prin ierburi.
Nimeni nu știe taina...
ascunsă de Eva sub pleoape.
Călătorule !
Poienile'nverzite... ascund multe primejdii.

PLÂNSUL IUBIRII

Plânsul iubirii – ploaie scurtă de vară.
Culorile fericirii înfloresc...
în zâmbetul curcubeului.
Cu soarele de mână –
voi colinda întreg Pământul.

JOCUL DE PUZZLE –

Creatorul – își privea desenele împrăștiate pe masa de lucru.
Cugetând adânc – o idee genială părea să prindă contur.
O sferă ! Da ! unde toate se vor „mișca” după legile stabilite
de mine.

Voi așeza la bază cercurile având nuanțele cele mai deschise.
Deasupra – nu știu exact – dar mie îmi place nespus de mult
acest desen ! Și alese din mulțimea formelor și culorilor un
cerc albastru.

Căzu pradă frământărilor tot gândindu-se la ce distanță
să așeze cercurile unele de altele.

Uf ! Dar la ce atâta zbucium inutil !
„E doar un simplu joc !” –

Voi lăsa pe umerii luminii – albastrul acesta de cleștar.
Forța ei va decide – „spațiu abstract” – unde voi așeza alte
desene... modelându-le și remodelându-le în așa fel încât chiar
să prindă „Viață” !

Zis și făcut !

Lumina și-a împletit cu mîgală rădăcinile tălpilor în cercurile
închise la culoare.

Și-a încordat fibrele trupului ce vibrau la cea mai perceptibilă
undă sonoră, a ridicat brațele vânjoase cât mai sus... susținând
cu palmele iubitoare – cercul albastru.
Privind albastru atât de senin, de curat – ochii luminii scânteiau
de adorare – ca o ploaie de stele !

Dar oare... cât de mare este zbuciumul căutărilor...
și ce mai pune la cale „Creatorul” ?!

Fața lui trăda o oarecare nemulțumire.
După o analiză îndelungată a trasat chiar în mijlocul cercurilor
o linie aproape invizibilă.
S-a tot învârtit în jurul lor până ce a avut „marea revelație”:
– „Rotirea sferei în jurul axei sale” –

Și se confruntă pentru prima dată cu noțiunea de „Timp” !
Pentru asta avea nevoie de un reper mult mai solid decât
o simplă linie imaginară.
A luat paleta de culori amestecându-le și gândindu-se
la ceva... care ar putea da „Măsura” – celor create.
A rezultat un amestec destul de ciudat !
– „Da ! Sunt lipsit de inspirație !” –
Voi medita mai profund... și cine știe ?!

Plimbându-se cu pași rari și tot frământându-și mintea,
s-a zărit pentru o clipă în – oglinda de cleștar – a cercului
albastru.

– „Asta este !” a exclamat plin de încântare.
Într-un „vas special” păstra cu sfințenie un material cu
o „consistență fărâmicioasă” – la care ținea nespus de mult !

A luat în mâinile delicate – un pumn din acest
„Sacru” material –
și a început să-l frământa până ce a devenit

o „pulbere” ce-i curgea
printre degete... chiar în amestecul ciudat de culori !
A îngenunchiat și cu mare grijă...
s-a apucat să modeleze forme...
cuprins de extaz și pasiune înflăcărată !

Și iată !
Sub ochii săi uimiți și plini de nemărginită iubire –
„Creația Sa” !
Nimic altceva decât – „chipul și asemănarea sa” –
în miniatură !
A oftat fericit și plin de încântare.
Și – suflul inimii lui – a dat viață chipului modelat !...
Și „Sfera” – și-a început mișcarea „Circulară”.

.....
...Și așa – viața s-a pus în mișcare – dintr-o întâmplare...
„UN JOC DE PUZZLE”
într-un cerc „perfect închis” !

LA MARGINE DE TIMP

La marginile lumii –
Voi pânde plecarea ta.
Și strânși îmbrățișați,
Vom zâmbi luminii –
Pentru ultima oară...

Nici o lacrimă nu va umbri,
Chipul „înflorit” al iubirii.
Iar dincolo de timp...
Și praguri interzise –
Fi-vom fericiți... pentru întâia oară !

Mă vei găsi la marginile lumii –
Când stelele renasc în noapte,
Și vântul, pe buzele-i fragile va purta,
Chemări duioase, șoapte tremurate:

„Vino !”
Îmi ești sortit.
La margine de timp –
Voi aștepta.
Să mă trezești... de clipele rănite...
Lângă trupu-mi istovit adormite...
Nu-ți vor putea murmura:
„Bine-ai venit, iubite !”

LA O RĂSCRUCE

M-am născut dintr-o flacăără
roșie ca sângele,
ce-și înălța aripile, victorioasă,
spre necunoscut.

...ba nu... m-am întrupat
dintr-un copac,
ce creștea stingher
la margine de lume.
...într-o zi, cineva
a tăiat copacul și, lăcrimând,
a aprins focul în vatră,
rugându-se
ca gerul, ce „pândeă” la ferestre,
să nu-i înghețe sufletul
plăpând.

...și totuși, cineva mi-a spus
că m-am născut dintr-o sămânță...
o fată frumoasă
a cules un măr auriu
din care a mușcat cu setea
drumețului,
ars de doruri,
frământat de gânduri.

...semințele le-a aruncat
undeva,
la o răscruce de drumuri –
...acolo m-am născut eu...
mereu la un pas de pericol,
mereu la un pas de salvare...
dar, fără'ndoială,
la o răscruce, la o răscruce !

LÂNGĂ IZVOR

Soarele m-a sărutat fierbinte –
Pe unul din obraji. Cel mai cuminte !
Și celălalt tânjea de dor...
Dar cine să le facă voia „lor” ?

Și m-a luat apoi de mâinile-amândouă,
Purtându-mi pașii prin iarba din zăvoi.
Umblam desculț – spălându-mă în rouă –
Strigam la păsări cântătoare:
„Veniți și voi !”

Și-apoi pornirăm împreună,
Urmăriți cu jind – de-un cer senin,
Spre izvorul unde ciutele se-adună,
Să se-adape – vrăjite – de-al său susur lin.

Soarele – pășind tiptil – ne-a luat-o înaintea...
Fluturându-și pletele-nspicate, încerca fără cuvinte...
Să ne spună:
„La pacea lor – luați aminte !”...
Aurite raze – străluceau – în privirea lor cuminte.

Din trestiile-nalte dormitând –
Priveam tăcuți, un pui de ciută ce se-adapă.
Ce liniște și pace... ce aurită apă.
Un chip cuminte și senin – o clipă doar –
Spre soare... s-a întors zâmbind !

LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SORB... SĂLBĂTICIA

Mințind că sărutarea n-o să doară,
sfioasă...
cuprinsă-n brațe m-am lăsat.
Sălbatica-ți pornire
îngenunche trufaș-a-mi fire,
stârnind furtuni bizare,
când tu strângeai...
mai tare... tot mai tare !

Fluturi de foc
roteau sub clar de lună,
izvoarele cântau
cu patimă nebună,
un cânt wagnerian,

pe clapele iubirii renăscute !

Mă doare clipa –
dar lasă-mă
să-ți sorb sălbăticia !
ciudat...
cum îți doream... supusă...
stângăcia !

LEAPĂDĂ POVARA RĂTĂCIRII

Cine oare...
Un zid al tăcerii –
a ridicat între noi ?
Cu ochii minții
încerc să-ți caut sufletul...
Dar... nicăieri nu-l găsesc !
Rătăcind în largul lumii,
Pe-ntunecate cărări –
Înstrăinat e... de tot și de toate.

De ce te-ai lepădat –
De credința-n cântul de slavă,
Și-n nețărnamurita iubire,
Pe care amândoi am jurat !

Așteptarea-mi țese neliniști.
Și ca un vâl de mătase,
Se-aștern peste ochi-mi îndurerați...
Ce caută deznădăjduiți... o rază !

Mă las îmbrățișat de lumina zilei,
Fascinat de – flacăra sacră – a vieții,

Și-apoi... adorm legănat cu tandrețe,
În poala blândă – a nopții.

O, noapte !
În umbra palidă a lunii,
Zidurile cresc... tăcerea se-adâncește...
Ca o rană –
Așteptându-te !

„Leapădă povara rătăcirii !”
Brațele și sufletu-mi – deschise sunt –
Și-mbrățișarea noastră...
Ca o flacără nestinsă a credinței în iubire,
Sfârâma-va zidul... și umbra-ți din cuget.
O, doamne !
Nnicicând... stelele n-au strălucit atât de aproape !

LIMPEZI OCHI CĂPRUI

Limpezi ochi căprui,
voi oare peste timp –
veți privi același chip
fără urmă de „mirare” ?

Inimă sprintară...
chiar dacă o să doară –
aruncă „vălul îndoielii”
și cântă, cântă...
urcând pe culme,
iară !

DORINȚĂ ASCUNSĂ

Aș vrea...
să târăsc după mine
Pământul –
ca pe o jucărie
stricată...

Și hurducat
fără milă...
apele-i din matcă
să iasă,
munți să se prăvale...
alunecând,
rostogolind,
strivind în cale...
orice urmă
a existenței – umane !

Aș vrea...
să târăsc după mine
Pământul –
dar cum aș putea
când...
în – ape amare –
înecat-am plânsu-mi...
și munți de vise,
prăvălindu-se,
apriga dorință
de răzbunare –
mi-au strivit,
mi-au spulberat...
și-atât am sperat !

LUPII SURI AI NOPTII

Lupii suri ai nopții –
s-au sfâșiat între ei.
Cu degete fine, gingașe,
ziua...
spală urmele de sânge,
de pe trupul firav al zorilor.

Pădurea-și scutură podoaba-i verde,
alungând orice urmă
de coșmar !
Umbrele se-adună în valuri,
și-ncep
poveștile fără sfârșit.
Ascultați !
De undeva din adânc...
răzbate ecoul unui cânt,
o doină de jale –

MAI MULTĂ LUMINĂ

Mai multă lumină.
Deschide fereastra spre soare,
Și zorii pătrundă în suflet,
Plini de candoare.
Ce caldă-i nuanța de roz a trăirii,
Ce zarvă trezește – clipele-adormite – ale firii ?

E viața ce dreptul și-l cere la cuvânt –
Întreaga natură, se pierde-n al fericirii tumult.
Mai mult albastru.

Și pacea-i cosmică vegheze,
Furtuna unui suflet,
Ce-n fața măreției – e gata să cedeze !

Și-n verde crud să-mbrace,
Chemarea la viață !
Să cânte natura.
Nu-i pierde savoarea dimineța.
Și ochii însetați – sorb – al luminii,
Și-al culorilor mister...

Dar trebuie deschisă fereastra !
Și-n îmbrățișarea aurorei,
Toate furtunile... pier.

Cu-al cerului senin – clipa fecundă –
Pare că se joacă.
Și-n pacea de azur, îndoiala nopții...
Trebuie să tacă !
Curg flăcări de vis – ce-mbracă în lumină –
Cugetul aprins...
Și-ntreaga simțire a firii,
Culmea fericirii,
Pare c-a atins !

M-AM NĂSCUT TÂRZIU –

La cât timp
după miezul
noptii
ai răsucit
ceasurile...
ce-mi vor vesti

deșteptarea
clipelor
întru „plecare” ?!

M-am născut
târziu –
și-aș vrea
să știu
bucuria clipei –
în roua zorilor
de-aș putea
să-mi scald...
întru’amintire !

Hai, fie minune !
și timpul curgă
lin, nemăsurat...
ca de la „sine” !

MAREA EVADARE –

Ridicați-l ! Aduceți-l aici lângă altar.
În plină lumină.
O, ce ciudat...
ce haine zdrențuite, și trupul plin de răni.
Liniște ! își revine.

....
„Unde sunt” ? Unde sunt” ?!
Am deschis ochii și am privit în jur...
M-a orbit lumina –
Acolo, avea loc un ceremonial...
totul părea divin, învăluit în ireal.

...Spun tot !...
dar sunt obosit și flămând.
Dați-mi ceva să mănânc și ceva să beau –
mi-aș spăla și trupul
de toate păcatele lumii.
...Și-n jurul meu, de-odată,
s-a produs rumoare și forfotă.
Care mai de care, aduceau merinde nemaivăzute
și apă ne'ncepută, de băut...

Mulțumesc !
Sunt frânt de-atâta cale !
„Hai să-l lăsăm să-și revină”...
Și, cu foșnet lin,
șoptind ceva într-un grai străin,
au dispărut, lăsându-mă acolo
în plină lumină...
O, cât de blând,
trupu-mi sângerând era îmbrățișat.

.....
Nu știu cât am dormit...
dar, între timp,
lumina aurie a pălit ușor,
ca un amurg împurpurat.
– „S-a trezit !” s-a trezit...
și-apoi, în jurul meu s-au așezat
privindu-mă cu ochi fosforescenți...
părea – că un incendiu în ei s-a deșteptat –

Mărturisesc...
Sunt un Evadat !
Nu vă speriați. De vreți, vă povestesc...

...Am săpat un tunel – în timp –
Sunt pământean !

Am evadat de pe planeta mea,
Pământ se numea (sau Calea Lactee)

N-am mai putut îndura captivitatea.
Torturat de nerost –
de zadarnica trudă a peregrinării,
privind spre steaua nopții,
mi-a încolțit un gând...
– să caut tunelul timpului –

N-a fost ușor.
M-am lovit de vitregii, de forțe oarbe
ce m-au supus la chinuri.
M-am ascuns în păduri adânci
neumblate,
am călătorit în derivă
pe ape-nvolburate,
însetat, zdrobit de stânci,
m-a cuprins un somn de moarte...

Agonizam... când o lumină albă – un tunel –
am mai putut vedea
sub pleoapele-mi ce trist se-nchideau,
și cineva parcă-mi șoptea:
– „Nu-ntârzia !”, e drumul tău spre altă galaxie.
Urmează calea albă de lumină...

.....
Și iată-mă !
Un evadat din timpul meu.
Să nu mă izgoniți.
E-un iad acolo jos – pe Terra –

– un blestemat tărâm –
în fiecare clipă – ne-nghite –
rând pe rând,
mereu tot mai flămând !

Ce bine mi-e cu voi !
Nu semănăm nicicum...
nici la vorbă, nici la'nfățișare,
dar câtă armonie, lumină caldă...
și dulce-mbrățișare.
Aici rămân pentru vecie !
– „Da, da, rămâi !”
răspund, în cor, ciudate chipuri
cu suflete de aur
și brațe luminoase,
ce fac o reverență
invitându-mă – ca pe-un rege –
în noua Galaxie.

MARELE STRIGĂT

Te-am petrecut cu privirea...
până te-am pierdut.
Toamna – urca încet,
peste dealurile cu ierburi uscate,
și cobora abătută,
peste câmpiile îngălbenite.

La orizont, soarele flutura
discret – raze palide –
ștergându-și cu mâna tremurândă...
o lacrimă.

„Bun rămas, iubire !”
strecurată în taină...
în frunze ruginii !
Agonizând în neștire,
vântul le purta
pe cărări pustii...

Te-am căutat cu privirea,
dar inima mea...
și-a găsit adăpost –
sub frunzișul veșted !

Fără lumină –
mă voi stinge încet,
în „Marele Strigăt”
al pământului,
ce „mușcă” tăcut –
din durerea iubirilor
trecătoare !

MĂRTURISESC

Mărturisesc...
N-am furat –
N-am ucis –
Am iubit cu sufletu-mi deschis...
Dar... o inimă stearpă și haină,
A ridicat piatra să ucidă !
Pentru care vină ?

Mărturisesc...
N-am aruncat cu noroi,
În omul bun, răbdător...

L-am preacinstit
Și l-am slujit
La vreme de nevoi –
Dar... un ochi viclean, clevetitor,
A pândit clipa...
Ce-a frânt – armonia.
Cine-i va ierta mârșăvia ?

Mărturisesc...
Nu mi-am făcut chip cioplit...
N-am folosit în van
Cuvântul divin.
Dar...
Nu mereu te-am iubit –
„Necunoscut” – ce m-ai creat...
Din lut și chin !
Acesta-i marele „Păcat” !

MI-AI PROMIS...

Mi-ai promis...
c-ai să vii în prag de vară.
Pe drumul neumblat, pustiu...
în chinuri zace așteptarea.
Luna-și scaldă chipul,
în lacrimi calde de-seară.
Cuminte și naivă...
am adormit în brațele-amăgirii,
Visând – cuibărindu-se despuiată –
Trădarea !

Mi-ai promis...
că n-ai să uiți iubirea,

ce ne-a purtat pe culmi.
Munții ne-au urmărit ades cu privirea,
Și ne-au dăruit
inima lor imaculată –
„Foarea de colț”
De sângele uitării – zace-acum – pătată !

Mi-ai promis...
c-ai să aduni într-un singur cuvânt –
strălucirea stelelor.
Cruda-ți nepăsare...
picură otrava-i – în cupa inimii rănite.

Mă frâng în noapte...
Șoptindu-ți numele:
„Iubite !”
Mi-ai promis...
și cu naivă încântare
mai cred,
că „tradarea”-i doar vis !

MI-AI RĂSUCIT UN CUȚIT ÎN INIMĂ

Mi-ai răsucit un cuțit
în inimă,
dar fapta-ți în muțenie
a încremenit...
când pe lamă –
nici o picătură de sânge
n-ai găsit !
...Pentru tine...
inima mea,
demult – s-a golit !

DIN SPUMA MĂRII – TE VEI NAȘTE –

Aș vrea,
să'nalț o biserică albă,
la țărmul însořit al mării,
unde...
rugându-mă cerului,
din „spuma mării”
te vei naște –

MI-AM ATÂRNAT SUFLETUL GOL –

Mi-am atârnat sufletul gol –
De creanga uscată... a unui pom.
Dar nu un pom oarecare...
Ci chiar de,
Pomul Cunoașterii.

Mi-l biciuiam cuvintele
și mi-l huleau !
„Ce-ai crezut filosofule
citind din toate cele ?”...
Crezut-ai tu – naive –
c-ai să atingi
strălucirea din stele ?
Că viața-i ocean fără țărmuri,
Și tu – val uriaș – fără moarte ?!

Cuvintele-s doar sunete deșarte...
Ce-n suflet se strecoară

ca cel mai puternic venin.
Și te-nlănțuie ca o vrajă
halucinantă,
Și te-ndeamnă la crâncenă
vrajbă,
Ce-n mare taină-ți deschid...
Drumuri spre moarte.

Se prapădea copacul de răs ! –
Și cuvintele „seci”... ce erau de prisos,
S-au prăbușit... cu sufletu-mi pustiit,
Chiar la rădăcina înfometată –
În mormântul proaspăt deschis !

MI-AM CULCAT SUFLETUL PE PIETRE

Mi-am culcat sufletul
pe pietre...
căutându-te –
Martor mut – nu mi-a dezvăluit
taina eternității.
Universul – un întreg –
împărțit inimilor noastre.

SĂ BEM DIN AMFORE – LACRIMA ZORILOR –

Prietenul este o nestemată rară.
Noaptea albe sunt o binecuvântare,
când ai în grijă o „mină de argint”.

Să bem din amfore – lacrima zorilor –
ce ne dau binețe.
Inima pădurii a tresărit !
A început vânătoarea de cerbi,
de vulpi argintii sau...

MI-AȘ FACE O COLIBĂ – ÎNTR-O STEA

Mi-aș face o colibă
într-o stea...
cu lut pe jos
și pereți din bârne
cu miros de brad,
și-acoperiș...
nemărginirea –

Spre răsărit,
aș bate un cui
unde să pot agăța
povața – muritorului de rând.

Și m-aș culca apoi,
pe-o rogojină
împletită
din doine strămoșești –
și mâinile sub cap
mi-aș așeza,
și prins de vrajă
aș asculta,
chemarea tănuită – din slăvile cernite...

.....
Și steaua

ce mi-ar sta de veghe –
ar suspina,
și-o lacrimă
i-o picura,
chiar în inima mea
în visuri – pierdută !

Vino...
în coliba mea
din lut și bârne,
cu miros de brad...
într-o stea – făurită.

MI-E DOR

Mi-e dor
de soare
de flori
de fluturi
și iubire.

Și totuși
luna
surâde rece –
în nopțile-mi
pustii...

Mi-e dor să vii
și să rămâi.
Și-ademenind iubirea...
fura-vom
înc-o noapte
albei amăgiri !

Mi-e dor...
dar luna
surâde caldă –
și-n reci fiori
sufletul...
mi-l scaldă !
Ea știe –
n-ai să vii...
rămână-mi mângâiere
noptile pustii.

MIREASA

Din bolta însorită – curgeau...
– petale –
Cu zbor gingaș de flutur...
Pe necuprinsa zare.

Pe-albastrul de azur,
Nori în sărbătoare –
Și-au pus cămașă argintată !
Luminos veșmânt –
Pentru nunta noastră !

Cum ! N-ați aflat ? E nuntă...
Din cele preafrumoase,
Zămislite pe pământ –
Eu singură am fost aleasă...
Soarelui – să-i fiu mireasă.

Pământu'ntreg părea – altar –
Din petale argintii – suav covor...

Și... ca-n vraja unui vis...
Mătasea-i fină – vibra a cântec –
Sub pasul meu... ușor.

M-am rătăcit în ochii mari
de foc –
Când „soarele” – cu brațu-i...
Și inima aprinsă –
M-a prins... chiar de mijloc !

Faceți loc ! Faceți loc !
Păsări cântătoare,
Și voi păduri, munți și
izvoare.
Înveșmântată-n culorile luminii –
Păream... un rug în flăcări...
În raza lui de foc !
Pe-altarul sfânt al vieții –
Iubire și credință ne-am jurat.
EU – preafrumoasă fată,
EL – „soare” în suflet strecurat –
Și sub privirile senine
a celor adunați...
Roșind ușor... ne-am sărutat !

MUTILAT DE – FULGERUL CREAȚIE

Înlănțuie-mi sufletul
de veșnicia universului.
Pironește-mi inima
de stânca agonică – a zădărniceii –
Să curgă suferința-mi
în apele-nceputului

și, mutilat de – fulgerul Creației,
să strig – necunoscutului:

„Iată-mă !”

Sfârtecă-mi carnea – sfântă ofrandă –
și-arunc-o – hienelor flămânde ale adâncului.

Bea-mi sângele încă fierbinte
Și băntuie ca o fiară...
stăpân – pe dureri calcificate-n oseminte.

Dar ia aminte !
Sufletu-mi înlănțuit
de opera-ți măiastră
voi-va-n veci să dăinuiască
sau va muri... odată cu tine.

Stăpâne !
Opera... ți-e crudă agonie
fără mine.

NATURA RĂMÂNE-NCLEȘTATĂ-N TĂCERE

Natura și-a încleștat buzele,
rămânând mută și impenetrabilă,
în fața clipei rănite – în care toamna,
cu cruzime, îi sfâșie – podoabele.

Nici o milă pentru aurul...
agonisit cu migală – în sufletul obosit –
al frunzelor.

Vântul – peregrin prin naștere –
credincios, supus...

în culpabilitate cu nemiloasa toamnă,
rupe cu suflu-i tăios,
brațe fragile de crengi.

Rănită și înfrântă – natura –
nu mai poate lupta cu „morile de vânt”.
Doar pe – Don Quijote – l-a încercat
această nebunie.
Și ce tăcere adâncă – în strigătul –
vibrând în note nostalgice...
al toamnei, ea însăși... zdrențuită.

Biruință ! Înfrângere ! Resemnare ?!
Natura rămâne-nclăștată-n tăcere –
Sfidând vrăjmășia timpului.
Nu-i măsură pe lume...
Pentru ascunsă-i durere !

.....
Și, ca setea de sfâșieri – să-i fie
răzbunată,
Cu sufletul pârjolit, invocă ploaia,
– ca o binecuvântare –
Ce va stinge văpaia, de pe buzele-i arse.

NIMENI TAINA NU-ȚI MAI CATĂ

Inimă – izvor de stele –
Ce scânteie-n nopți albastre,
Nimeni taina nu-ți mai cată.
Dulce fată, dulce fată !

Inimă – boboc de floare –
Te-ai deschis nerăbdătoare.

Cine farmecul să-ți vadă !
Mândră fată-ai fost odată.

Curg petale-n alb suspin...
Stelele se sting lăsând,
Umbra nopții pe-al tău chip,
Trist și tainic – suspinând.
Fată tristă, trist destin !

Inimă – ploaie amară –
Picuri reci, tâmpla-ți sărută,
Și-n piept, flacăra-ți firavă,
Arde-n taină, de nimenea știută !

NOAPTE ÎN CETATE

Noaptea – floare parfumată –
blând îmbrățișează zarea viorie.
...o imensă lalea neagră, ce-și desface încet
petalele mari și catifelate,
învăluind în adâncu-i tăcut –
ultimul licăr de lumină.

Stelele – care până atunci
au lenevit
somniaze în cupa florii,
se trezesc...
strălucind bucuroase !

Luna – se înalță copilăroasă,
luminând – în ritm de vals –
întunecatele ziduri ale cetății.

Nici stelele – mai prejos nu se lasă,
și ies la dans – cochete –
aruncând scânteii...
din ochii lor plini de mister.

Luceafărul – puțin mai retras...
le-nvăluie în zâmbete luminoase
și priviri furișe – incandescente !

Nimeni nu intră în cetate fără veste !
La poarta cetății stau de strajă
nori grei, ghemuiți ca un arici –
cu ace fine, ascuțite... gata pregătite...

Dar, cineva dă târcoale...
și zarvă mare-i la poartă !
Se aude un „au” și-un geamăt prelung.
Sigur este un necunoscut...
altfel ar fi găsit raza secretă,
care să-i călăuzească pașii șovăielnici...

.....
Ce minunată este noaptea în cetate,
și lumea ei de vis !
Atâta doar !
Găsește raza, ce pașii să-ți îndrume,
spre ringul de dans.
Și-atunci... strălucirii stelelor,
vrăjit te vei supune !

NORI GREI ATÂRNĂ – DE GRINDA SUFLETULUI PUSTIIT

Nori grei și-ntunecați
Atârnă – de grinda sufletului pustiit –
Se zbate săracul !
Cu ochii de groază măriți,
Ar vrea s-o rupă la fugă,
Dar firele vieții pulsează febril,
În captivitatea firavului trup.

Și tot mai mult coboară...
Și tot mai amenințători.
Prea multe furtuni s-au abătut
peste grindă !
Prăbușirea-i atât de aproape...
Și ca o pasăre neagră
Cu aripile-ntinse,
Ar vrea cu sete –
Din sufletul meu... să se-adape.

Nu pot s-o privesc...
În ochiul ce-i stă la pândă.
Doamne !
Scapă-mă ?! Ai milă !
Și-un zgomot asurzitor,
Strivește sub grinda căzută...
Ultimul strigăt de viață !

NU CĂUTA LIMAN

Corabie fără catarg !
În zbateri de furtună-ți cauți drumul...
Nu căuta Liman –
Nu vei găsi nici unul...
Rămâi mai bine,-n
iluzoriu Larg !

TE PORT – CA PE-O POVARĂ-N GÂND

Privind în ochii tăi adânci,
Pe gânduri cad...
N-ai lăcrimat atunci,
Dar azi,
În „flăcări de iubire”
Ard !
Și de mă clatin când și când –
E că te port...
Ca pe-o povară-n gând !

NU MAI POT ȚINE ÎN PALME

Pășesc din nou –
Și golul, pustiul... se întinde...
Grăbesc pașii – și-n teama ce mă cuprinde,
Nu mai aud decât zgomotul lor,
Și-al inimii mele.
Teamă – pentru ce nu mai pot ajunge,

Și, niciodată nu voi mai atinge !

Cu mintea pot cuprinde întreg infinitul...

Dar mâinile tremurânde,

Nu mai pot ține în palme...

Căldura sufletului tău – stins !

S-a dus ca o vară prea fierbinte,

Arzând de nerăbdare –

În așteptarea primilor fulgi de nea !

Nu mai e vară... și nici cald,

E viscol și, fulgi albi se aștern pe cărări.

Sufletul meu – brusc s-a trezit –

Căutând căldura verii ce s-a dus,

Și-un strop din izvorul iubirii.

În zadar am sperat... am chemat !

Doar viscolul a răspuns durerii.

Și inima-mi cuprinsă de spaimă – a înghețat !

Poate, cine știe...

O altă „vară” fierbinte –

Reda-va liniștea... sufletului meu.

Am așteptat, așteptare...

Am chemat, chemare...

Am strigat –

Și-n tăcere – în fața disperării –

Am îngenuncheat !

NU PLÂNGE MUZA MEA

Nu plânge muza mea –
Lumea lor e deșartă și pustie...
Lutul din care sunt zămisliți,
Nu-i petec de cer, nici rază de soare...

Vino lângă sufletul meu.
Taina lui o știi atât de bine !
Să râdem de măștile lor
atât de grotești...
Imagini perfide – în false oglinzi.
Și să-i lăsăm în voie să-și admire,
Chipul efemer și...
Hăul din privire.

Să nu mă părăsești !
Atâtea clipe de zbucium
Am trăit alături de tine.
Am cucerit împreună
Întreg universul,
Și de-atâtea ori, stelele...
Le-am adunat în poală !

Le-am dat numele lor –
Cei ce azi ne hulesc...
Tolăniți în iarba înrourată,
Le sorbeam strălucirea,
Până când...
Zorii – cu gene leneșe...
Ne priveau !

Nu plânge muza mea –

Tărâmul nostru-i interzis...
Umbrelor rătăcite – ce-și caută chipul !
Pe cărări senine, să ne pierdem urma...
suflete-nfrățite –
Și chiar de oboseala simți-vom
În trup cum arde,
Vom alerga tot mai departe...
Spre „Marile Splendori” !

O COASĂ – A TRECUT CA UN GÂND

Cu fiecare dimineată
Mă înălțam tot mai sus...
Cu fiecare noapte
Coboram tot mai jos...
Spiritu-mi urca tot mai mult
spre cer...
Trupu-mi cobora tot mai mult
spre adânc...
În nopțile reci – ce pândeau –
Nemișcarea !

Și iată-mă oscilând
Între cer și pământ !
„Spiritul învinge materia” –
Stă scris undeva...
Cu litere de aur.

Și tot oscilând...
O coasă – a trecut ca un gând –
Și m-a „frânt”.
N-a fost decât...
O nemărginită uimire –

Și-un lin fâlfâit de aripi,
Când... trupu-mi golit –
L-am auzit... „căzând”.

O LACRIMĂ DE ZEU

O lacrimă de Zeu
a căzut
ca din senin
chiar la picioarele-mi
zdrelite –
și ca prin farmec
a răsărit o floare,
și sufletul mi-a tresărit...
a mirare !

M-am aplecat
s-o rup.
„O, nu !”
mi s-a părut
c-aud o voce din eter.
Păzește-o,
și-ngrijește-o...
ca pe propria-ți fiică.

Are seminție nobilă.
Și-ar fi păcat
să vitregești
grădina-ți
de-o „rară frumusețe”.

O lacrimă de zeu
chiar pe pustia-mi

cărare...
ce minune,
ce-ntâmplare !
aleas-am fost
doar eu ?

O, CRUDE SFERE...

Cu câtă „leneșă cochetărie”
și mișcări ondulatorii...
vă „etalați” prin spații.
O, sfere ! Crude sfere !
Cum vă hrăniți –
cu sufletele noastre ?!

Suavul vostru cântec
lin... se strecoară-n sânge –
și subjuogați de vraja-i,
ca-n transă...
călătorim spre „piscuri”.

Și-acolo...
un fulger ne despică –
și sufletul ni-l soarbe...
și-n pocal de aur
vi-l oferă vouă !

O, crude sfere !
doar – picături de rouă –
rămân din crezurile
noastre...
și zorii iar zâmbesc..
și-un cânt vrăjit,

spre „piscuri”
cheamă iară !

O, DEMON FĂRĂ SUFLET

Cu toate noroaiele lumii,
Ai intrat pe ușa iubirii.
Nu ți-ai șters picioarele...
În fața preșului – ce-ți privea uimit –
Nelegiuirea-ți !
Crampoanele-ți grele,
Și-au încruntat tiparul
În... arsura sufletului.

Ba, ți-ai aprins și-o țigară,
Strivindu-i flacăra mocnindă...
Pe strigătul rănii ?!
O, demon fără suflet !
Cu câtă naivitate, iubirea,
Te-a primit în brațele ei.
Înșelătoarea-ți plăsmuire,
I-a paralizat orice urmă de voință.

Dar totul s-a sfârșit !
Părăsește imediat acest sfânt – lăcaș.

Și cu o forță nebună,
Am smuls din piept...
Toate urmele mârșavei iubiri...
Zvârlindu-l peste pragul
Ce râdea în hohote –
Văzându-i privirea îngrozită,
Ce părea... că nu înțelege nimic !

O, SĂLBATICĂ FELINĂ

O, sălbatică felină –
Mi-ai smulge inima
din piept...
Și încă pulsând – fierbinte...
Ca un trofeu râvnit,
Lumii întregi vei arăta-o...
Cu ochii însângerați – pândind !

Pe crucea iubirii –
Iată-mă răstignit.
Cu naivă încântare,
Inima-mi, ți-am dăruit.

Dar tu, felină crudă –
Însetată de sângele-mi
fierbinte...
Te-ai ghemuit în sufletul meu,
Și cu gheare lungi, ascuțite,
Cu ochi lucitori și prădalnici...
Inima-mi căzută în visare...
Din piept – cu ură mi-ai smuls –
Gustul cald al iubirii... savurând !

O, sălbatică felină !
Victimă a frumuseții tale,
Iată-mă... suflet pustiit...
Cu trupul încă sângerând,
La margine de drum...
În ochi-ți însetați de sfâșieri –
O scânteie de milă... cătând !

OARBĂ CLIPA

Timpul și-a luat zborul –
– de liliac –
Oarbă clipa...
– țipă –
lovindu-se de...
nepăsare !

Nimic nu tresare !
Tăcută-i zarea.
Clipa sângerează –
Nici un zbor – în moarte.

Timpul și-a luat zborul –
Clipele mor – în cădere.
Nici un țipăt nu se-aude !
Dar...
La marginea zării,
– aripa unui zbor însângerat –
Apare !

OGLINDA SĂLCIILOR TRUFAȘE

Lacul – oglinda sălciilor trufașe.
Lacrimile iubirii tănuite...
sunt albastre.
Piatra zvârlită – va rupe orice vrajă !

ZORII – SCĂLDÂNDU-SE CA PRUNCII...

Fiecare zi – este o nouă provocare.
Niciodată nu vei ști,
Cum vei privi...
Zorii – scăldându-se ca pruncii –
În lacrimi de fericire.

STRÂMBE OGLINZI

De undeva din înalturi...
Cu mii de ochi
Ne privesc –
Oglinzile sfărâmate.

Suflete deșarte
Ce-au sperat ?!...
Ce păcat poate fi mai mare
Decât...
Adevărul admirat –
În „strâmbe” oglinzi !

OPERA APROAPE PERFECTĂ

Stătea în fața timpului –
pentru o clipă
timpul s-a pierdut...
Tăcut... priveam fascinat
opera aproape perfectă !

Ce păcat !
Un singur gest necugetat
a fost suficient
pentru a transforma totul...
în „utopie” !

PAGINA ALBĂ A ZILEI...

Pagina albă a zilei...
Aproape că strălucește în plină lumină.
Irezistibilă este chemarea sărutului imaculat,
și-mbrățișarea viselor ce-nfloresc fără voie !

Nici umbra norului,
și nici vântul șăgalnic,
furișat în urma pasului...
Nu-mi poate fura –
încrederea în seninul visat !

Cine poate ști dacă...
Atunci când amurgul ostenit...
Își culcă trupul în „purpura durerii” –
– „Pagina albă a zilei” –
Nu va fi pătată de sângele-mi...
Ce fără vrere picură...
În „Cupa înserării” –
Din aripa frântă a unui vis !
Nedumeriri aleargă –
Sub pleoapa-mi în care...
Pulberi de stele își caută „tărâmul” !
Dar și mâine va fi o zi...
Și-n zori –
Sufletu-mi voi culca...

În palma-mi catifelată
Și cu grijă îl voi spăla...
În roua „FĂRĂ DE PATĂ” !

PARFUMUL PLOII

După o ploaie scurtă și caldă de vară,
parcul rămas singur, își asculta parcă,
propriul puls –
și savura prin toți porii frunzelor,
parfumul lăsat în urmă de ploaia fugitivă...

Nu știu ce mână nevăzută –
înviorată și plină de prospețime,
îmi făcea semne discrete:
„Vino !”

Parfumul ploii e cel mai bun balsam,
pentru sufletul tău ostenit !
Pașii mei, aparent în afara voinței mele,
ca-ntr-o hipnoză – mă duceau spre inima parcului,
ce părea că fredonează un „Imn al Bucuriei” –
după ce ploaia s-a făcut nevăzută,
cu mantia-i picurând...

M-am apropiat de lacul în care,
salcia, își admira pletele-i verzi,
ce fluturau... leneșe și cochete...

Pentru o clipă...
m-am zărit în apa limpede
și argintată.

M-am aplecat – ca-n transă –
încercând să prind în pumni...

propriu-mi chip –
care a început „să curgă”
în picături mici ce formau cercuri discrete...
și care, se pierdeau în reflexele argintate
ale lacului.

„Ce-ai făcut ?!”
Mi s-a părut c-aud dintr-o dată...
salcia șoptind –
scuturându-și supărată, pletele,
de ultimele picături de ploaie...
Și-apoi...
liniștea a cuprins din nou parcul,
„îmbălsămat” în parfumuri și miresme
ademenitoare !

PAȘI FĂRĂ ȚINTĂ

Pași fără țintă...
Copaci desfrunziți la margine de drum.
Nepăsătoare – ceața – zace pe cuprins...
Și sufletu-mi răvășit a devenit... cenușiu.

Doar vântul pribeag...
Mai târăște câte-o frunză,
Sub pașii mei visători.
Ah ! N-aș fi vrut s-o trezesc –
Din somnu-i adânc.

Nici un gând nu răzbate
Prin vâlul greu – cenușiu...
Simțirea-mi pare împietrită,
În tăcerea tristului ecou...

Pe caldarâm !

Pași fără țintă...
Copaci lacrimând – a pustiu –
Ah ! De-atât cenușiu...
Visele s-au zăvorât –
Suspînând sub vălul greu.
Doar vântul mai târăște câte-o frunză.
Amintind de șoaptele verii...
De trecerea lentă a vremii.
E cenușiu... și sufletul murmură:
„Mi-e urât !”

PATINA TIMPULUI

Patina timpului
lasă urme albe, adânci
pe sufletu-mi înghețat.
N-a fost deloc ușor,
să pregătim spectacolul...
pentru „ochiul” unui privitor.

A sosit ceasul – gloriei –
nimic nu răzbate
din încheștarea mută.
Trupul meu –
patinoar strălucitor
așteaptă cu încântare
– cvadrupla patinei –
perfecțiune răsucită-ntr-un zbor.

Muzica curge, curge...
captivând

și patina lunecă, lunecă...
adulmecând –
nici un ochi nu poate intui
rănilor-nghețate
ce-n curând se vor topi
în unica clipă
de revelație !

Cvadrupla timpului –
perfectă încercare !
și – visul de aur –
a amuțit
când „gloria”...
cu ochi tăioși de gheață
lunecând grațioasă
m-a privit !

PE ARIPI DE VÂNT

Sufletu-mi s-a frânt –
Și cel din urmă gând,
Pe aripi de vânt – l-am trimis
să te caute.
E mult de-atunci. Pe unde oare...
o fi rătăcind ?
Să fi plecat împreună-n pribegie,
Și drumul către mine – n-au vrut
să-l mai știe ?

Dar toamna va veni curând...
Și vântul – nu poate-ncălca al ei cuvânt !
Mi-a promis într-o zi, că-mi va aduce
vești,

De-ar fi să răscolească întreg pământul.
Eu mai aştept.
Privirea mi-e pustie... dar în piept,
Flacăra iubirii e tot mai vie –
Să-i arate cineva drumul !
S-o fi rătăcit ?!

Şi strigătu-mi ce-a sfâşiat
tăcerea –
A stârnit... o pală de vânt !
Încremenită-n aşteptare,
Priveam cum – pe-a toamnei cărări,
În zbor alb de şoapte şi chemări,
Un pas grăbit... un chip răvăşit...
Spre mine se îndreaptă !

Iubito !
Ia-mă de mână !
Sunt chiar eu – vânt tomnatic –
Drumul către tine... mi-a părut
mai greu...
Dar amurgul iubirii – în sufletul meu –
a stârnit o furtună !
Sunt al inimii tale... ecou...
Sunt chiar eu !

PE CRUCEA DESTINULUI

Pe crucea destinului
iată-mă răstignit.
O, tată...
de ce m-ai părăsit ?
Nu plângeţi voi

ce m-ați trădat
și cui lângă cui ați bătut –
și, fără milă,
sufletul și trupul sângerând,
pradă morții
mi le-ați dat.

Părinte !
Se va stinge steaua mea.
Îndurare !
Despică cerul –
și fulgerele tale
să'ngenuncheze a lor trădare...
O, tată !
De-ai ști cât doare...
răstignit fără vină
când eu le-am dat lumină
și – larg deschisă – inima-mi naivă...

Dă-mi mâna ta...
simt umbra morții
cum pleoapa mi-o închide –
dar cât de 'nalt e cerul
și ce senin ți-e chipul...

Nu mai simt durere –
un cânt divin în sufletu-mi coboară...
Nu plângeți voi, prieteni,
aprindeți doar o candelă
și izbăviți veți fi – prin rugă –
de cuiele trădării –
și amara vâlvătaie... a remușcării.

O, mamă !

Lasă-mă să plec.
Nu plânge !
Spală-mi trupul,
cum numai tu știi...
cu dragoste, cu gând senin, cu mirt.
Eu voi veni a treia zi...
și-ți voi vorbi –
și inima – îndurerată –
nicio când nu-ți va mai fi.

PE TRUNCHIU-MI DESFRUNZIT

Pe trunchiu-mi desfrunzit,
mai zac câteva ramuri
de gând uscat –
Vântul serii,
flutură visele-mi zdrențuite...
ce palid dănuiesc
sub clarul de lună.

Primăvara va veni.
Dar pentru mine...
Florile-au murit.
Iat-o... desculță,
cerșind rugătoare,
un singur mugure...
o singură floare !

Cu brațele-i verzi,
în zvârcoliri duioase,
mă strânge tot mai tare.
Și fruntea-i albă, curată,
fără milă-și izbește...

de trunchiu-mi istovit.

Privesc încremenit...
dansul fără noimă –
al viselor zdrențuite,
și ultima mea primăvară,
ce și-a găsit sfârșit...
sub clarul de lună.

PENTRU TINE DANSÂND

Aș vrea să dansez pentru tine.
Te rog să nu râzi !
Știu. Sunt de-o stângăcie
strigătoare la cer...
Lasă-mă să sper !
Să nu privim în jos. Nu încă !
Abisu-i flămând !...

Nu vreau să-i cunosc adâncul, decât...
Pentru tine dansând !
Vreau să adulmec cu inima sângerând –
Visul... atât de plăpând !
Ai văzut vreodată,
fulgii de nea valsând ?...
nebunia zborului,
vraja dansului unic și suprem ?!
Strălucirea „dăruirii” –
este interzisă celui ce, niciodată,
n-a avut curajul de-a visa !

Privește-le altarul în care...
durerile au amuțit.

Aripile sunt frânte, dar...
în priviri –
arde flacăra unui „VIS ÎMPLINIT” !

Dansează cu mine !
Simți cum pasu-ți devine zbor ?!
Și-n suava plutire – durerile se sting și mor ?!...
Iar visul arzător aprinde-o stea albastră ?
E steaua dansului, a zborului,
E „ȘANSA NOASTRĂ” !

Dansează cu mine !
Ce cânt minunat !
De unde vine ?...
De unde vine... nesperata minune ?!

PLOPI ÎNȘIRAȚI ÎN ZARE...

Plopi înșirați în zare...
tot fără soț.
Paralel, se înșira o șosea cu destule gropi,
ce ducea undeva... spre infinit.
Cât mi-aș fi dorit să-i aflu capătul !

Gândurile îmi erau tulburate
din când în când... de goana
vreunei limuzine luxoase.
Îndrăgostiții, priveau țință înainte...
încântați de fierăria captivă.

Păreau atât de paraleli –
cu zarea senină, cu plopii
și, șoptele „lor” de amor !

Puțin mai la stânga,
dar urmând aceeași linie –
se întindea calea ferată
cu șinele-i albe și mate...
Mate – erau și chipurile călătorilor !
Un fanion ridicat, un fluierat
prelung și...
trenul se pune în mișcare.

Mâinile au început să gesticuleze
la întâmplare... făcând semne
fără nici un sens –
sau... poate aveau un sens ascuns,
dar nu l-am putut descifra...
din cauza „măștilor”.

Peronu-i aproape pustiu.
Gândurile aleargă –
Privirea mi-a rămas ținută
de locomotiva unui alt tren,
ce zăcea acum, abandonată...
pe-o linie „moartă”.
Într-un târziu ...
am început să număr plopii.
unu...
doi...
trei...

PLOPII – N-AU MURIT – DE DORUL TĂU

Și totuși...

Plopii – n-au murit – de dorul tău !
Brațele-și întind a rugă spre cer –
Și-n ruga lor... sunt cu mult mai demni,
Decât fuga ta – din iubire !

Și dacă...

Ramuri – își poartă inima fluturând –
Sub lumina tăioasă a amiezii...
Cu grijă își ascund privirea în umbră,
Ca lacrima verde – să nu-ți păteze –
Amintirea !

Și totuși...

De-ar fi să mai treci ca o umbră –
Pe vechile poteci...
Să știi că te-am iubit...
FUGARO – cu chip de înger...
Și suflet de – granit !

Și-aș vrea...

Să mai știi... că umbra durerii –
Crește tot mai sus și...
Brațele-și întinde spre cer !
Dar plopii – n-au murit – de dorul tău !
Numai inima mea –
Frunză fluturând...
Numai verdele – visului meu !
Numai... eu !

POEME DE TOAMNĂ

Toamnă...
Frunze risipite pe cărări.
Aurul din soare
strivit –
Sub pași nepăsători.
Strălucirea lui
Pe nimeni
Nu doare.

Și totuși...
Ploaia
Îmbrățișează
C-o lacrimă de cer –
Durerea-i...
Ce se mistuie în taină.

Toamnă...
Bănuți de aur –
Pentru clipe
De „nostalgie” !

Năframă verde...
Pentru lacrimi
albastre –
Palide mâini...
Frământate
De neliniști
– adânci –

DRUM ÎMPREUNĂ

Toamnă,
suflet dezgolit
lacrimă –
amintiri nechemate
ploaie...
melodie tristă,
înfiripată
pe caldarâm.

Drum împreună –
frunze ruginii
dureri
până ieri –
neștiute.

PORT ILEGAL DE ARMĂ...

„Port ilegal de armă” !
Legile lumii nu-s blânde.
S-ascundem „arme”...
Să nu mai „ucidem” cuvinte !
Prea multe zac – în morminte.
Legile lumii –
False...
False și...
Strâmbe !

„Vreau să trăiesc după „legile” gândirii mele...
dar văd limpede cum – fiarele pândesc –
poarta „uitată deschisă” ?!”

CAPTIV –

Cu coada ochiului
Privind furiș...
Timpul –
Mereu „cativ” în roata lui,
Pe străzi „hai-hui”
Cu pas discret,
Ne va’nsoți fără regret –
Spre „nicăieri”.
Azi, mâine...
Și-o lacrimă,
Pentru uitatul – Ieri !

PRIBEAG MI-E SUFLETUL ÎN NOAPTEA ASTA RECE...

Rămâi cu mine-n noaptea asta,
La focul din vatră să privim...
Și inimile-nfrigate
Căta-vom, cu blândețe, să-ncălzim.

Ascultă vântul ce urlă-n noapte – rece –
Mi s-a părut c-ai tresărit !
Sau poate-o amintire
Ca o ciudată nălucire,
Să fi aprins o palidă scânteie
În ochii tăi – ce-atâta i-am iubit ?!

Mi-e dor de tine...
De gingașu-ți trup – de femeie –
Te-am așteptat așa cum țărmul
Așteaptă valul ce-a-nghețat...
Topit de dor – din nou să-i scalde
Chipul ars de sete și de-mbrățișări albastre –
Pe-nserat...

Știu. Dragostea nu iartă.
Mi-e greu și mi-e urât în noaptea asta,
Și chinul meu ce arde
Ca flacăra în vatră,
Cu pâlpâiri ușoare – o aripă a iubirii
Trezi-va oare – în inima-ți
De femeie crudă și neiertătoare ?!

Vino mai aproape...
Mâinile să-ți încălzești la foc.
Ți-aduci aminte ? Pe brațu-mi...
Fruntea-ți rezemai.
Și te-alintam ca pe-un copil...
Și-n îmbrățișări duioase ne pierdeam !

Da. N-are rost să ne-amintim.
Vântul zgribulit – mi s-a părut
Că bate în fereastră !
Tânjește oare ca și mine...
Seninul și căldura-ți din privire ?

O ! Ce greu m-apasă noaptea asta...
Dă-mi mâinile. Și nu mai spun nimic.
Tulburat mi-e gândul... de tăcerea noastră.
Să lăsăm iubirea-n brațele uitării –
Și-n umbra înserării

Să privim absenți
Focul ce arde-n vatră
Abia mocnit... și-atât de trist !
Pribeag mi-e sufletul...
În noaptea – rece.

PRIN CĂMAȘA VIEȚII MELE – URLĂ VÂNTUL

Din cămașa vieții mele
roade timpul – și sfâșie
clipă după clipă.

Mai întâi...
mi-a sfârtecat visele
tinerețea
și iubirea din inimă.

Prin găurile făcute cu migală
și-a trimis vântul
să urle – în pustiu...

Poalele fiind prea lungi
le-a scurtat...
dintr-o singură răsucire
în jurul trupului
înfrigurat –

Au urmat și alte tăieturi
fără milă !

Viața-mi sângera – peste tot.

Ochii mi-au rămas goi –
puteai vedea în ei – limpede...
pustiul clipelor.

A mai rămas doar...
o pânză subțire
de păianjen.

Sunt prinsă ca-ntr-o capcană
în țesătura timpului –
atât de fină...
ce-n tăcere...
își devorează – opera !

PRIVIREA-MI PESTE UMĂR...

De vrei să pleci,
nu m-ar mira...
dar nu lăsa
în urma ta,
noroiul...
umblatele-ți grele
noapțile de chin
paharul plin –
durerea-mi „tăinuită”.

Străin îmi ești
de multă vreme...

Ei, află...
în zori,
eu voi pleca –
Mă cheamă

Viața –
și-ți las ca amintire,
privirea-mi
peste umăr...
și-ntreaga mea
avere –
nopti „albe”
și-un cer...
fără de „stele” !

REVELAȚIA

Am hotărât într-o zi,
să pun capăt –
gândurilor inutile, ce-atât m-au chinuit !
Dar nu știam încă...
ce metodă să adopt,
ca rezultatul să fie sigur.

Au urmat câteva zile destul de tulburi...
și câteva nopți cu insomnii ce strigau –
Și n-am ajuns la o soluție viabilă
când...
rătăcitele-mi gânduri...
ce trebuiau ucise –
s-au revoltat !

Amenințau cu pumnii strânși,
și țipau – că n-au nevoie de nici o schimbare,
și că, vor supraviețui în agonia lor,
până la capătul lumii –
„Gura !”
M-am săturat de nebunia voastră,

de toată lașitatea și mocirla...
în care vă zbateți.

.....
Văzând că lucrurile au scăpat
de sub control –
îmi frământam mintea
în căutarea unui sfârșit...
ce le-ar amuți – jalnica agonie !

Aveam ascuns în buzunarul hainei,
buzunar ce se afla chiar în dreptul inimii –
un „pistol mic”... pe care îl păstram
cu multă grijă,
pentru zilele cele mai „negre” –

„E bine să fii pregătit întotdeauna cu ceva !”

Și, fără să stau pe gânduri –
cu mult sânge rece,
am tras un foc de avertisment în aer !
S-a lăsat o liniște desăvârșită.
Toate gândurile au amuțit –
speriate de perspectiva unui sfârșit...
de „Punere la Zid !” –

Dar... n-a durat prea mult,
această binemeritată tăcere.
Au început să tropăie din picioare –
mai întâi timid,
apoi spiritele s-au încins...
ajungând la un ritm
de-a dreptul demential !

Și-n acel haos...
am avut „revelația” celei mai bune metode:
„Ștreangul !”

Le voi spânzura pe toate...
de picioarele habotnice –
atârând cu capul în jos.

Numai așa...
voi putea scăpa de chinuri,
și acele „șuturi” –
pe care le-am primit
o viață întreagă !

REVOLTĂ ȘI UTOPIE

Străbat zi de zi
aceeași cărare îngustă
dintre Revoltă și Utopie.
Revoltându-mă –
sufletul s-a umplut de răni.
Amăgindu-mă –
rănilor s-au cicatrizat...
purtând pe întregul trup
Stigmatul durerii –

Străbat zi de zi
aceeași cărare...
Revoltându-mă !
Și... ca sufletu-mi
să nu fie ucis –
de-atâtea întrebări...
Las visu-mi să zboare –
spălându-i din când în când,
rănilor adâncite...
de-acceași mirare !
„Să fie totul utopie ?!”

ROD CU ȚIPĂT ALB –

Mi-e inima
ogor înțelenit
mustind de sevă...
dornic de lumină
de rod cu țipăt alb –
ce-n lacrimile zorilor
clipa bucuriei
lacom –
vrea să-și scalde.

Mi-e sufletul prea plin...
vibrând a rod –
neîmplinit.

.....

Mi-e inima
ogor înțelenit ?
Cu mână harnică
mi-ai dăruit lumină,
iubire,
strop de apă vie –
și rodu-mi tainic,
iată-l împlinit.

Slăvit să fii.
Și gându-ți curat
izvor de bucurie
în trup fecund – de glie –
pururea iubit.

Și-n nopți înstelate,
visele-implinite
fie-ți lin culcate,
în leagăne de-argint.

O, ce blând alint...
cântul iubirii
șoaptă strecurată
în visu-ți senin.
Fie-ți somnul lin...
și calea
cu lumină
presărată.

RODUL IUBIRII E BINE PĂZIT

Cineva a pus focul !
De ce oare... a vrut să ardă iubirea –
În grâul ce s-a copt ?!
Boabele au fost culese.
Oricum, paiele nu mai erau de folos...

Dar o mână vrăjmașă – a pus focul –
Zadarnic ! Rodul iubirii e bine păzit.
Holdele de grâu – sunt vise-implinite
ale chemării –
Îmbrățișare caldă... ce mângâie
culegători îndrăgostiți.

Bob cu bob a fost – cu grijă adunat !
Nimic nu s-a risipit în brațele iubirii.
Dar cine oare... a pus focul ?!

Poate... un ochi vrăjmaș, cu suflet sterp...
Ce a privit cu „ură” – cum holdele se împlinesc ?
Iubirea fugară,-i doar un – foc de paie –
Pentru cel ce nu trudește la – „Cules” !

RUGĂ DE FOC –

Furtună...
Rugă de foc –
Mai rămâi suflete, mai rămâi,
În bezna nopții și în haos...
Tu vrei să rătăcești hai-hui ?!

Privește-mi...
Chipul nedormit și mâinile trudite.
Te-am vegheat, te-am îngrijit,
Mai mult decât pe – mine –
Chiar vrei să pleci și trupul...
Să mi-l părăsești ?

Fulgere...
Rugă de foc –
Noapte cu noroc !
Rămân ! Mi-așterne-n „suflet” locul...
Nici o furtună nu va voi să tulbure,
Seninul din ochii tăi de ciută,
Pân' n-o apune cântul...
Pân' n-o sosi sorocul !

Lacrimi...
Rugă de foc –
Iartă-mă ! De fericire mi-e inima
Înlăcrimată.
Mă rog, cum n-am făcut-o altădată,
Voi sta de veghe să-ți fie somnul lin...
O, doamne, ce sfânt și dulce chin !

SĂ NE-MPLETIM CĂRĂRILE

Am fugit de-acasă pe-nserat...
un glas ciudat
din stradă m-a strigat:
„Vino” !
să ne-mpletim
cărările-amândoi
pe vânt,
în ploaie
și-n noroi...

Nu-i nimeni să ne vadă...
pasul ostenit
gândul nerostit –
fruntea plecată
căutând...
frunze moarte
răscolind...

Doar câinii de „pripas”
în urma pasului,
umili... se strecoară
și latră a „pustiu”.

Cineva m-a strigat ?
Nu știu...
și-n catifeaua nopții
o umbră...
lin – s-a strecurat,
chemând
cu glasul-i tremurat;
Vino !
– e Timpul –

și m-am trezit...
de-un soare blând
îmbrățișat !

SĂ ÎNCHIDEM PE VECI – PLEOAPA VISULUI

Holdele coapte –
așteaptă mâini harnice la „seceriș”.
Soarele – și plimbă privirile molatice...
pe chipul împietrit al – visului împlinit.

A sosit Clipa cea Mare ?
Cât de repede... cât de repede !
O singură amiază înflăcărată...
atâta doar –
Și privind soarele în cercu-i de foc...
să închidem pe veci – pleoapa visului...
orbindu-l !
Cine poate învinui pe cel ce „trudește”
în folosul Stăpânului ?

Ce malefică satisfacție
luminează –
fruntea încordată...
ce-așteaptă „rodul”
stropit cu sângele încrederii...
în – Visul fără de moarte !

SĂ ÎNGROPĂM DIN TIMP GIUVAIERURILE...

Severitatea morții
ne determină
să îngropăm din timp –
giuvaierurile.

Arheologii, scot la suprafață
bogății
ce și-au pierdut
strălucirea clipelor –
Nu priviți adâncul !
Sub zbaterea pleoapelor...
argintiul zărilor,
cheamă rugător !

SĂ'NĂLȚĂM ALTARE

Să curățăm pământul
de ruine...
și să'nălțăm altare
de „rugăciune pline”.

În fiecare clipă trecătoare
să 'nobilăm al lumilor „noroi”.
În pulberi
să aprindem stele,
și-n fiecare zi
slăvi-vom dimineți,
scăldate-n auritul soare.

SĂRUT FUGAR

Mi-ai furat un sărut...
Să-ți spun că m-a durut ?
Te-aș minți –
Fiorul ce-am simțit – atâta mi-a plăcut !
Și-aș vrea, chiar să mă pierd
În sărutări și-mbrățișări,
Și-al iubirii cald parfum –
Să-l savurăm până în zori.
Și nimeni taina noastră să nu știe,
Doar glasul inimii – pierdut în reverie !

O, e doar un vis rătăcit,
Ce arde-n taină de nimenea știut.
Dar n-aș minți –
De ți-aș mărturisi cu teamă...
Că inima-mi tânjește și, te cheamă !
Să fie oare grabă ?
S-au chiar mi-e dor de-al tău sărut...
Cu al său fior... ce prea fugar l-am cunoscut !

SĂRUTURI ALBE DE NINSORI

Ține minte, iubite !
Ai venit într-un ceas în care...
pustiul își căuta țărnul !...
M-am agățat de tine
ca de ultima secundă în cădere –
Și-n haosul – orbit de întuneric –

ai strălucit o clipă... suficientă...
pentru a te prinde cu brațele amândouă.

Te-am strâns atât de tare...
că spaima din ochii tăi
a fulgerat scânteii –
Da ! Sunt ai mei !
Nu mai ai scăpare !
Și nerostita întrebare...
Am ucis-o –
în „SĂRUTURI ALBE DE NINSORI” –

Ești vraja cântului din urmă –
Ești perla închisă-n scoici,
ce zace în adâncuri...
Ești nebunia zborului...
Și ești altarul...
Pe care fulgi de nea – murind –
Iubirea o înalță tot mai sus !
Coroană dăruită stelelor,
Pe care ai să le-auzi plângând –
În nopțile în care – iubirea se va stinge...
Răpusă cu cruzime –
De ultimul tău gând !

SE ROTESC ANOTIMPURI

În mine... se rotesc anotimpuri
și cresc –
Înfloresc primăveri de vise.
Zburdalnice,
aleargă desculță
după fluturi.

„Vreau să fiu fluture !”
Câtă gingășie în zboru-i
plin de culoare.

„De ce râzi ?!”
Nu-mi poți fura copilăreasca încredere în...
frumusețea zborului.
Și tot alergând...
am dat peste vară – cu ochii înflăcărați –
cu trup fierbinte
mirosind a fructe coapte.

Pe toate aş vrea să le adun
în „coșul tinereții” în care...
ispitele s-au cuibărit – șoptindu-mi:
„Mușcă cu sete !”
Nu-ți fie teamă de fructul
interzis –
Numai așa vei putea compara
împărăția bucuriei,
cu tenebrele adânci ale durerii !

„Nu-mi pasă de vorbele voastre
deșarte...
și nici de veninul de șarpe
ce-mi turnați în cupă !”
Voi gusta din toate „roadele” vieții.
Simt o foame nebună de – necunoscut !
Cine poate sta în calea „soarelui”
ce arde în mine...
ca un tainic vulcan ?!

Timpul !
Nu doarme niciodată !

Pândind agil –
orice clipă ce-i gata să cadă –
Smulgând fără milă...
frunza bolnavă,
din ochii tomnatici ai vieții,
Ce plâng neștiuți
după...
rodul de-o vară,
visele-nflorite în primăvară,
și, după fluturii copilăriei –
naivă încântare !

Dar acum... tu de ce plângi ?
Uite ce frumos ninge !
Fulgi strălucitori,
roiesc ca niște fluturi
în jurul tău.
– „Îmi pare rău că nu mai poți alerga !” –
Și-ar fi în zadar !
Vraja zborului...
nu-i decât – o clipă rătăcită –
în „Marele Decor” !

SE VAIETĂ UN SUFLET ÎN AMURG –

Cât să mai aștept ?!
Mi-e sfâșiat în piept – amurgul –
Aș vrea, din flăcări să mă smulg,
Și rănilor să-mi oblojesc,
Dar nori de plumb –
Topit în ochii mei – de dor –
Îmi adâncesc arsura !

Încet se lasă noaptea,
Și-ascult cum vântul,
Se tânguie... sau e durerea mea,
Ce-n valul agoniei...
Flutură în noapte !

Ascultă !
Se vaietă un suflet în – amurg –
Însângerat e cerul așteptării.
În ochi, o oază de cleștar a mai rămas,
Ca o credință oarbă –
Că n-ai uitat seninu-i ...
Ce nu de mult... cu patimă,
Ai sărutat !

Să mai aștept ?!
Sau în flăcările amurgului,
Să mă mistui încet !
Nicicând – dorul de tine – nu se va stinge.
În piept... chinul așteptării,
Curge greu...
Ca un plumb –
De iubire... topit.

SFĂRÂMATE-S ZĂRILE

Sfărâmate-s zărilor...
sub copitele cailor neîmblânziți.
Așterne-le-n cale...
ruguri aprise de dor.
Pe umerii gârbovi,
colinele vor duce mai departe
greul lumii...

tâinuind durerea alergării !

Cineva a pocnit din bici !
caii zac fără suflare
sub vâlul cenușiu de fum...

O rază de lumină,
rătăcită-n cărare,
suspină –
ștergându-și ochii
ce lăcrimează
fără voie !

SFÂȘIETOAREA RUGĂ A „NENĂSCUTULUI”

Mi-am cioplit propriu-mi chip...
Pe inimi de vânt –
Pe strigăt de lună –
Pe izvoare fără hodină...
Cum să le mai adun – într-un „pumn de nisip” ?!

Mi-am dăruit sufletul...
Fiarelor... să-i astâmpăr sfâșierea –
Cum aş putea să mai adun...
Rămășițele-i... de la festinul „durerii” ?!

De trup aş vrea să uit –
Și zidurile-i amare – să le surp...
În adâncuri tăcute !
Zadarnică trudă – să-ți făurești un „chip”,
Pe retina timpului –

Pe zborul clipelor –
Și... sfâșietoarea rugă a – „nenăscutului” !

ȘI MAI CĂZU UN CUVÂNT TREMURAT...

Tăcerile ascund...
atâtea cuvinte „ghilotinate” !
Sângele curge,
lăsând amprenta sărată...
a celor ce trudesesc în „ocnă”.

Scările sunt aruncate !
Urcați spre raza de lumină –
Nu zăboviți
în infernul suferinței
fără vină.

Există tăceri și tăceri...
și-n liniștea nopții albastre,
mai căzu un cuvânt tremurat...
sau poate o – stea !

ȘI PLOAIA...

Și ploaia...
râdea cu lacrimi,
tăvălindu-se-n
norii,
frunze,
petale...

Și cerul...
arcuit –
ca un semn
de întrebare...
plângea –
cu soare !

JOC

În joc...
aduc
al lumii început.
Și de-oi găsi liman –
voi ancora...
și viața-mi voi petrece,
în cânt și bucurie.
O, ce nebunie !

ȘI TOTUȘI, E TOAMNĂ...

Toamna m-a strigat ?!
Mergeam cu pas șovăitor,
cu gândurile aiurea –
pribegind fără țintă.
Dintr-un vârtej de frunze pastelate,
o șoaptă – se îndreaptă către mine:
„Pe unde rătăcești copilă ?”
În ce veșmânt sihastru – te-a îmbrăcat –
dulcea-mi melancolie ?

Așteaptă-mă !

Să facem câțiva pași împreună.
Poți să mă iei de brațul uscat –
Cu grijă, să nu-l fracturezi de tot.
Șovăind, cu ochii pierduți în depărtare...
am luat-o de brațul fragil,
potrivindu-mi pasul după pasul ei –
necunoscut mie – până atunci !

Ce te frământă sfioasă copilă ?
Ți-e chipul umbrit de nori cenușii...
ce-ți îmbracă privirea de mătase,
într-un adânc și neștiut mister !

Prinsă ca-ntr-o pânză de păianjen,
sub vraja ei argintată – de-odată,
sufletu-mi – de zborul vremii pustiit –
și-a deschis timid – aripile !

Rătăcind pe-aceleași cărări – vântul –
ne urmărea îndeaproape,
biciuindu-ne cu suflarea lui rece,
frunțile palide – adâncite-n visare.

„Hai ! Lasă-ne !”
Îți cunosc vicleșugurile toate.
De ce vrei să ne scoți vorbe ?!
Și tănuitele șoapte – să le porți
ca pe-o izbândă – prin lumea deșartă ?

.....

Atâtea ne-am povestit că – timpul –
se strecura pe lângă noi, aproape nevăzut !
Și-am râs în hohote de temerile mele –
și-am plâns, gândindu-mă...
la acel „Necunoscut” !

Atât eram de contopite într-un gând –
că nu mai știam de când
hălăduiam prin ploaie...
Stropii catifelăți, spălau lacrimile fierbinți...
ducând în adâncuri
cuvântul abia rostit:
„Și totuși, e Toamnă !”

ȘI-ALERG... ȘI CÂNT PRIN CRÂNGURI

Mă despletesc în crânguri
lăsând să-mi curgă
gânduri...
în văluri de mătase
prin clipe pândă –
fluturând
victorioase.

Și florile fugare
din inima-mi crăiasă
înveselesc pământul.
Mă doare gândul
c-o mână pățimașă
va rupe...
chiar din fașă –
zburdălnicia, jocul...

Senină,
mă despletesc de gânduri
și-alerg și cânt
prin crânguri...
și-n goliciunea
serii

mă desfac petală –
făgăduind,
ademenind...
frumoase mâini.

Etern e jocul...
dorința-i amăgire.
O, sfânt amor !
cum scris ți-o fi
norocul.

SIMFONIA CULORII

În vâl de purpură
mi-e trupul
îmbrăcat –
amurgul
către mine cată...
cu ochi
înflăcărat.

.....

Simfonia culorii
îmbrățișează zarea.

Gânduri contopite...
sărbătoresc în taină
renașteri –
din cenușă...
în vatra sacră
ce-a zămislit
„păsări de foc” !

NE-OM AMINTI CÂNDVA...

Ne-om aminti cândva...
Cum stele ne vegheau
În fiecare noapte,
Iar zorii – ne-așteptau la geam,
Cu șoapte tremurate:
„Vino !”

Să colindăm de mână
Întreg Pământul –
Și-n urma noastră vântul,
Să fredoneze vesel
Cu patimă nebună:
„Ne-om aminti cândva !”
Și – mână-n mână –
Iar vom alerga !

ȘI-NTR-UN RÂS NERVOS, S-A PIERDUT...

Cu-amândouă mâinile,
am prins „teama” de gât –
Încerca să fugă... târându-se...
Stai ! N-am terminat !
Știi câte vise mi-ai ucis –
Cât m-ai umilit...
Și-n ce singurătate – inima-mi ai zăvorât ?!

N-aud ! Vorbește mai tare !
Sau ți-e frică c-am să te strivesc ?

Cum ? Te-ai jucat ?!
Cât de naivă te-am privit în ochi,
Când m-ai trișat !

Privește-mă !
Cum arătam până-n clipa în care...
Hidoasa-ți trăire – mi-ai turnat –
În cupa din care beam...
Și mă-mbătam de încântare !

„Răspunde-mi la'ntrebare ?!”

„Arăți bine și-acum...”
Și-ntr-un răs nervos –
S-a pierdut în colbul din drum.
Stai ! N-am terminat !
Și dintr-o dată... m-a cuprins „teama” –
Că-ntr-o zi ar putea să..
O, nu !
Am scuipat în sân.
Mi-am făcut semnul crucii –
Și-ndelung... m-am rugat !

SLUGA

Mi-am dezbrăcat hainele
ce-aveau... dureros impregnat
izul nociv al robiei –
și le-am zvârlit – pe țărnul vieții –
pregătindu-mă să trec dincolo
gol, goluț...
fără amintiri, fără regrete.

Timpul – ca o slugă credincioasă –
m-a urmat îndeaproape.
Venea cu capul plecat, cu pași ușori,
ca și cum ar fi murmurat
o rugăciune.
I-am căutat privirea. Zadarnic !

...Aș fi vrut să-i strig
și să-i arunc fără milă în obraz...
tot ce n-am putut într-o viață,
de teamă...
să nu mă părăsească –

Am coborât în valuri...
dar mai întâi, am ridicat brațele spre cer,
ca pentru o – ultimă rugă supremă –
Și, călătorind spre celălalt tărâm...
sufletu-mi se bucura ca un copil:
„Am reușit să păcălesc... timpul !”

...Ca o slugă netoată mă va aștepta...
dar eu – în adânc voi înnopta –
pentru vecie...
să-i spună cineva...
să știe !

ȘI TRECU TOAMNĂ DUPĂ TOAMNĂ

Și trecu toamnă după toamnă...
Și anii s-au luat de mână copilărește –
Eram doar o copilă codană,
Ce vieții zâmbea ștregărește.

– „Bată-te norocul să te bată !”
Când ai crescut așa mândră fată ?
Fericirea m-a întinerit nepoată,
Când văd feciorii... cum îți bat în poartă.

Și toamnele s-au adunat...
Și am plecat – departe de casa de la sat.
Bunicii... cu lacrimi triste i-am lăsat...
Și flăcăii – multă vreme au suspinat.

Și mai trecu o toamnă...
– „Bună ziua ! Doamnă !”
V-ați rătăcit ?! Căutați pe cineva ?...
– „Da !” Locuiau aici – bunicii mei cândva...

Mi s-a părut că... te cunosc de undeva...
Ești nepoata... nu-i așa ?!
Eu sunt băiatul ce purta... o pălărie verde...
Te-am iubit în taină...
Știu că nu m-ai crede ?!

Iartă-mă c-am îndrăznit !
Te-i fi supărat !...
Nici eu nu mai sunt flăcău...
Viața m-a schimbat !...

Prin lume-o vreme am tot umblat...
Dar m-am întors din nou... în sat.
Bunicii tăi... s-au prăpădit...
Aseară am aflat !

Și trecu toamnă după toamnă...
Azi rumena – fata, codană bălană,
Măine – crizantemă. Săru’ mâna – Doamnă !

De ce-am plecat din sat ?!
De ce v-ați prăpădit ?!...
Vedeam în lacrimi oglindit...
Chipul rece-al toamnei...
Ce m-a îmbătrânit !

ȘOAPTE DE IUBIRE

Înserarea curgea încet
peste freamătul naturii ostenite –
Din larma veselă a păsărilor
se mai auzeau doar frânturi de zgomote răzlețe.

Umbra – stă să cuprindă desișul copacilor
plin de zvonuri mici...
Frunzele – se legănau ușor,
închizând pleoapele – grele de somn –
Vântul – aproape sfios, furișându-se
printre ramurile umbroase,
aduce miresme parfumate
și frânturi de șoapte:

– „Ți-am spus că te iubesc !”
Jur pe blândețea nopții, pe tot ce...
– „Taci !”

Ne privește luna și stelele
par că surâd –
– „Nu-mi pasă !”
Râdeți ! Dar tot ce spun e sfânt.

Și glasul lui, purtat pe aripi de vânt,
trezește fără veste, natura speriată –

ce sub mantia subțire de întuneric...
aproape adormise !

Păsările, pitulate la subsuara caldă
și umbroasă a copacilor,
buiăcite...
înceau să zboare...
– „Ce se întâmplă aici ?”
întrebă un pițigoi, cu lungi priviri neliniștite –
pline de somn...

– „Te cred !”
Și-o sărutare aprinsă, cu străluciri de stele
și zâmbete argintii de lună,
aduce pacea caldă,
peste-al naturii fior !
...Și-ncet, noaptea – ca un copil cuminte –
își închide pleoapele ostenite
și ascultă tăcută –
povești de dragoste...
și, tresare din când în când – surâzând –
știindu-se „Iubită” !

STEA „FĂRĂ NUME”...

Nu mai găsesc „sărbători”
Pentru tine –
Suflete –
Lumină din lumina vieții,
Picătură de aur solar,
Strigăt albastru, albastru...
Stea „Fără Nume” –

Să fugim –
Și să uităm trecutele dureri.
Fura-vom zeilor o lotcă...
Și, navigând spre zări senine,
Vom ancora la poarta fericirii !
Suflete –
– „Ascultă !”...
„Strigătul de bucurie al cetății”.
Vom sărbători –
– „Uite !”
Stele-au apărut pe cer
În plină zi...
ÎN PLINĂ ZI !

STRĂINĂ ȚARĂ-MI EȘTI

O, Românie !
Străină țară-mi ești !
Când nu te cântă nimeni...
Nu ți-e jale –
Că fii tăi – cu sufletul zdrobit –
Prin lume „hoinăresc” ?!

De zările natale – mi-e tare dor !
Dar ce să-i faci, sunt prins în horă...
Ne-au alungat din țară,
Stăpânii ce-s la „proră” –
Făcând din viața noastră,
O temniță amară !

Eu pribegesc prin lume...
Și dorul greu – abia îl port –
Când noaptea caut pâine și...

Resturi de mâncare.
Și-ngenunchiat –
La frații mei și la părinți – gândesc,
Și gustul ranced îl stropesc...
Cu lacrimile mele amare !

O, Românie !
Chiar de-s pribeag... prin locuri neștiute...
Pe mâini străine – nicicând –
Eu nu pot să te dau !
Când vrajba dintre neamuri
Va pieri...
Când toate-n țara mea
vor înflori...
Mă voi întoarce, cu păru'ncărunțit...
Și voi cânta – arzând de dor –
O, Românie !
Pământul meu natal !
Aici, în țărâna ta...
Îmi voi îngropa – durerile toate.

STRĂLUCIND – ÎN AURITA-I BRODERIE

Strălucind – în aurita-i broderie –
Vesel, se rostogolea peste câmpie.
Se-mbrățișa cu florile pe rând,
Sorbindu-le parfumul...
Și pe furiș – câte-un sărut, smulgând !

Inima-i – arzând înflăcărată –
Spre răcoarea codrilor se-avântă.
Prin frunzișul des – ca visul – se strecoară,
Și tristețea florilor umbrite...

Cu lumina-i caldă... o „cuvântă”.

„Nimic nu-mi stă în cale !”
Sulițe de foc – arunc pe-ntreaga zare,
Și umbra, mâhnită, va dispărea...
Lăsând „luminii”... loc !

În râul argintat –
Privindu-se o clipă...
Arsele buze – vrea să-și răcorească.
Clipocind – oglinda apei –
Aurita-i broderie...
Soarelui – vrea să-i răpească !

SUFLET NECÂNTAT –

Sunt cântec –
lumină și culoare,
izvorâte
din sunet
de clapă.

Vibrez a mare...
a țărîm înșorit,
val pățimaș,
flacăra ce urcă –
cu fiecare notă
curgătoare.

Lumina vibrează...
melodios fior – urcă spre zări,
și-n cânt senin,
zarea-mbrățișează.

Stropi de albastru
cad lin...
pe sufletu-mi
sihastru.
Vânt rătăcit...
inima-i hoinară
a tresărit
de vraja cântului.

Izvor curat
curgând...
când lin, agale,
când pătimaș,
stârnind furtuni
ce și-au găsit
sălaș,
în suflet necântat –
neiubit...
sunet albastru,
albastru... uitat !

SUNT URME DE PAȘI

Sunt urme de pași...
Pe aici a mai trecut cineva –
Poate cu mult timp înaintea mea,
Și poate cine știe... cât timp după ei...
Cei neștiuți – care zac acum...
Sub straturi de lavă tăcută –
Și care – cândva – și-au făcut ctitoria.

Focul lăuntric – i-a mistuit lent,

Zi de zi...
Și fatalitatea nu s-a lăsat
Așteptată...
Acoperindu-le cu grijă
Netrăirea –
În vălul ei – cadaveric !

Pe drumul obosit și uitat...
Sunt urmele altor pași –
Sub norul întunecat de praf,
Ecoul pașilor mei...
Demult – s-a pierdut !

TĂCERI ÎNSÂNGERATE

Din strigătul singurătății –
aș putea să'nalț o piramidă.
De ce să spulbere vântul
nisipul inimii mele ?

Deșertul e plin de „fantome” –
ce mai cred în „ape salvatoare”.
Sunetul nisipului e cânt de sirenă,
ce-nfioară pustiul,
în care rănilor au înflorit...

Din chinul durerii –
aș putea ridica un „zid chinezesc” !
Știu bine că violența luminii
nu mă va ajunge.
La umbra ruinii
înfrângerea poate fi savurată,
cu voluptatea cu care erupe un vulcan.

Lava fierbinte va pecetlui
pentru totdeauna –
buzele-mi însângerate de tăceri.
Cine mai poate aduna singurătatea
din cenușa cuvintelor
purtate de vânt
ca pe-un cânt
de sirenă ?

Cântecul meu – e strigăt al tăcerii.
Sărbătoarea mea – e plâns al singurătății.

TĂRÂMUL VISĂRILOR VIRGINE

Drumurile... toate deschise –
Zărilor senine...
Depărtările chemau – surâzând –

În copitele cailor sălbatici
Gândurile mușcau – din țărână...

Neobosita sete de necunoscut
Zvâcnea din toți porii
trupului – flacăra neostoită.
Toate înălțimile așteptau –
Neînfricați cutezători...
Dornici de aprige avânturi...
Șoimul agil pândeau – orice rival !

Cai înspumați –
de drumuri nesfârșite.
Gândul neobosit –

rupe zăgazuri...
Alergând sălbatic –
Spre tărâmul visărilor – virgine !

TENDINȚE DE NUANȚARE

Era o zi senină când...
pe o scară a gândului –
am urcat până la cer...
și-am început să pictez.

Mai întâi... ochii tăi albaștri –
mai albaștri decât cerul.
Apoi am creionat un nor –
amestecând mai multe nuanțe cenușii...
O picătură în plus și... din senin –
a început să – plouă !

Am luat repede un burete argintiu...
și am șters urmele ploii !
Din zâmbetul tău înseninat...
s-a născut – magic – curcubeul !
Priveam fascinat – sufletu-ți legănat –
de culorile luminii !
Am întins timid o mână...
pentru a mă convinge...
că nu-i utopie –

Dar gândul –
din prea mare grabă...
s-a prăbușit de pe scară...
într-un amalgam de culori.
Când va fi vindecat complet...

voi încerca un desen mai simplu –
Poate un... triunghi, pătrat sau cerc –
închizând perfect...
orice tendință de – nuanțare !

TRĂIRI SUBLIME

Am strivit între gene
Stele căzând –
Mi-a fost teamă...
C-am să le văd
Plângând !

.....
Am prins în palmă
Un fulg de nea.
L-am privit cu ochii mari,
Cum – lin se topea.

.....
Pe brațul drept
Am culcat o rază de soare.
Mă privea în ochi...
Surâzătoare.

.....
Am sărutat cerul –
Dintr-o picătură de rouă.
Proaspete ca zorii...
Străluceam – amândouă !

TROFEU RÂVNIT

Se va stinge
torța-mi,
purtată
ca pe-o izbândă
pe drumul
spre soare.

Credulă încercare !
Lăsa-voi altora
credița.

În nimb de foc
mă sting –
și din cenușa-mi
răsare-o floare...
trofeu râvnit –

O, brațe !
Simți-veți oare
durerea frumuseții ?
Rămână-mi tănuț
gândul de foc –
străin de răni
de efemerul...
joc !

TU EȘTI OAZA ÎN CARE MĂ PIERD

Cerul inimii tale –
e limpede ca roua dimineții
ce-și revarsă bucuria –
pe neasemuita frumusețe
a florilor,
și-a gingășiei din petale.

Iubirea sufletului tău –
are cântecul și răcoarea
izvorului de munte,
ce potolește vâlvătaia mistuitoare
a focului din inima-mi –
ce neîncetat te cheamă.

Primăvara ochilor tăi –
e oaza în care mă pierd,
e freamătul naturii întregi,
e chemare febrilă spre viață,
iubire ce renaște curată...
în țesătura pură
a razelor de soare.
E zâmbetul luminii –
și fericirea
de-a ne ști „Iubiți” !

UMBRA E-N VECI PREFĂCUTĂ –

Și umbra e-n veci prefăcută –
În nopți neguroase pândește...
Și aripile grele-și întinde...
O, suflete, adâncit în poveste !

Și ca o vrajă te-mbată –
Cu line miresme...
Tăcută – se scurge-n odaie...
Și gânduri tănuite – urzește –
Citește... citește...
Rămâi adâncit în poveste !

O, noapte !
Tărâm de neliniști.
Cu umbletele-ți grele
Zvârli umbre chinuite –
În clipele-mi de veghe...
Povestea-i pe sfârșite...

O, umbră în veci prefăcută –
Pândești din unghere – tăcută...
Și-ascuți – cum altul citește –
Ca și mine odată...
Adâncit în POVESTE !

UN CON DE LUMINĂ

Ți-am înfășurat inima
într-un covor de frunze –
Vântul – cu o singură figură
acrobatica – a făcut o foarfecă.

Am prins-o în cădere –
și-am tăiat la întâmplare,
câteva fâșii din cerul încă senin.
Nu știam cum să fac legătura !
M-am gândit la o fundă
în formă de stea –

Un oftat m-a avertizat...
că legătura este prea strânsă.
Poate ar fi bine să las
o mică fereastră...
un con de lumină –
să pătrundă totuși
până la inima ta.

Inima – înfășurată cu grijă...
într-un covor de frunze pastelate,
de mâinile înfrigurate
cu degete fine și melancolice –
a unei Toamne, mereu...
mereu îndrăgostită !

UN IZVOR MAI LIMPEDE TE-A ISPITIT

M-am privit în oglindă
și nu m-am recunoscut !
Un fenomen ciudat s-a petrecut
așa într-o noapte ?!
Cine era făptura din a cărei ochi
lipsea,
farmecul vieții, strălucirea ?

Mai păstra ceva din trăsăturile
ce-mi erau
oarecum cunoscute...
Dar paloarea lor...
un țișat ascuns –
mi-a trezit !
Nu ! Nu mai pot să te privesc !
Ce-ai făcut cu făptura-mi îmbobocită...
Cu flacăra sufletului meu,
Cu scânteia viselor mele ?

Bestie crudă !
Ți-ai stins setea... de-atâtea ori,
în frumusețea chipului meu.
Și într-o zi, un izvor mai limpede –
te-a ispitit !
Te-ai furișat în grabă... și sufletu-mi cernit,
n-a suportat trădarea !
Din această clipă...
refuz a te mai recunoaște !

Atâta amar de vreme
te-am privit cu drag,

și sufletu-mi vibra de fericire...
 Și-a fost de-ajuns
 o singură noapte,
pentru a avea în fața ochilor,
 un adevărat coșmar !

Cum de-ai ajuns atât de străin –
 privindu-te !
 Și-o lacrimă...
 îmi împietri între gene...
 întunecându-mi privirea.

UNIVERSUL ȘI SUPREMA-I LEGE

Universul doarme –
 Visele-i sunt stele...
De-atât amar de vreme,
Omenirea, tânjită după ele.

Somnu-i veșnic veghe –
 Luna-i stă de strajă,
 Și suflarea zării –
Din întunecatu-i haos,
 Gata-i s-o salveze.

Universul doarme –
 Și-n visul omenirii
 Tiptil se strecoară,
Și-n suflete aprinde...
 dor de stele –
Cine raza strălucirii
 S-o vegheze ?
 Universul –
Cu suprema-i lege !

VA FI STĂPÂNUL LUMII

Va fi stăpânul lumii
Cel ce reușește să vadă
Dincolo de pretențiile ei.
Înfrunt-o bărbătește !
Și cugetu-ți va fi lumina –
Când peste toate...
Întunericul domnește.

SĂ CLĂDEȘTI PE NISIP

Toate-n lume sunt –
Vremelnice și trecătoare.
Doar o singură clipă strălucesc...
Ca să moară-n veci !
Să clădești pe nisip ?!
Valul vieții va șterge –
Zadarnica-ți trudă !

VÂRTEJ DE FLUTURI ALBI

Vino... cu sania trasă de reni...
Te-aștept – fulg de nea – rătăcit în troieni.
Știu... e cale lungă până la poli –
Dar mi-ai promis...
Și-au trecut de-atunci...
Atâtea ierni !

Ți-am trimis și scrisori.
Dar nu stiu... cu-atâtea ninsori...
Ce zac pe-acele zări – de-o veșnicie –
Poate în nesfârșiți nămeți,
S-au pierdut...
Sau cine știe !

Vârtej de fluturi albi –
Se rotesc pe marginea zării...
Se-aud zvonuri aduse de vânt:
„Au venit” ! Se văd sănii !
Se văd sănii... și renii !

Ca o avalanșă – cuvintele au căzut –
Peste sufletu-mi mistuit de dor...
Și inima-i flacăără, și-un dulce fior
O străbate, când chipul suav...
Ți-a zărit !

VECHITURI

Dintr-o grămadă de „fiare vechi”
am adunat
câteva cuvinte frumoase.

Arareori – îndrăgostiții
trecând pe acolo,
cu totul accidental –
mai scăpau câte un cuvânt
de acest gen.

Le-am înfășurat

în coperta unei cărți:
„Lacrimi, flori și iubire” –
sau o altă denumire...
nu-mi pot da seama
deoarece literele nu se vedeau
bine – nici măcar între ele !

Cu mare grijă...
le-am semănat – în pământul nisipos –
al inimi tale.
Din când în când,
le-am turnat câte o picătură de apă,
nu prea multă...
de teamă – ca nu cumva –
să ruginească în „uitare”.

Uitându-mă le ele
în fiecare zi,
simțeam sub pleoape o durere
ca și cum aș fi avut...
nisip în ochi !

Cuvintele frumoase...
se chinuiau să încolțească –
dar ceva... le stârnea râsul.
Și râzând cu lacrimi –
aruncau hohote nisipoase
prin toată casa.

Ce se întâmplă aici ?!
Cineva își bate joc de strădania mea !
Mai bine – iau „ghiveciul” inimii tale –
și-l duc acolo unde-i este locul...
la „Fiare vechi” !

VIAȚA – MI-A IERTAT PĂCATUL

Viața – purtând în ochi tot farmecul
dimineții și-al nopții,
și-a deschis larg brațele și inima –
izvor nesecat de iubire virgină – așteptându-mă.

Era așezată pe altarul „soarelui”
tronând albă și pură, mângâiată de razele aurii,
ca-ntr-o îmbrățișare de vis,
un adevărat fluviu de iubire.

Lumina – pasăre măiastră bătând din aripi –
îi îmbrăca gingașia – în cea mai fină țesătură roz-dalbă,
învăluindu-i privirea în – adânc și necuprins mister !

Cerul – privind rătăcit la frumusețea spectrală
a vieții – aproape că s-a pierdut în sine !
...Am urcat cele câteva trepte...
și cu inima încărcată de emoție, teamă, iubire
și necunoscut – m-am apropiat.
Viața – m-a privit „drept” în ochi și mi-a zâmbit...
un zâmbet ca un cântec – din alte lumi izvorât,
șoptindu-mi duios:
„Ia-mă de mână cu încredere !”

Și-a deschis larg brațele și ca vrăjit –
m-am cuibărit în poala ei, pierzându-mă
în îmbrățișările-i calde și catifelate.

...Și-apoi, ca-ntr-o legănare, mângâiat de soare
și lumina trandafirie a „amurgului” – am adormit !

Doamne ! În ce vis minunat m-am pierdut

.....
Eram... copil zburdalnic și rătăceam pe „ulițele vieții”
de mână cu zorii, cu soarele și păsările cântătoare.
Mă tolăneam în iarba verde, crudă – rătăcindu-mi visele
în imensitatea de azur a cerului – din care – părea că izvorăște
cea mai suavă muzică, încărcată de pace și senin.

„Vino !”

îmi șoptea primăvara – împodobită
în cea mai minunată broderie, purtând cunună de flori albe,
ca un legământ – făcut iubirii ce renaște mereu.

Și – ca un izvor de munte – râsul ei cristalin
și privirile-i în care părea că strălucește întregul
soare și „Marele mister” al vieții – ca-ntr-o hipnoză –
mă chemau... mă chemau !

Vântul – adiind ușor, aducea cu el zvonuri....
ce m-au făcut să tresar !

„Ce tânăr minunat a fost odată !”

Nimic nu-i stătea în cale.
Voia să urce „munții vieții” cu tălpile goale.
Își smulgea mărăcinii din suflet și,
încântat de „florile însângerate” – alerga și cânta...
adunându-le cu dragoste în „coșul vremii” –

„Uită-te la el ! Ce epavă a ajuns !”...
curea veninos cuvântul dintr-o altă voce.
...Într-o zi, când toate comorile lumii păreau să-mi zacă
la picioare,
cu furie oarbă – le-am strivit strălucirea !
Renăscând scânteietoare „Viața” – oglindită-n cioburi –

părea doar un vis !

Privind abisul flămând – încercam să-mi „amintesc” –
ce mi-a spus cândva:
„Ia-mă de mână cu încredere !”
Și totuși am mai uitat ceva...
s-o privesc „drept” în ochi !
„Doamne ! Ce-am făcut ?!” Am deschis ochii îngrozit
și am privit-o ! –

...Era „acolo” – albă, imaculată, plină de iubire,
zâmbindu-mi candid.
M-am ghemuit – plin de regrete și spaime,
în poalele ei, făcute anume pentru „iertare” – și-am plâns...
trecătoarele-mi lacrimi – lăsând urme de sare –
pe țesătura ei fină, roz-dalbă !

VIAȚA-I O CLIPĂ DE NISIP

Dați-mi înțelegerea
zilei de astăzi...
și veți avea totul.
Omule !
în tine însuși
este legea naturii întregi.

Cârmuiește-o bine !
ești regele ei –
prin drept de naștere.
Faptele tale
fac istoria lumii.

.....
Viața-i o clipă de nisip –

savurează-i
curgerea strălucitoare...
sunt lacrimi uscate
a razelor de soare.

PREA CINSTITĂ FEMEIE

Cu mâna bătătorită
și arsă de soare...
îmi dai apă din cofă
să beau !
Curată ți-e privirea
și darnică ți-e mâna...
preacinstită femeie !

VIAȚA-I UN CÂMP DE BĂTAIE

Ascult vuietul mulțimii ce...
urma-mi vor a prinde.
O, simt până-n străfunduri
neliniștea acestui ceas...
Și valuri – sfârtecate de furtuni haine,
sunt gata să-mi clatine –
fragila credință...
în seninul de mâine !

.....

„Nu privi în urmă !”
Armele-s scoase !

Viața-i un câmp de bătaie.
Pământul își sapă singur morminte –

Urmele tale au aprins și mai tare,
Focul luptei... oarbă încrâncenare !

.....
Săbiile însângerate scânteiază...
Sub priviri senine de – soare.
Pământul își închide rănilor „tăcere” –
Și privirile încremenite-n întrebare:
„învingător sau învingător ?!”...

Nicicând n-am putut afla adevărul.
Bătrânul pământ a rămas tăcut –
mult prea tăcut...
și mult prea adânc...
pentru – el – muritorul.

VIN FECIOARELE DESPLETITE

„Vin fecioarele despletite” –
Purtând în ochii întunecați...
Urme de soare !
Au părăsit țărmul amăgitoarelor iubiri,
Înecate –
În valurile vrăjmașe ale mării.

Cu tălpile goale – strivesc îmbrățișările –
Lăsate pe nisipul fierbinte.
Scrutând cu privirea... îndepărtate zări...
„Adulmecă” – arse de patimă –
Urmele adânci... ce-au cunoscut
Trădarea !

„Vin fecioarele despletite !” –

Feriți-vă din cale !
Nici o mare nu-i atât de adâncă...
Cum e dorința lor de răzbunare.

Trupul fierbinte –
Petală deschisă... fremătând de dorință,
Nu poate uita –
Prefăcuta îmbrățișare – dulce – amară,
A valurilor ce se întorc...
Rostogolindu-se fericite – spre matcă !

VISCOL ANCESTRAL

Amurguri cuprinse de febră –
Ard, pe fruntea-mi de vremuri albită...
Surâsul unei clipe mai pâlpâie sub pleoapă.
Sunt amintiri ce-n flăcări tănuite
se destramă...

Și-mi pare...
C-aud temutul „viscol ancestral” –
Șoptind ceva... cu glasul-nins –
Și mă cuprinde-o albă teamă !
Nu ! A fost doar o pală de gând –
Cuprins de febră, de zbucium, de plâns...

Amurgul, răsfărând pe fruntea-mi
ca de ceară...
Mă leagăna-n veșmântu-i
trandafiriu de „seară” –
Îmbrățișați vom adormi curând...

O, frunte !

Noian de gânduri ninse ! –
În liniștea odăii,
Îngenunchiate, clipele suspină...
În fața candeliei aprinse !
Și-o rugăciune, pare-se...
Cu ochii plânși... îngână !

VOI RODI – ÎN PĂMÂNT STRĂIN

Sunt „grăunte de aur”
cu grijă adunat
din „Marele Tot”.
Plouă –
amestecând culori
din care...
mă voi întrupa
surâzătoare
sub aripa caldă
a razei de soare.

Două picături
de cer –
au limpezit retina
în care...
blând s-a cuibărit
lumina.

Din fiorul uimirii
în gând s-a’nfiripat
esența pură a firii...
– bob de aur –
din „Marele Tot”
adunat.

Sunt grăunte –
ce-n fluxul memoriei
amprenta – grelei faceri –
și-o poartă,
din tainice
mult prea tainice...
și universale prefaceri.

Voi rodi –
în pământ străin.
Și plâng în taină
și suspin...
„Păziți-mi-l” !
Nu-i risipiți
strălucirea.
Și „Marele Tot”
s-a pierdut cu firea...
lăcrimând !

ZBOR SPRE AZURURI VIRGINALE

Ascultă melodia vieții –
Și farmecul duioaselor chemări.
Privește zarea cu tănuitele-i cărări...
Ia-ți zborul – în tonuri de roz – ale dimineții !

Și îmbătat de armonii –
Îmbrățișează al cerului senin.
Nu-ți fie teamă de vraja unei reverii...
Întreg azurul cântă – un fericit destin !

O ! Ce dulce-i zborul în aurora dimineții,

Când aripa-i cel poartă – cântă –
Sedus de-al notei farmec... visul vieții,
Cu sete – spre azururi virginală – se avântă.

ZEIȚĂ A IUBIRII

O, Afrodita !
Zeiță a iubirii...
Povară grea
Lăsat-ai omenirii.
Iubiri ucise-n miez de noapte,
Pași pe nisip...
Vrăjitu-ți cântec...
Aducător de – moarte !

REGRETE ÎNFLORESC...

În chingile amintirii...
Regrete „înfloresc” mereu.
Legendă Prometeu ?
Destinul lui – sunt eu !

ZIDURI DE TĂCERI

Zidit de viu în temnița tăcerii –
Mă rog, cum niciodată n-am făcut-o...
Voi îngeri adormiți în beznă,
Treziți-vă ! Și-o lacrimă candidă,
Să stingă a mea durere.

De ce mi-e umbra soră ?
De ce tăcerea mi-ați ursit-o ?
O, vultur ! Smulge-mi inima...
Și culc-o'n cuib de „auroră”.
Și-n brațele catifelate-i dimineți,
S-adorm. Și nici o amintire,
În visul fără ziduri – nu m-ajungă !

Bătând din aripile-i albe,
Îngerul luminii –
Vegheze-mi sufletul senin.
O, raze aurite !
Scălțați-mă-n iubire !
O, voi izvoare limpezi, argintate,
Îngenunchez supus și sorb cu sete,
Liniștea cântului divin.
Nu mă treziți din somnul amăgirii !
Ziduri de tăceri –
Pe veci vă-nchidă noaptea în cetate.

O, vultur !
Pasăre de pradă !
Clipa oarbă – sub aripa-ți haină,
N-a putut să vadă...
Fără milă –
M-a smuls din dulcea-mbrățișare,
Și-n umbra zidului...
Inima îmi sfâșie –
Și ruga cea din urmă-mi curmă...
Rostesc cuvântul „visului” din urmă,
În temnița tăcerii în care pier...
Și zăvorăsc sub pleoape – umbra unui cer !

„Mă simt singură în univers, izolată de oameni, într-o natură
pe care eu însămi am transformat-o... într-un
„spațiu claustal” !”

UCISĂ DE ZEI

Imperiul ardea.
Înaltul cerului – de flăcări era prins.
În inima-mi –
Pumnalul „Tău” – înfipt adânc –
Strălucea...
Și noaptea – cu aripile frânte...
Peste sufletul meu
Încet, încet se lăsa !
O, Zei !
De ce viața mi-ați curmat ?!
De ce pe-a strălucirii iubire
Atât v-ați mâniat ?!
Nu din trupul vostru
Minune efemeră – m-ați creat ?
Pe-al iubirii altar
Am ars patimi nebune...
Am ars...
Doar „Voi” m-ați îndemnat !
Și m-ați coborât în iadul lumii...
Blestemat, blestemat –
Și-apoi... în băi de soare
Pe brațul iubirii
Atât de sublim... de’nălțător
Până’n slăvile voastre
Ca un vis – m-ați purtat !
De ce v-ați mâniat ?!
Prea multe stele

Iubirii mele –
În taină... s-au alăturat ?!
Lumea-mi părea un imperiu –
Pe care doar iubirea
L-a cucerit – și-n cânt l-a'nălțat.
Și-apoi... orbiți de furie
Chiar în altarul în care
Cu credință – am îngenunchiat...
Un pumnal – adânc – în inima-mi
Ați împlântat !
Și fără milă... întreg imperiul –
L-ați incendiat.
Ardea altarul
Și sufletu-mi
Și soarele iubirii...
Și aripa morții
În „vălul nopții voastre”
Minunea unei clipe –
Încet, încet – a înveșmântat !
Ucisă de Zei !
De ce – când ei m-au plămădit
Și m-au dăruit lumii –
Spre-a pătimi – pe-al iubirii altar.
Înaltul cerului – de flăcări era prins...
Și ochi-mi – rugă aprinsă –
Privind spre „Voi”...
Încet, încet... s-au stins !

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	5
CUVÂNTUL AUTORULUI.....	21
SCRISOARE	26
A TA SĂ FIE VREREA.....	29
ACOLO UNDE TIMPUL – ÎȘI AFLĂ HOTARUL	30
ADEVĂRUL CLIPEI REVELATE	33
ALFABETUL STRUNIT – CU BICIUL RĂBDĂRII	34
AM BĂUT DIN IZVORUL IUBIRII.....	36
AM ÎNTINS MÂINILE A RUGĂ.....	37
AMFORE... DIN CARE AM BĂUT	38
AMURGUL	38
ANOMALIE.....	39
AȘ VREA.....	41
ASCULTĂ PLOAIA.....	42
ASCUNDE-MĂ.....	42
BASMAUA DE BORANGIC	43
BĂUTURA TA PREFERATĂ – NECTAR.....	45
ASCUNDE-MI BINE COMORILE INIMII	46
BEZNA M-A PRINS – CU BRAȚELE-AMÂNDOUĂ.....	46
SUNT RÂU CRISTALIN	47
BLESTEMUL SATURNIAN.....	47
BRÂU DE FOC –.....	51
CA O PRIMEJDIE... ..	52

CA UN ZBOR DE FLUTURI.....	53
CAII RÂD SPASMODIC –	54
CÂNTĂ CUCUL.....	55
CÂNTUL TOAMNEI	56
CARUL MARE.....	58
CÂT A PLÂNS – COROLA ÎNDURERATĂ.....	58
CĂTÂND PRINTRE RUINE	59
MUȘCATE.....	60
DIN NE'NȚELESURI	60
CERȘESC AZUR –	61
CHEAMĂ-ȚI CÂINII.....	62
CIUTE ALBE	63
CLIPA DE GLORIE	65
CLIFE ÎNCREMENITE-N ZBOR	66
TOPIT ÎN LAVA LACRIMILOR MELE.....	67
COSIȚE DIN CULORILE LUMINII	68
CU MÂNĂ NEVĂZUTĂ... RÂNDURI NEVĂZUTE ÎȚI Scriu	68
CU MUCHIA UNEI CLIFE –	70
CU UN PAS MAI APROAPE DE CER.....	70
ȚIGANCA	72
CURGE-O LACRIMĂ DE TIMP –	73
CUVÂNTUL RĂSUNĂ ÎN SPAȚIU	74
ACT DE HIPNOZĂ.....	74
CUVINTE ȘI ÎNȚELESURI.....	75
DACĂ PLECI.....	75
DAȚI-MI UN – CUVÂNT –	77
DE-AR FI SĂ STRĂBAT DEȘERTUL SAHAREI... ..	77
DE-AR FI SĂ VII.....	78

DE-ATÂT 'ALBASTRU.....	79
ALCHIMIA TĂCERII	80
MUȘCĂ DIN FRUCTUL PROMIS.....	80
DE-MI VEI CERE.....	80
DIN CĂMAȘA CERULUI.....	81
DIN GRĂDINA TA –	82
DIN HUMĂ – IATĂ-MĂ DESĂVÂRȘIT	83
DINCOLO DE SOARE	84
DOAR CIOBURI.....	85
DOAR UN CÂNTEC DE AUR –	86
ÎN FIECARE LACRIMĂ DE ARGINT –	86
DOAR VISCOLUL.....	87
DORULE, CĂLĂTORULE.....	88
DOUĂ ORBITE LIMPEZI	89
DOUĂ ZARURI	90
DRUM ÎMPREUNĂ	91
DUPĂ PLECAREA TA	92
DUREREA CUVINTELOR	93
EXTATIC ARZÂND ÎN MAGICA ÎMBRĂȚIȘARE.....	94
EZIT – ÎNTRE LUMINĂ ȘI UMBRĂ	95
FACEREA ZORILOR	96
FÂȘII DIN CERUL SENIN AL OCHILOR MEI	96
FERMECĂTOARE ISPITĂ.....	98
FERMECĂTORII OCHI	99
FIU AL DEȘERTULUI.....	100
FLUTURI ORBIȚI DE PARFUMURI	102
URME DE SARE PE TRUPU-I ALB	102
FRUNZELE ȘTIU BINE TĂINUI.....	103

FLUTURI ȘI MIRAJ.....	103
FOCUL DIN VATRA TA SACRĂ.....	104
FOCUL SACRU AL STELELOR.....	105
FRUMUSEȚEA IUBIRII DE – IERI –.....	105
GARANTAT – SUTĂ LA SUTĂ –.....	106
GHEMUL TIMPULUI.....	107
CEVA S-A SCHIMBAT.....	108
HOLOGRAMĂ – SORTITĂ MIȘCĂRII.....	108
ÎMBRACĂ-MI INIMA-N ALBASTRU –.....	110
ÎMPOVĂRAT DE GÂNDURI.....	111
ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII.....	112
ÎN COLBUL DRUMULUI BĂTĂTORIT.....	113
ÎN RAZA DE FOC.....	115
IN MEMORIAM – NIETZSCHE.....	116
ÎN NOAPTEA UNUI „MÂINE” RĂTĂCIND... ..	116
ÎN OCHII TĂI - ARD FLĂCĂRI DE IAD.....	117
ÎN TRUP ALB DE FECIOARĂ.....	118
ÎN UMBRA NOȚII – S-ASCUT PUMNALE –.....	119
ÎNCĂ MAI PÂLPÂIE LUMINA – AMINTIRILOR TALE.....	121
VIAȚA – UN CAMELEON CU INFINITE FEȚE.....	121
INCIZIA.....	122
DE N-AR TRECE PE-AICI... VREO JIVINĂ SĂLBATICĂ.....	122
ÎNFĂȘOARĂ-ȚI TRUPUL – ÎN TĂCERE –.....	123
ÎNFĂȘURATĂ ÎN TOAMNE ȘI AMURGURI.....	124
ÎNȘELĂTOARE PÂINE A ZEILOR.....	125
ÎNTR-UN AMURG DE VARĂ.....	125
IUBIRE – FLACĂRĂ DE LUMÂNARE.....	126
IUBIREA'N PIETRE ZĂVORĂȚĂ.....	127

IUBIRI ÎMBOBOCITE	128
TAINA ASCUNSĂ DE EVA	128
PLÂNSUL IUBIRII	129
JOCUL DE PUZZLE –	129
LA MARGINE DE TIMP	131
LA O RĂSCRUCE	132
LÂNGĂ IZVOR	133
LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SORB... SĂLBĂȚICIA	134
LEAPĂDĂ POVARA RĂTĂCIRII	135
LIMPEZI OCHI CĂPRUI	136
DORINȚĂ ASCUNSĂ	137
LUPII SURI AI NOPTII	138
MAI MULTĂ LUMINĂ	138
M-AM NĂSCUT TÂRZIU –	139
MAREA EVADARE –	140
MARELE STRIGĂT	143
MĂRTURISESC	144
MI-AI PROMIS... ..	145
MI-AI RĂSUCIT UN CUȚIT ÎN INIMĂ	146
DIN SPUMA MĂRII – TE VEI NAȘTE –	147
MI-AM ATÂRNAT SUFLETUL GOL –	147
MI-AM CULCAT SUFLETUL PE PIETRE	148
SĂ BEM DIN AMFORE – LACRIMA ZORILOR –	148
MI-AȘ FACE O COLIBĂ – ÎNTR-O STEA	149
MI-E DOR	150
MIREASA	151
MUTILAT DE – FULGERUL CREAȚIE	152
NATURA RĂMÂNE-NCLEȘTATĂ-N TĂCERE	153

NIMENI TAINA NU-ȚI MAI CATĂ	154
NOAPTE ÎN CETATE.....	155
NORI GREI ATÂRNĂ – DE GRINDA SUFLETULUI PUSTIIT	157
NU CĂUTA LIMAN.....	158
TE PORT – CA PE-O POVARĂ-N GÂND	158
NU MAI POT ȚINE ÎN PALME	158
NU PLÂNGE MUZA MEA	160
O COASĂ – A TRECUT CA UN GÂND	161
O LACRIMĂ DE ZEU	162
O, CRUDE SFERE.....	163
O, DEMON FĂRĂ SUFLET	164
O, SĂLBATICĂ FELINĂ.....	165
OARBĂ CLIPA	166
OGLINDA SĂLCIILOR TRUFAȘE	166
ZORII – SCĂLDÂNDU-SE CA PRUNCII... ..	167
STRÂMBE OGLINZI	167
OPERA APROAPE PERFECTĂ.....	167
PAGINA ALBĂ A ZILEI... ..	168
PARFUMUL PLOII	169
PAȘI FĂRĂ ȚINTĂ.....	170
PATINA TIMPULUI	171
PE ARIPI DE VÂNT	172
PE CRUCEA DESTINULUI.....	173
PE TRUNCHIU-MI DESFRUNZIT	175
PENTRU TINE DANSÂND	176
PLOPI ÎNȘIRAȚI ÎN ZARE.....	177
PLOPII – N-AU MURIT – DE DORUL TĂU	179
POEME DE TOAMNĂ.....	180

DRUM ÎMPREUNĂ	181
PORT ILEGAL DE ARMĂ... ..	181
CAPTIV –	182
PRIBEAG MI-E SUFLETUL ÎN NOAPTEA ASTA RECE.....	182
PRIN CĂMAȘA VIEȚII MELE – URLĂ VÂNTUL	184
PRIVIREA-MI PESTE UMĂR.....	185
REVELAȚIA	186
REVOLTĂ ȘI UTOPIE.....	188
ROD CU ȚIPĂT ALB –	189
RODUL IUBIRII E BINE PĂZIT	190
RUGĂ DE FOC –	191
SĂ NE-MPLETIM CĂRĂRILE	192
SĂ ÎNCHIDEM PE VECI – PLEOAPA VISULUI	193
SĂ ÎNGROPĂM DIN TIMP GIUVAIERURILE.....	194
SĂ'NĂLȚĂM ALTARE	194
SĂRUT FUGAR	195
SĂRUTURI ALBE DE NINSORI	195
SE ROTESC ANOTIMPURI.....	196
SE VAIETĂ UN SUFLET ÎN AMURG –	198
SFĂRÂMATE-S ZĂRILE	199
SFÂȘIETOAREA RUGĂ A „NENĂSCUTULUI”	200
ȘI MAI CĂZU UN CUVÂNT TREMURAT... ..	201
ȘI PLOAIA.....	201
JOC	202
ȘI TOTUȘI, E TOAMNĂ.....	202
ȘI-ALERG... ȘI CÂNT PRIN CRÂNGURI	204
SIMFONIA CULORII	205
NE-OM AMINTI CÂNDVA.....	206

ȘI-NTR-UN RÂS NERVOS, S-A PIERDUT...	206
SLUGA	207
ȘI TRECU TOAMNĂ DUPĂ TOAMNĂ	208
ȘOAPTE DE IUBIRE.....	210
STEA „FĂRĂ NUME”	211
STRĂINĂ ȚARĂ-MI EȘTI.....	212
STRĂLUCIND – ÎN AURITA-I BRODERIE	213
SUFLET NECÂNTAT –	214
SUNT URME DE PAȘI.....	215
TĂCERI ÎNSÂNGERATE	216
TĂRÂMUL VISĂRILOR VIRGINE.....	217
TENDINȚE DE NUANȚARE	218
TRĂIRI SUBLIME.....	219
TROFEU RÂVNIT	220
TU EȘTI OAZA ÎN CARE MĂ PIERD	221
UMBRA E-N VECI PREFĂCUTĂ –.....	222
UN CON DE LUMINĂ	223
UN IZVOR MAI LIMPEDE TE-A ISPITIT	224
UNIVERSUL ȘI SUPREMA-I LEGE	225
VA FI STĂPÂNUL LUMII	226
SĂ CLĂDEȘTI PE NISIP	226
VÂRTEJ DE FLUTURI ALBI	226
VECHITURI.....	227
VIAȚA – MI-A IERTAT PĂCATUL.....	229
VIAȚA-I O CLIPĂ DE NISIP	231
PREA CINSTITĂ FEMEIE	232
VIAȚA-I UN CÂMP DE BĂTAIE	232
VIN FECIOARELE DESPLETITE	233

VISCOL ANCESTRAL	234
VOI RODI – ÎN PĂMÂNT STRĂIN	235
ZBOR SPRE AZURURI VIRGINALE	236
ZEIȚĂ A IUBIRII	237
REGRETE ÎNFLORESC... ..	237
ZIDURI DE TĂCERI	237
UCISĂ DE ZEI.....	239

- EDITURA ALFA -

Bd-ul. „Carol I”, Nr. 3-5, IAȘI, Cod 700506

Tel./Fax: (0332) 110800

Tel. mobil: 0740570752

E-mail: comenzi@editalfa.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

Editura ALFA

Bd-ul. „Carol I”, Nr. 3-5, IAȘI, Cod 700506

Tel./Fax: (0332) 110800

Mobil: 0740570752

E-mail: comenzi@editalfa.ro

Site: www.editalfa.ro

- Rabat între 5% și 25%;
- Taxele poștale sunt suportate de editură;
- Plata se face ramburs, la primirea coletului.